

Hồ Ly Hảo Sắc

Contents

Hồ Ly Hảo Sắc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61
11. Chương 11	67
12. Chương 12	73
13. Chương 13	80
14. Chương 14	86
15. Chương 15	95
16. Chương 16	102
17. Chương 17	110
18. Chương 18	117
19. Chương 19	124
20. Chương 20	131
21. Chương 21	138
22. Chương 22	145
23. Chương 23	152
24. Chương 24	158
25. Chương 25	164
26. Chương 26	170

Hồ Ly Hảo Sắc

Giới thiệu

Tên truyện: Hồ sắc (– tên mạng) / Công chúa sấm Tần quan (– tên sách xuất bản)Tác giả: Chiết Hỏa Nhất HạTh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-hao-sac>

1. Chương 1

“Thái tử thiên tuế thiên thiên tuế.”

Trong nháy mắt, các lão bách tính xung quanh vừa mới ngồi vung quyền cãi nhau đột nhiên đồng loạt quỳ xuống, ta nhìn thẳng vào khoảng rộng trong tầm mắt.

Ta trừng mắt nhìn, trong quán cơm nho nhỏ, hình như ngoại trừ Thái tử và ta ra thì chỉ còn lại ông chủ đang đứng thờ người ra.

Nhưng mà hắn cũng không thể đứng lâu. Vợ hắn sớm đã quỳ trên mặt đất, cúi đầu dùng sức giật giật trường bào của hắn, khiến hắn dù không thể nhất thời lấy lại tinh thần thì cũng khom đầu gối theo thói quen sợ vợ thường ngày, quỳ phịch một tiếng trên mặt đất.

Ta vô cùng khâm phục liếc nhìn bà chủ kia. Làm vợ được đến mức này, cho dù là đang quỳ, cũng có thể khiến ông chồng đang đứng mình nói gì nghe nấy, hơn nữa còn tạo thành thói quen, thậm chí là bản năng, thật là vĩ đại.

Ta cực kỳ hâm mộ bà chủ này, ta thật sự rất muốn tiến lên xin chỉ bảo mấy chiêu không chế chồng, nhưng bước chân của ta còn chưa dịch chuyển thì đã có một đôi tay sạch sẽ thon dài nắm lấy cổ tay ta, sau đó là một bóng dáng cao to đứng trước mặt ta.

Thật ra thì Tần Liễm không cần lên tiếng, chỉ cần đứng trước mặt ta thì loại khí thể chèn ép từ trên cao nhìn xuống kia sẽ tự nhiên tỏa ra. Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn đã không nói thì thôi, vừa nói thì miệng tuôn ra ngọc trai, trong lúc hai bờ môi mỏng khép mở, giống như là có vài sợi dây vô hình kéo ta như con rối gỗ, tự động xoay chuyển theo mệnh lệnh của hắn.

Lúc này chính là như vậy. Sau khi dùng cái khí thể chèn ép từ trên cao nhìn xuống liếc mắt nhìn ta, Tần Liễm xoa xoa thái dương, lại lạnh nhạt mở miệng: “Hồi cung.”

Vì thế ta liền vô cùng không có khí thể không có tâm huyết đi sau hắn, tùy hắn kéo cổ tay ta vào bên trong kiệu, hồi cung.

Bên trong kiệu, hắn một tay đỡ thái dương, một tay từ từ vuốt ve tóc dài sau lưng ta, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Vừa nghĩ đến mái tóc dài của ta, trái tim ta lại hồi hộp một chút. Bởi vì giả trang mặc y phục nha hoàn hàng ngày lút lút chuồn ra khỏi cung, mà nha hoàn đều là người chưa xuất giá, cho nên hôm nay ta xoa búi tóc thường ngày ra, tóc dài rũ xuống dưới, lúc này đang được hắn vuốt ve trong lòng bàn tay.

Ta nhìn trộm hắn, phát hiện tay của hắn không hề trượt theo tóc nữa. Hắn nhắm mắt lại, hơi mím môi, hình như ngủ thật.

Ta hơi di chuyển, dự định lặng lẽ bò xuống từ trên đùi hắn. Ta nhẹ nhàng chống đỡ hai bên kiệu, định thẳng người dậy, sau đó dịch ngang qua, rơi thẳng xuống một bên chỗ ngồi. Ta vừa làm hết sức cẩn thận, hận không thể biến mình thành một chiếc lông chim nhẹ bồng, vừa cầu nguyện hắn lúc này ngàn vạn lần đừng mở mắt ra.

Chỉ là, Tần Liễm quả thật không mở mắt ra, nhưng giọng nói không lạnh không nóng của hắn vang lên: “Nàng muốn làm gì?”

Mặt ta như đưa đám: “Chân của chàng cần quá...”

Ta thật uất ức trong lòng. Không ngờ rằng hắn ngoại trừ biết cầm kỳ thi họa biết múa đao xách giáo biết chơi chữ ra còn có thể giả bộ ngủ, hắn lại lừa ta.

Tần Liễm vẫn không mở mắt ra, tiếp tục nói: “Vì sao phải xõa tóc ra?”

“Búi tóc khó coi lắm...” Lời nói của ta còn chưa dứt, hắn đã mở mắt ra, một đôi mắt đen như mực liếc nhìn ta, vì thế ta lập tức sửa miệng lại, “Ta sẽ không búi tóc...”

Nhưng lấy cơ này không bằng nói thật cho người ta dễ chịu. Bởi vì da mặt Tần Liễm chẳng những không dãn ra, ngược lại càng không thay đổi.

Ta thật sợ hắn bất thành linh nói câu: “À, xem ra nha hoàn A Tịch bên cạnh nàng ăn không ngồi rồi.” Càng sợ một câu khác tiếp sau của hắn: “Vậy ngày mai đổi nàng ta đi.”

Nhưng sự thật là hắn không nói gì, chỉ đặt ta lên đùi hắn lần nữa, sau đó tách tóc ta ra, rồi tay hắn cào cào sau đầu ta mấy cái, tiếp đó hắn nói: “Được rồi.”

Sau đầu ta nặng thêm không ít. Ta sờ sờ ra sau, một cái búi tóc đã được búi xong, cài một cây trâm nghiêng. Tần Liễm vỗ vỗ tay ta: “Đừng có quào loạn, bị rối bây giờ.”

Hôm nay ta phát hiện thật không ít chuyện. Hóa ra hắn còn có thể chải tóc nữ nhân. Nữ nhân trong cung đều đồn trước kia hắn phong lưu phóng khoáng, thiếu không ít nợ đào hoa, ta vốn còn đang bán tín bán nghi, nhưng bây giờ đã xác định rồi.

Hắn vận người của ta qua, mặt đối mặt, sau đó hắn cẩn thận quan sát một chút, mắt cong lên đầy thương thức, miễn cưỡng xem như nở một nụ cười, nói: “Ta chải cũng không tệ lắm nhỉ?”

Ta nghĩ thầm, người có chải sau đầu ta thành trứng gà vỡ ta cũng không thấy.

Nhưng Tần Liễm sau khi chơi đùa với búi tóc ta thì để lộ một nụ cười, điều này cho thấy tâm tình hắn rất tốt. Mà tâm tình hắn tốt, có nghĩa là đêm nay đại khái ta có thể ngủ một giấc an ổn.

Nhưng ta đã nghĩ quá ngây thơ rồi. Tâm tư Tần Liễm quá khó đoán, hắn xê dịch ta từ chân trái sang đùi phải hắn, sau đó nhéo nhéo khuôn mặt ta, thản nhiên nói: “Sau khi trở về viết hai ngàn chữ kiểm điểm, ngày mai đưa cho ta xem.”

Mặt ta lập tức xụ xuống: “Không viết được hay không...”

“Có thể.” Hắn trả lời rất sung sướng, nhưng không đợi ta vui mừng, câu nói từ tốn sau đó của hắn càng khiến ta hết nói nổi, “Hoặc là viết hai ngàn chữ kiểm điểm, hoặc là tiền cái con Bát Ca âm ỉ không ngừng của nàng đi, nàng chọn một cái.”

Ta thật muốn khóc, tội nghiệp nhìn hắn: “Tần Liễm...”

“Hoặc là, nàng còn có lựa chọn thứ ba,” Tần Liễm rút cuộc cũng tìm thấy lương tâm, nhìn ánh mắt ta lên tiếng, “Tối hôm nay phải làm hai lần, không được thiếu.”

Ta giãy giụa muốn rời khỏi lòng hắn: “Vậy ta viết hai ngàn chữ kiểm điểm đi vậy...”

“Nàng không chọn.”

Hắn càng giữ ta chặt hơn, đôi môi mỏng sắp phủ xuống, ta vội vàng che miệng mình, liều mạng khom lưng ra sau, la hét ầm ầm: “Tần Liễm! Làm người có thể vô sỉ, nhưng không thể vô sỉ như chàng được!”

“Hử?” Hắn cong một bên đuôi mắt liếc xéo ta, chậm rãi nói, “Ta vô sỉ thế nào?”

“Chàng đốt giết đánh cướp gì mọi thứ đều tinh thông...” Dưới đôi mắt sâu như suối trong của hắn, lời nói trước đó của ta vốn đã nói xong bất đắc dĩ lại nói thêm một câu, “Mới là lạ.”

Tần Liễm “ừ” một tiếng, vuốt ve sau lưng ta, tiếp tục hỏi: “Hôm nay sao không nói gì đã xuất cung?”

Ta tự nói với lòng, ta hỏi người, người chịu đồng ý mới lạ. Nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ kích động, giọng như muỗi kêu: “Ta chỉ là tùy tiện đi một chút...”

Tần Liễm lại “ừ” một tiếng: “Tùy tiện đi một chút mà đi tới tận cửa thành, trời cũng sắp tối rồi, nàng vốn định hôm nay không trở về cung sao?”

Lần này ta hoàn toàn im miệng.

Tần Liễm giống như đặc biệt thích xem bộ dáng ủy khuất không dám cãi lại của ta, hắn vỗ vỗ đỉnh đầu ta, nói: “Bình thường không phải ngang như cua nhỏ sao, sao bây giờ biến lại thành cừu non rồi?”

Ta lập tức phần nộ trường hân: “Ai là cua nhỏ? Chẳng phải ta vẫn luôn biết điều đó sao?”

Tần Liễm đỡ trán, vô cùng hứng thú nhìn ta: “Ồ? Nàng ngoan chỗ nào, nói nghe một chút xem. Ta không nhìn ra.”

Ta mở miệng muốn nói, nhất thời lại không nghĩ được gì. Vì thế đành phải cứng cổ nói: “Nói thí dụ như, hôm nay ngoài cung, lúc ta mua đường họa (*), người ta đưa thừa ta một đồng, ta liền trả lại.”

(*) đường họa: một loại hình thủ công mỹ nghệ dân gian của người Trung Quốc, dùng đường để tạo hình

Tần Liễm “ồ” một tiếng, thản nhiên chờ ta nói tiếp: “Còn gì nữa không?”

“... Còn có, vừa rồi lúc ta ăn mì ở cái quán mì kia, ta muốn chén nhỏ, ông chủ bưng chén lớn lên, ta cũng hảo tâm nhắc nhở hân.”

Tần Liễm nheo mắt: “Còn nữa không?”

“...” Ta bịa không nổi nữa. Nhưng Tần Liễm vẫn không lạnh không nóng nhìn ta, vì thế ta từ từ nhắm hai mắt lại, cắn răng nói sang chuyện khác, “Hôm nay ta đi cái khu chợ kia không lớn lắm, ta ăn cơm trong quán ăn kia, rõ ràng là ăn rất ngon, nhưng mà khách không nhiều. Hơn nữa trong nhà ông chủ quán xảy ra chuyện, bây giờ đang đặc biệt cần tiền. Chàng xem, chàng có thể cho ông ấy một chút bạc vượt qua cửa ải khó khăn này không? Dù sao số lượng ông ấy cần đối với chàng mà nói cũng chỉ là trong một giọt nước ngoài biển rộng.”

Tần Liễm thông thả nói: “Nếu nàng đi một quán ăn một bữa đã muốn đưa một phần tiền giúp người ta. Vậy toàn bộ đông cung sớm hay muộn đều bị nàng quét cạn.”

“Vậy chàng đề cho ông ấy một cái biển được không? Chàng chỉ cần viết vài chữ, ông ấy thì có biển chữ vàng, làm ăn nhất định sẽ tốt hơn hiện giờ rất nhiều lần.”

Tần Liễm hừ một tiếng: “Vậy ta dứt khoát đề biển làm ăn hết cả con đường, nàng xem được hay không?”

Ta yếu sức nhắc nhở: “Trên đường đó còn có một thanh lâu...”

Nói xong ta liền hối hận. Ta quên mất không thể khiêu khích quyền uy của Tần Liễm, ánh mắt hân híp lại, rất rõ ràng là vừa rồi ta không cẩn thận đụng đến cái đuôi lão hổ, ta linh tính ta sắp bị lão hổ đá.

Hân bấm eo ta, chậm rãi cúi người, khiến cho ta đang ngồi trên đùi hân không thể không còng lưng ra sau, ta như lâm đại địch, cong eo đến đau, hân thì ung dung nhìn ta.

Hắn đưa da mặt đẹp ra từ từ kề sát ta, ta cắn môi nhắm mắt lại, vô cùng mang vẻ hiên ngang lẫm liệt bị trắng.

Sau đó đột nhiên môi dưới ta bị cái gì đó thô ráp cọ xát, ta phản xạ lại tính há miệng, một viên tròn bóng loáng nhanh chóng chạy vào miệng ta.

Ta nhai mấy miếng, nhanh chóng mở mắt ra, mơ hồ nói: “... Hạt dẻ?”

“Ừ.”

Ta ngồi thẳng người, đoạt lấy bọc giấy hạt dẻ được gói kỹ trong tay hắn không biết từ lúc nào, tiếp tục mơ hồ nói: “Sao lại cho ta ăn hạt dẻ?”

Tần Liễm liếc nhìn ta: “Bởi vì nếu nàng ăn thì không nói nhao nhao nhiều như vậy.”

Kỳ thật ta cảm thấy có chút oan ức. Rõ ràng vừa rồi là hắn bảo ta “Nói nghe một chút”, bây giờ lại trèo lên đầu ta.

Trở lại phòng ngủ Thái tử ở đông cung, ta trở mắt nhìn hắn đóng cửa lại, ngay cả A Tịch với ánh mắt lo lắng cũng bị nhốt ở bên ngoài. Sau đó hắn xoay người lại, từng bước một đi tới chỗ ta, bước chân khá chậm, thậm chí còn nhàn nhã như đi tản bộ ngắm hoa phát liễu trong ngự hoa viên.

Ta nhất thời nghi ngại đến bộ dáng con Bát Ca ta nuôi ăn sâu. Đầu tiên là dùng chân quắp lấy, lại hướng miệng xuống đất, lại cúi đầu dùng mỏ chim nhọn nhọn mổ mổ, chờ ngấm chán xong cho đói bụng, lại từng miếng từng miếng hưởng thụ ăn luôn.

Ta chính là con sâu đáng thương kia, Tần Liễm chính là con chim Bát Ca hung ác tàn nhẫn. Chỗ tốt tiện nghi gì đều cho hắn chiếm, ta còn phải chịu đựng cảnh tinh thần và thể xác đồng thời bị ngũ xa phanh thấy.

Hắn chắc chắn ta chạy không được. Đây là đạo lý gì?

Tựa như bây giờ. Nhìn hắn chậm rãi đi thông thả, còn có ánh mắt bình thản như nước, ta chỉ vào hắn, liên tiếp lui về sau: “Chàng, chàng không được tới đây.”

Tần Liễm vậy mà thật sự dừng lại. Khuỷu tay của hắn treo áo choàng vừa mới cởi ra, thuận tay phủ lên một bên ghế dựa, sau đó hắn nâng mí mắt nhìn ta, hồ hững lên tiếng: “Lại đây giúp ta thay y phục.”

Ta cảm thấy có một số việc vẫn là nên nói trước, vì thế run giọng nói: “Vậy ta nói trước, chỉ thay y phục, không cho chàng sờ loạn, cũng không cho... cái kia.”

Tần Liễm nheo mắt: “Vừa rồi ở trong xe ngựa hình như không phải nói như vậy.”

“Đó là chàng tự mình quyết định, ta không đồng ý...”

Ta còn chưa nói xong đã bị Tần Liễm ngắt lời, hắn chỉ chỉ quần áo của mình, không đổi sắc mặt mà nói: “Muốn ta nói lại lần thứ hai?”

Cho nên nói, mặc kệ ta phản kháng thế nào, cuối cùng đều bị khuất phục dưới sự lạm dụng uy quyền của hắn. Ta uất ức đi qua, còn chưa tới gần thì người đã bị hắn tóm lấy ôm vào trong ngực.

Trước kia lúc mặc quần áo ta đều cảm thấy phiền toái, ước gì có thể ít nút thắt một chút, theo như A Tịch nói khi còn nhỏ y phục ta đều có nút thắt, sáng sớm rời giường thì trực tiếp trùm qua đầu, chỉ cần thắt một nút ngay cổ là sau đó có thể chạy ra ngoài chơi.

Nhưng bây giờ ta đang phát sầu vì sao nút thắt lại ít như vậy, lúc kỳ kèo để Tần Liễm cởi ra thì ngón nén còn chưa dứt xong.

Tần Liễm hoàn toàn không thấy ngón tay đang run rẩy của ta, một bàn tay của hắn không biết từ lúc nào đã thò vào trong vạt áo của ta, đi khắp mọi vùng giống như là hoa cỏ sau khi bị cuồng phong rửa sạch, như dư âm đất chưa kịp lắng mà lạnh run. Chờ ta cởi áo hắn xong, bản thân ta cũng sớm bị hắn lột như vỏ trứng luộc, chỉ còn sót lại một cái yếm mỏng manh ngăn ngùn.

Ta cúi đầu theo ánh mắt Tần Liễm, nỗ lực kéo mảnh duy nhất còn sót lại trên người xuống dưới, sau đó bàn tay thật nghe lời che toàn bộ bên dưới, bên trên lộ ra một mảng lớn.

Ta thật muốn khóc, Tần Liễm lại cười một tiếng, đột nhiên ôm ta dậy, sau một trận mê đắm, ta ngồi trên đùi hắn, mà hắn ngồi trên ghế.

Ta lắp bắp vừa đẩy hắn vừa nói: “Chàng, chàng không phải nói thay y phục sao...”

Tần Liễm lù lù ngồi đó không động đậy, khoan thai nói: “Tốc độ của nàng quá chậm, chỉ cởi là được rồi.”

Thấy ngón tay hắn cũng sắp tìm ra nơi nào đó, ta vội vàng không ngừng muốn xuống đất bỏ chạy, bị hắn bóp chặt eo bắt về lần nữa, nước mắt ta như muốn trào ra từ trong hốc mắt: “Không được ở đây...”

Hắn liếc mắt nhìn ta, sau đó lại là một trận trời đất quay cuồng, tiếp đó ta đã nằm lên giường, toàn bộ tóc rũ lên gối. Tần Liễm chẳng biết đã tháo cam trài tóc của ta từ lúc nào, nhẹ nhàng theo vai hắn trượt xuống, cảnh tượng hỗn loạn nay còn loạn hơn.

Tần Liễm muốn cúi xuống, ta vội vã đẩy vạt áo trước của hắn, đầu lười như muốn thắt lại: “Ta đến quỳ thủy...”

Những lời này quả nhiên khiến hắn dừng lại, nhưng chỉ trong chớp mắt, sau đó hắn liền ung dung nói: “Ừ? Mười lăm hôm trước lúc đại hôn quý thủy nàng vừa đến, nhanh như vậy lại tới thăm viếng nữa sao? Thật không biết chuyện.”

Không biết chuyện nhất chính là hắn. Thân thể ta đã run thành như vậy, hắn cũng không thấy được, vẫn còn hứng thú như thế.

Nhưng ta thật sự không muốn làm chuyện này với hắn, may mà vào lúc nguy cấp nhất, đầu óc ta đột nhiên sáng ra, vì thế ta lại nhớ đến một lý do khác có thể từ chối hắn: “Chàng, không phải chàng nói giọng của ta rất khó nghe sao, tựa như ngỗng kêu vậy...”

Lần này Tần Liễm cũng không thêm dừng lại, “ồ” một tiếng, môi nhanh chóng hôn lên ta, mơ hồ nói vài chữ: “Luyện một chút sẽ hay thôi.”

2. Chương 2

Tần Liễm thật sự là quá đáng ghét.

Ta quần mình trong chăn, nhìn chằm chằm đóa phù dung thêu trên rèm tơ, nghiêng răng nghiêng lợi mặc niệm những lời này trong bụng một trăm lần.

Tần Liễm quả nhiên là người không nói hai lời. Đêm qua hắn bắt ta dựa theo hắn chơi đùa đủ các loại tư thế, sống dở chết dở bắt ta giằng co rất lâu, ta nhanh chóng không thở nổi, còn hắn vẫn chưa hết hứng.

Chờ hắn vất vả buông ta ra, ta lập tức giùng giàng muốn bò qua rèm, nhưng vẫn không nhanh bằng động tác của hắn, hắn nhanh chóng bắt được cẳng chân ta, hào hứng nói: “Vốn muốn cho nàng chút thời gian nghỉ ngơi, nhưng thấy nàng còn có thể chạy nhanh như vậy, quả thật là không cần thiết.”

Ta khóc không ra nước mắt: “Đã canh ba rồi, ngày mai chàng không phải vào triều nghị sự...”

Tần Liễm nói: “Mỗi ngày ta đều phải thượng triều nghị sự.”

Ta dùng hết sức lấy chân trước đạp một cái, rốt cuộc cũng thoát được hắn, nhanh chóng kéo chăn ngăn giữa hai người, nói: “Không cho chàng qua đây!”

Tần Liễm quả nhiên không tới nữa, chỉ ung dung nhìn ta, nói: “Chuyện hôm nay nếu ngày mai mới xong thì phải thêm lợi tức.”

Ta luôn cho rằng làm sư ngày nào, gõ mõ ngày ấy, cho nên biết rất rõ đục trong vá ngoài là một chuyện

vừa phí sức mà lại còn như uống rượu độc giải khát (1), nhưng mà bởi vì nó có thể xoa dịu khẩn cấp, cho nên ta vẫn muốn làm. Vì thế ta nhanh chóng cuộn mình vào trong chăn, quần đến mức xương cốt dính vào da thịt, sau đó ta từ từ nhắm hai mắt lại yếu ớt nói: “Vậy thì thêm lợi tức đi...”

(1) uống rượu độc giải khát: ví với chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau

Chẳng qua là sang ngày thứ hai ta mới phản ứng kịp, ta thật là quen giả thành cừu con dưới tay Tần Liễm rồi, ta vốn có thể phản bác hẳn không thể tăng lợi tức, ta vốn nên dùng lời chính nghĩa nói với Tần Liễm, chẳng chẳng những không thể tăng lợi tức, ngày chạy tình sắp đến, thân là Thái tử đương triều, chàng cần phải tiết chế.

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà nếu lặp lại tình cảnh này lần thứ hai, ta lại sợ sẽ nói không nên lời như trước, hùng hồn nói mấy lời như vậy.

Vì thế ta liền nhìn trời; thật bi ai mà nghĩ, đại khái ta là Thái tử phi không có tiền đồ nhất từ lúc Đại Nam triều khai quốc tới nay.

Tần Liễm ngồi nghiêng trên giường, một tay chống đầu cách ta một cánh tay, đưa ra một bên mặt đẹp, ánh mắt kia nhìn ta giống như là đang nhìn con mồi dưới móng vuốt không chạy thoát được, khóe môi dần dần lộ ra ý cười như có như không: “Tự nàng ngoan ngoan tới đây nói, ta có thể đồng ý nhẹ một chút. Nhưng nếu nàng vẫn muốn trốn...”

Câu kế tiếp hẳn chậm chậm giữ lại không nói ra, ta vẫn giấu trong chăn không chịu động đậy, vô cùng tức giận chỉ trích hẳn trợn mắt nói dối: “Chàng có nhẹ hơn nữa thì ta vẫn đau, ta sẽ không mắc mưu.”

Ta vừa nói xong những lời này, Tần Liễm đột nhiên khê động, trong chớp mắt hẳn liền sang đây, ôm cả ta lẫn chăn, lại từ sau lưng ta lột hết chăn quanh người ta ra. Động tác của hẳn cực nhanh, sạch gọn này, lưu loát này, quyết đoán này, kiên quyết này, khiến ta rốt cuộc cũng từ từ hiểu ra, hoá ra quan hệ của ta và hẳn quả thật là quan hệ xương cốt và da thịt, chẳng qua là sau khi nấu chín thì là quan hệ giữa xương sườn và xương sườn.

Ta nhanh chóng kêu lên: “Đau...”

Ta muốn lui về phía sau, hẳn lại bấm eo ta không thả. Ta chỉ có thể ủy khuất đầy bụng lại nước mắt rùng rùng nhìn hẳn, hẳn lại húc vào, vì thế nước mắt ta nhanh chóng trào ra khỏi hốc mắt, kêu lớn tiếng hơn: “Đau quá...”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, rốt cuộc cũng chịu lui lại, nhưng nước mắt ta lại không chịu dừng, ta phải được đằng chân lân đằng đầu mà nói: “Tất cả đều phải ra ngoài...”

Hẳn mím môi nhìn ta, ánh mắt kia thoát nhìn như là vô cùng bất đắc dĩ, sau đó hẳn thò ngón tay lau sạch nước mắt trên mặt ta, nhưng dưới mệnh lệnh đại não ta nước mắt ta lại đang liều mạng nặn ra hai giọt khác, hẳn nhìn như càng bất đắc dĩ, nhưng trong chớp mắt lại trở nên như rất muốn bóp chết ta, rồi tiếp

đó hẳn thật sự nghe lời ta nói, tất cả đều lui ra ngoài.

Ta trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, đây là ý gì vậy? Có phải ý nói khổ hình đêm nay chấm dứt rồi hay không?

Nghi vấn của ta nhanh chóng được trả lời, hẳn cúi người xuống dưới, nghiêng người ôm ta vào trong lòng, ngón tay lướt nhẹ từ tóc ta qua trán ta đến sau tai.

Ngón tay hẳn nhẹ nhàng cọ vào sau tai ta, ta rụt cổ lại, cố gắng tránh khỏi bàn tay hẳn lần nữa: “Ngựa...”

Hắn không đáp, tiếp tục ôm lấy vẫn về, ta thật muốn dùng chân đạp hẳn ra: “Ngựa ngựa... Dừng một chút đi...”

Giọng Tần Liễm rót cuộc cũng chậm rãi truyền vào lỗ tai ta: “Vậy rốt cuộc nàng đau hay là ngựa?”

Ta nhất thời nổi giận: “Ta vừa cào chàng vừa cầm đao đâm chàng, vậy thì chàng đau hay là ngựa?”

Tần Liễm cười như có như không nhìn ta, vẫn cứ bám eo ta không chịu buông tay. Ánh mắt kia của hẳn khiến ta hoảng loạn trong lòng, giọng điệu tức thì mềm nhũn ra: “Ta rất mệt... Ta muốn ngủ...”

Hắn thu mày “ừ” một tiếng, ngay sau đó ta liền thật sự như bị đao đâm, hít một hơi, hơn nữa còn đến tận lực phủ ngũ tạng của ta: “Đau hả!”

Ta cau mày, ngay cả lời nói cũng không liền mạch: “Tần... Liễm...”

Tần Liễm nói: “Ta thế nào?”

Ta đau đến mức lời nói đều nghẹn ở cổ họng, trừng hẳn không thở nổi một hơi. Động tác Tần Liễm rót cuộc cũng dừng một lát, ta “oa” một tiếng khóc lên: “Còn lớn hơn hồi nãy... Còn đau hơn hồi nãy... Chàng bắt nạt người ta...”

Ta khóc đến mức trước mắt đều mờ hồ không rõ, hẳn nhìn ta một lúc lâu, rốt cuộc cũng thở dài một hơi, lại đưa tay quạt nước mắt ta, bất đắc dĩ mở miệng: “Nàng thật sự là... quá chặt.”

“Chàng dựa vào cái gì mà oán trách ta!” Ta phẫn nộ, lau gương mặt ướt sũng, cũng không biết là mồ hôi hay nước mắt, gan báo đều bị hành vi xấu xa này của hẳn khiến người ta giận sôi mà nhảy ra, dùng khí lực toàn thân tuôn trào sông núi mà rống với hẳn, “Sao chàng không nhả một chút! Không đúng, sao chàng nhất định phải bắt ta làm chuyện này với chàng!”

Về mặt Tần Liễm trừng ta giống như là ghen một quả trứng gà. Trên mặt mây đen dày đặc, tâm tình

không rõ, sau đó thì chậm rãi hít một hơi.

Ta gào xong thì tỉnh táo trở lại, tỉnh lại rồi thì nghĩ mà sợ. Đại khái trừ Phụ hoàng của hần ra, vẫn chưa có người nào dám dùng loại khẩu khí phách lối như vậy mà gào với hần. Không đúng, đương kim Thánh thượng tao nhã, lúc nào cũng dùng giọng nói trầm nhất, lời nói uy nghiêm nhất, mà Tần Liễm lại sâu sắc được lòng dân, sâu sắc được lòng vua, sâu sắc được lòng bề tôi, cho nên có lẽ hần chưa từng bị người ta gào như vậy.

Bởi vì chưa từng xảy ra chuyện này, hơn nữa cá tính Tần Liễm quá sâu không lường được, cho nên ta cũng không hiểu được sau khi xảy ra chuyện này sẽ tạo thành hậu quả gì. Nhưng ta thật run sợ trong lòng, vì thế bắt đầu lặng lẽ lui về phía sau.

Tần Liễm u ám nhìn ta lui về phía sau, cũng không ngăn cản, chờ ta tự lui đến khu vực an toàn thì ta lật người quay lưng lại với hần, ghé vào trên gối nói như ong vo ve: “Ta muốn ngủ, chàng...”

Chữ “cũng” còn chưa nói ra, không biết từ lúc nào Tần Liễm đã tiến lại gần lật người ta lại như rán trứng.

Lần này tuy rằng vẫn còn đau, nhưng cân nhắc đến chuyện vừa rồi hình như ta đắc tội với hần, cho nên ta không dám miệng hùm gan sứa gào to như ban nãy nữa. Chỉ cần chặn gọi ê a, lại yếu ớt như mèo bị bỏ đói mấy ngày.

Lần này Tần Liễm đã tìm thấy lương tâm, tuy rằng mặt thì u ám, nhưng rốt cuộc vẫn làm qua loa. Nhưng ta cảm thấy vốn ta nên ủy khuất thêm một tí, bởi vì rõ ràng đều là ta đang bị áp bức.

Nhưng tính tình công chúa của ta rất ít, mà tính tình thái tử của hần thật sự không nhỏ, hơn nữa ta tự nhận làm con gái thì phải rộng lượng, dù cho không thể rộng lượng cũng có thể cân nhắc đến tự trọng, muốn tự trọng thì không thể bởi vì sai lầm của người khác mà làm mình tức giận bị thương, cho nên bất luận như thế nào thì xét đến cùng ta vẫn đều muốn tha thứ hần hơn.

Nhưng sau mỗi lần xong việc, Tần Liễm lại vô cùng sẵn sàng. Đại khái là bởi vì ta ngày thường thật sự bị hần chèn ép thành thói quen, cho nên mỗi lần hưởng thụ, khi hần hạ mình đối đãi tốt với ta, ta luôn có cảm giác sơn tóc gáy.

Hơn nữa nét mặt hần khi đó rất dịu dàng, hoàn toàn không thấy bộ dáng nghe xong liền nhếch môi hớp trà cùng ánh mắt từ từ đảo qua, không nói lời nào mà vẫn khiến người ta lạnh thấu xương nơm nớp lo sợ như trước.

Tỷ như sáng sớm hôm nay, hần vào triều thì ta vẫn đang ngủ, chờ ta ngủ no mở mắt dậy, Tần Liễm đã hạ triều hơi cong lưng đứng ở bên giường, ánh mắt còn rất không lạnh không nóng nhìn ta, mặt khác trong khuỷu tay còn khoác y phục ta mặc hằng ngày.

Ta liếc mắt lên nhìn hần, nhanh chóng quán chặt chặt hơn, hết sức đề phòng nhìn hần: “Chàng đặt y phục bên giường là được rồi. Ta dậy ngay đây.”

Tần Liễm đã thay thường phục, môi hơi cong một chút, giọng nói cũng ôn hoà tao nhã, thật phù hợp khí chất tự phụ quý giá của Thái tử đương triều: “Ta tới giúp nàng mặc.”

Nhưng mà, nhưng mà, nhớ rõ có một lần hấn sẵn sóc cũng là vào một buổi sáng như vậy, lúc ấy hấn vừa dậy thì giúp ta vẽ mi, tuy rằng ta không thể không thừa nhận kỹ thuật vẽ mi của hấn rất tốt, nhưng mà ta trả giá vô cùng thảm thiết —— tối hôm đó ta cũng vẽ mày hấn như vậy, ngày kế lại tiếp tục bị hấn hành hạ đến nửa đời thoi thóp chưa chết.

Đó thật sự là ký ức quá thê thảm. Cơ bản suốt ngày hôm đó ta không thể xuống giường. Cho nên mặc dù đã là chuyện bảy ngày trước, nhưng bây giờ nhớ lại vẫn cứ như vừa diễn ra ở trước mắt.

Vì thế ánh mắt ta nhất thời có chút kinh hãi: “Để A Tịch vào giúp ta là được rồi...”

Tần Liễm vuốt ve hoa văn trên y phục ta, chậm rãi nói: “Ta giúp nàng mặc, nàng không vui?”

Ta yếu ớt nói: “Không...” Ánh mắt Tần Liễm nhanh chóng híp lại, vì thế hai chữ còn lại của ta đến bên miệng lại rẽ sang một con đường khác, giọng nói run rẩy thảm thiết như ve sầu mùa đông, “đám mà...”

Tần Liễm mở ánh mắt đang híp lại ra, cúi người kéo ta ra ngoài từ trong chăn, vừa mặc từng món cho ta vừa ngắt vành tai ta: “Buổi tối có gia yến, không thể lại mặc bộ xiêm y này.”

Trước kia khi thân phận ta còn là Công chúa Tô quốc, ta chỉ biết, tuy rằng ngôn ngữ và tiền tệ các nước khác nhau, nhưng gia yến hoàng thất không gọi là gia yến, đây cũng là sự thông dụng của mỗi nước.

Ta nhất thời xụ mặt: “Bệ hạ nói rõ phải mang gia quyến theo sao?”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, ngay cả lời cũng lười biếng đáp.

Ta yếu ớt nói: “Ngộ nhỡ ta lại bêu xấu chàng thì thế nào?”

Tần Liễm cột từng nút thắt cho ta, động tác ngón tay hấn rõ ràng rất nhanh, chỉ chớp lát sau đã mặc món khác cho ta, hấn hất đuôi mắt nhìn ta, chậm rãi nói: “Ồ? Nàng bêu xấu ta khi nào?”

Ta thật trịnh trọng thật thành khẩn nhìn hấn: “Ừa, nhất định là ta nhớ nhầm, ta chưa từng khiến chàng xấu mặt. Nhất định là như vậy.”

Tần Liễm cười như có như không, cuốn một lọn tóc ta lên nói: “Thật là làm phiền nàng lo lắng rồi. Dù sao xấu mặt chính là nàng không phải ta, nàng cứ yên tâm, bị liên lụy cũng sẽ không phải là ta, là đám nô tài kia mà thôi. Hôm qua nàng một mình chạy ra khỏi cung, nô tài giữ cửa cung mỗi người đều lĩnh hai mươi roi, cộng thêm xử một tháng bổng lộc. Nếu nàng xuất cung nữa, con số này phỏng chừng còn phải gấp bội.”

Thấy ta trợn to mắt, hấn ngược lại thoát nhìn rất có tâm tình, vỗ vỗ khuôn mặt ta nói tiếp: “Cho nên nói, nếu không muốn vạ lây người vô tội, nàng vẫn nên ngoan ngoãn nằm dí trong đông cung với ta.”

“ ... ”

Đại Nam triều thi hành chế độ một chồng bốn vợ. Nói cách khác, mỗi nam tử nhiều nhất chỉ có thể có bốn bà vợ, ngay cả Hoàng đế cao cao tại thượng cũng phải tuân thủ.

Đương kim Thánh thượng anh minh quyết đoán, cai quản quốc gia được mưa thuận gió hoà kiêm phong sinh thủy khởi (2), cùng với cốc không sinh côn trùng, mà lại không nhật của rơi trên đường. Thánh thượng có bốn vị cung phi, theo thứ tự là một vị Hoàng hậu cùng ba vị tần phi, hơn nữa bốn vị cung phi đều sinh một đứa con trai.

(2) phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc

Mà cái gọi là gia yến, cũng chính là đương kim Hoàng đế ngồi tại vị trí cao nhất, hai bên trái phải theo thứ tự là bốn vị cung phi của hần, hai con gái cùng phò mã của hai con gái, cùng với bốn con trai cùng rất nhiều thê thiếp của bốn con trai.

Nhưng mà người ta cha mẹ sinh con trời sinh tính mỗi người mỗi sở thích. Bốn vị hoàng tử này ngoại trừ Tần Liễm ra thì người người đều rất không cố gắng. Người yêu phụ nữ, kẻ yêu đàn ông, có tên thì thích tiền. Từ nhỏ đến lớn ngày ngày bồi dưỡng, Đại Hoàng tử Nhị Hoàng tử Tam Hoàng tử đều chỉ lo bảo bối trong lòng mình, không hề hứng thú với giang sơn và quyền lực.

Nhưng khiến Thánh thượng tương đối vui mừng là Hoàng hậu sinh hạ Tứ Hoàng tử Tần Liễm lại thật sự quá hăng hái. Nghe nói hần chiến công huy hoàng, mười bảy tuổi đã chủ động xin đi giết giặc nơi sa trường, hơn nữa còn lấy tư thế một chọi mười, dẫn một đội khinh kỵ binh nhanh chóng tóm được kẻ đứng đầu bộ lạc phản loạn; nếu chuyện như vậy chỉ phát sinh một lần, vậy đại khái còn có thể nói Tần Liễm là mèo mù bắt được chuột chết, nhưng chuyện xảy ra nhiều như thế, hết lần này đến lần khác nhiều không đếm xuể, khiến cho người ta không thể phân rõ, đành phải hoàn toàn bái phục.

Nghe nói Tần Liễm cũng từng yêu phụ nữ, hơn nữa còn dạo thanh lâu mấy lần, nhưng những ánh mắt của nhóm cự thần kia nhú thành quả hạch đào, cứ khẳng khẳng nói là sự thả lỏng thoả đáng của nam tử. Ta không rõ, vì sao Tam Hoàng tử điện hạ yêu phụ nữ thì gọi là ăn chơi đàng điếm hoang dâm vô đạo, Tần Liễm yêu phụ nữ thì sửa thành là ôn nhu sẵn sốc hồng nhan tri kỷ.

Không chỉ thế, nghe nói Tần Liễm còn yêu tiền tài, nhưng những đôi lông mày của nhóm cự thần kia đã lâu năm chưa tu sửa nay chỉ còn le que, một mực nói hần gom góp đồ cổ phong nhã thanh quý. Ta lại không rõ, vì sao Đại Hoàng tử điện hạ yêu tiền tài thì gọi là khoan tiền trong mắt tìm món hời, Tần Liễm yêu tiền tài thì gọi là “quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo”. (3)

(3) “quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo”: trích trong Luận ngữ, nghĩa là người quân tử thích tiền của, để dùng nó cho việc đạo

Cuối cùng, các cụ thần còn e sợ không thể thuyết phục người khác, lại bổ sung thêm một cái khác, ít nhất, Thái tử gia không thích nam nhân, như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt nha.

Lúc ấy ta lén nghe xong, bao nhiêu khó chịu giấu hết bên trong phổi, sau một lúc lâu cũng không thở nổi.

3. Chương 3

Ta cảm thấy từ lúc gặp Tần Liễm, sinh hoạt của ta giống như là miếng sườn dê trong chén cháo trắng thơm ngào ngạt, người khác sẽ cho rằng đó là đại phúc khí, giá trị chén cháo trắng chẳng những bổ dưỡng tăng lên mà còn trở nên dinh dưỡng lại đầy mỹ vị. Nhưng mà bọn họ không biết, ta thích cháo trắng nhất, hơn nữa ta trời sinh là người lười biếng, mười mấy năm như mọi ngày, đều chỉ yêu cháo trắng, không thích thay đổi khẩu vị, mà quan trọng nhất là, ta mãi cảm với thịt dê.

Nghe nói khi còn nhỏ lần đầu tiên ta ăn thịt dê, ban đêm liền sốt cao không giảm, gần như mất nửa cái mạng nhỏ. Lúc ấy Phụ hoàng giận dữ, thái y trong cung bởi vì cái cô công chúa tuổi nhỏ nhất lại cũng ốm yếu nhiều bệnh nhất này mà trong ngày đông lạnh lẽo bị bắt quỳ một đêm trên mặt đất lạnh như băng.

A Tịch nói, chờ sau khi ta lớn lên một chút, vào một buổi sáng biết được việc này, trong nháy mắt ta lại có hơi áy náy. Nhưng đến giữa trưa sau khi ăn no xong, sự áy náy của ta liền theo thức ăn tiêu hóa hết sạch, từ đó về sau ta liền kiên nhẫn mà kéo dài thái độ đối địch với nhóm thái y trong Thái y viện mười mấy năm như mọi ngày.

Bởi vì thuốc bọn họ sắc thật sự là quá khó uống, hơn nữa còn cấm ta ăn đường.

A Tịch nói, chứng bệnh của ta đã có từ trong bụng mẹ, nhưng đến lúc mười mấy tuổi lại từ từ chuyển biến tốt. Nhưng không thể không nói, thời gian từ khi sinh ra đến lúc gọi là mười mấy tuổi này, ta thật sự là chết đi sống lại. Mùa đông hàng năm nhóm thái y đều hận không thể khiến ta ngủ đông theo ếch nhái gấu chó gì đó, bởi vì chỉ cần ta tỉnh, ta liền ho khan kịch liệt. Chỉ cần ta ho khan, bọn họ nhất định cần phải sắc thuốc cho ta. Chỉ cần sắc thuốc, ta liền quay đầu mà nheo hao tổn tâm cơ muốn đổ bỏ. Chỉ cần ta đổ bỏ, nhóm tì nữ sẽ lén báo cho Phụ hoàng, nhất định là muốn lại đây hỏi thăm. Mà chỉ cần Phụ hoàng vừa đến đây, nhóm thái y chắc chắn sẽ bị quở trách.

Vì thế ta coi thái y là kẻ thù, thái y coi ta là kẻ thù, nhưng ta lại nhất định phải ỷ lại thái y, thái y cũng nhất định phải trị liệu cho ta, quanh năm suốt tháng, chúng ta dần dần dưỡng thành triết học phổ biến khắp thiên nhiên, quan hệ biện chứng về sự thống nhất của các mặt đối lập.

Đợi đến năm kia, cũng chính là mùa đông năm ta mười lăm tuổi, rốt cuộc ta không còn ho khan nữa. Ta nhớ rõ Tết âm lịch năm trước, trong cung bắn pháo hoa rất nhiều, đèn đuốc rực rỡ sáng cả trời, sáng loá cả mắt, muôn màu muôn vẻ, “oành” một tiếng nổ trên trời, giống như là khổng tước kiêu ngạo xòe đuôi trong đêm tối.

Nhiều pháo hoa như vậy, ta luôn nghi ngờ Thái y viện kia là nơi sáng nhất trong cung. Nhưng sự thật là,

mùng ba tháng giêng năm trước, tỷ tỷ duy nhất Tô Tư của ta phải xuất giá. Phụ hoàng vô cùng luyến tiếc cô con gái mỗi nét mặt mỗi tiếng nói cử động đều hoàn mỹ, thể hiện phong nhã và sự thận trọng nữ nhi hoàng tộc nên có, liền vung tay xa xỉ trên dưới vào mùng ba Tết âm lịch trước ngày đại hôn. Hình như yến hội càng long trọng lại càng thể hiện tình thương yêu của Phụ hoàng đối với tỷ tỷ.

Tỷ tỷ gả cho con trai Tể tướng đương triều. Đại hôn hôm đó, lần đầu tiên tỷ tỷ vén tóc lên, lộ ra chiếc cổ xinh đẹp, đầu ngẩng cao, giày thêu màu đỏ tươi giấu trong giá y đỏ tươi thật dài, mỗi một bước chân của tỷ tỷ đều đầy kiêu hãnh. Tỷ tỷ không cười, nói thật thì, từ nhỏ đến lớn ta cũng không thấy tỷ tỷ thật sự cười được mấy lần. Nụ cười của tỷ tỷ lúc nào cũng nhếch lên mím môi, sau đó rũ mắt xuống, liền trở về bộ dáng hiền thực dịu dàng.

Mà chờ đến hôm đại hôn của ta và Tần Liễm, rốt cuộc ta cũng rõ nguyên do tỷ tỷ Tô Tư không cười. Không nói mấy cái khác, chỉ cần đội cái mũ nặng mười cân lên đầu, cùng bộ váy dài bảy thước, đã đủ ép ba hồn bảy vía của người khác mất hết một nửa. Dựng vợ gả chồng chỉ cần một ngày, nhưng mà ghi nhớ từng trình tự chi tiết đại hôn, cùng với việc toàn thân từ đầu đến chân tắm rửa huân hương trang điểm đều phải chuẩn bị từ bảy ngày trước, đối với ta mười bảy tuổi mà nói, đừng nói là cười, có thể không khóc đã là không tệ.

Dưới sự trợ giúp của nhóm tì nữ, ta và Tần Liễm ba quỳ chín lạy, mệt đến chân rút gân chân chết lặng. Ta cũng học bộ dáng cao cao ngẩng đầu của Tô Tư, nhưng mà ta phát hiện, khi ta ngẩng mặt lên, ta nhìn thấy gương mặt Tần Liễm như cười như không với ta, mà nếu ta nhìn thẳng, ta lại nhìn thấy hoa văn rồng tượng trưng cho thân phận thêu trên áo henn đang giương nanh múa vuốt.

Ánh mắt con rồng kia cũng thật sống động, bất luận là nhìn từ góc độ nào thì đều giống như là nó đang nhìn chăm chú vào ngươi. Nhưng mà nói một cách thẳng thừng thì, hoa văn rồng dù có trông sống động thì suy cho cùng cũng chỉ là vật chết, đem so sánh hai cái, ta vẫn lựa chọn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Mãi đến khi động phòng thì tầm mắt ta chệch bốn mươi lăm độ về phía trước. Đây không phải là ta tự nguyện, tất cả đều là bởi vì Tần Liễm giống như đang đùa giỡn con gái nhà lành, dùng ngón tay nâng cằm ta lên.

Rồi sau đó câu đầu tiên hắn nói ra khiến ta ấn tượng hết sức sâu sắc. Chỉ có ba chữ vô cùng đơn giản: “Thật thú vị.”

Sau đó câu đầu tiên ta nói ra cũng khiến ta ấn tượng hết sức sâu sắc. Ta rất bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Chắc chàng từng đùa giỡn rất nhiều cô gái? Động tác này thật thuần thực.”

Tần Liễm: “...”

Nhưng mà Tần Liễm cũng không thường xuyên không nói gì như vậy. Hoặc có thể nói, ngoại trừ hôm đại hôn hắn đại khái là bởi vì không ngờ ta đội cái mũ ngàn cân kia mà còn có thể suy nghĩ phản bác hắn, do đó ngoài việc nhất thời bởi vì thoáng kinh ngạc mà thất thần ra, cuộc đối thoại giữa ta và hắn đều là hắn chiếm thượng phong mà chấm dứt, khiến mấy lời ngoài khen trong chê của ta á khẩu không trả lời được mới bỏ qua.

Nếu là người khác, kết quả nhiều lần lặp lại như thế, đại khái sẽ có hai loại phản ứng. Một là nhượng bộ lui binh với Tần Liễm, nếu ba xá không đủ còn có thể lui thêm năm xá (a), bãi xa Anh Vũ xanh đầy cỏ non (b), liễu khói cầu sơn (c) khóa mùa thu (d), thiên hạ to lớn, nơi này không thể ở lại, tự có chỗ khác ở được; hai là càng gặp trở ngại thì càng mạnh mẽ, buộc tóc lên xà nhà (e), đâm vào bắp vế (f), khoét vách trộm sáng (g), thâu túi đom đóm, nhờ tuyết phản chiếu (h), dùng bất cứ thủ đoạn nào, dùng kiến thức mình trang bị được, sau đó mấy năm sau vì rửa sạch mối nhục trước đó mà ngóc đầu trở lại, dùng lời nói sắc bén, dùng bản lĩnh lưỡi sáng hoa sen (i) khiến Tần Liễm nhục nhã đến cùng, nhục nhã đến mức hai tay tự vỗ lên mặt, phé bỏ hết học vấn cả đời mình. (1)

(1) Nguyên đoạn này ngắn gọn thì ý nói có 2 cách để đối phó với Tần Liễm: Một là rút lui, sống ở đây không được thì còn có chỗ khác. Hai là dày công học tập, luyện miệng lưỡi cho khéo rồi quay lại báo thù. Chú thích cụ thể từng điển cố – thành ngữ được dùng có thể tham khảo ở cuối chương.

Nhưng mà ta vừa không có cách nào nhượng bộ lui binh với Tần Liễm, cũng không có cách nào xuất cung chỉ để đi bẽ quan báo thù, ta và Tần Liễm sớm chiều ở chung, ngoại trừ cố gắng khiến bản thân mình rộng lượng, sau khi tức giận thì tìm đường ngang ngỗ tất để tự an ủi một chút ra thì cũng không có phương pháp khác.

Hai tháng trước, ta theo Phụ hoàng tới Nam triều, được Nam triều chiêu đãi nồng hậu.

Về nhận định có nồng hậu hay không thì phải xem mức độ tươi cười trên mặt chủ tiệc lớn nhỏ. Mà nhìn từ hiện trường, các vị hoàng tử cung phi Nam triều đều dự thính, nhân vật đầy đủ, tì nữ rất đẹp, thức ăn thật ngon miệng, vũ nữ thật chuyên nghiệp, phô trương và sĩ diện rõ ràng đều đạt mười phần; mà nụ cười trên mặt Hoàng đế cũng hết sức ấm áp, có thể nói là gió mát trong thời tiết tháng bảy, hoặc là nắng ấm trong thời tiết tháng chạp.

Quốc gia và quốc gia lui tới, luôn phải mang một ít giao dịch. Phụ hoàng ta và Phụ hoàng Tần Liễm trong lúc nói cười hình như đã ăn ý đạt được hiệp nghị, theo như nhu cầu, trò chuyện trong tiệc rượu phải thật thoải mái.

Tới lúc gần xong, Hoàng đế Nam triều đột nhiên đảo mắt về phía ta, khước miệng mang theo ý cười mà nói: “Nghe đồn hai cô công chúa của Tô quốc tài mạo song toàn, một người im lặng một người hoạt bát, một người có thể ca một người giỏi múa. Cầm kỳ thi họa kiếm, thơ ca trà rượu hoa, nam tử hoàng thất còn phải học hỏi hai vị công chúa, nghiên cứu tinh thâm. Hôm nay cô (2) nhìn thấy vị Nhị Công chúa này, mỹ mạo thật khó mà chê một phần, không biết nhảy múa có khiến người ta ngưỡng mộ như dung mạo hay không?”

(2) cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến

Kỳ thật ta rất muốn nói thật, lời đồn cơ bản trăm phần đều cần phải rót nước đổ vào (3). Đương nhiên, lời đồn này truyền đến náo Hoàng đế Nam triều rồi ra khỏi miệng thì lại càng thêm mấy phần rót nước đổ ý ca ngợi.

(3) rót nước đổ vào: nhân tố ảnh hưởng lớn nhất đến chất lượng khi pha trà, trong quá trình pha trà cần có người kiểm soát các phân đoạn

Cầm kỳ thi họa kiếm, thơ ca trà rượu hoa, ta phải học chu toàn mọi mặt, nhưng không cách nào nghiên cứu tinh thâm. Kiếm thuật của ta cơ bản không thể gọi là kiếm thuật, chỉ có thể khoa chân múa tay đùa giỡn mấy đường quen thuộc nhất, hoặc là mấy chiêu sở trường nhất, ngoại trừ mấy cái đó ra, đối với việc vận động này ta còn học bằng cách nhớ mấy bộ kiếm thuật trong lịch sử, cùng với mấy chiêu bát quái của nhân vật cao thủ truyền lại. Mà sở dĩ là mấy vị cao thủ quen thuộc này mà không phải cao tăng Thiếu Lâm giáo chủ Võ Đang vân vân là do ở mấy người bọn họ có một điểm giống nhau —— dung mạo tương đối dễ nhìn.

Nhưng lời bệ hạ Nam triều vừa ra khỏi miệng, ta liền không thể không đến chính giữa yến tiệc, vì tin đồn về sự am hiểu của ta đã truyền tới đây, ta đành phải biểu diễn một phen dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, dùng cái này chứng minh bệ hạ Nam triều miệng vàng lời ngọc, tuyệt không nói dối, cũng như chứng minh ta cũng không phải gổi thêu hoa (4), chính là Nhị Công chúa Tô quốc hàng thật giá thật.

(4) gổi thêu hoa: ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng

Ta suy nghĩ một chút. Cảm thấy ta có thể thực hiện được, đại khái đối với những nữ nhân Nam triều đang ngồi ở đây mà nói, tất cả các nàng có thể thực hiện được. Duy chỉ có Phượng Khuyết Vũ của Tô quốc là điệu múa của riêng hoàng thất, mặc dù bọn họ kiến thức rộng, cũng chưa chắc được xem qua. Do đó cho dù ta nhảy sai, bọn họ cũng không cách nào nhìn ra.

Lúc nhịp trống tấu lên, ta len lén liếc nhìn Tần Liễm.

Thật ra thì trước đó ở chỗ ngồi ta đã nhìn lén hắn rất nhiều lần. Hắn ngồi cách ta không xa không gần, buộc quan, mặt mày hoà nhã, ý cười bên môi như có như không, cùng với ngón tay thon dài duyên dáng dưới tay áo bào rộng, lúc hắn vỗ về chơi đùa ly rượu ta đều có thể nhìn thấy.

Đây là một nam tử còn ưu nhã thông dong hơn cả ca ca ta Tô Khải.

Lúc ta nhìn trộm hắn ở chỗ ngồi, hắn không nhìn ta. Ánh mắt hắn không chút để ý, giống như ly rượu và rượu bên trong có ma lực to lớn, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Lúc ta đứng giữa yến tiệc nhìn hắn, hắn vẫn không nhìn ta. Hắn nâng đôi mắt thật cẩn thận nghe Phụ hoàng hắn nói chuyện, khóe miệng hơi mỉm cười, là nụ cười khách sáo.

Mà chờ ta múa xong, Tần Liễm vẫn không nhìn ta. Tay hắn cầm ly rượu, ghé vào khóe môi, lại không uống, ánh mắt dừng ở nơi nào đó trên người ta, hai bên tay áo bào rộng che khuôn mặt của hắn, vẻ mặt của hắn mơ hồ hồ hồ.

Nhưng mà đợi đến ngày kế, lúc ta đang nghỉ ngơi trong tẩm cung Nam triều, đột nhiên nghe được tin Tần Liễm thỉnh cầu Phụ hoàng ta xin gả ta cho hắn.

Kỳ thật lần này Phụ hoàng dẫn ta tới Nam triều, vốn là hi vọng hai nước thông gia. Mà thân là Thái tử Tần Liễm mở miệng, những họ hàng hoàng thân quốc thích khác liền không có đạo lý đoạt người từ miệng hổ.

Nói thật thì, ta thật không thể lý giải hành động này của Tần Liễm. Chỉ có điều từ kinh nghiệm sau đó của ta, trong đủ loại hành vi của Tần Liễm, ta có thể hiểu được rất ít, mà những thứ ta có thể hiểu được có thể nói là thiểu số trong thiểu số.

Ngày kế Tần Liễm đặt quan hệ thông gia, Phụ hoàng hắn liền hỏi Phụ hoàng ta, dùng giọng điệu rất là ôn hòa nói: “Ngài xem...”

Hắn nói rất lâu, đơn giản chỉ có hai câu. Thành tựu văn hoá giáo dục tài võ của Tần Liễm đều rất cao, phẩm hạnh tướng mạo càng không thể chê, một vị Thái tử Nam triều dân chúng kính yêu thần tử ủng hộ như vậy, nữ tử Nam triều muốn gả cho hắn còn có thể chất đầy toàn bộ quốc khố Đại Nam triều. Mà nếu Tần Liễm hiềm khi mở miệng cầu hôn, nếu Phụ hoàng ta cũng ít khi thông gia, vậy hai người liền vội vàng xác lập hôn sự.

Sau khi nghe nói thì ta im lặng cả một buổi sáng. Trong lòng như có gì bất bình, giống như là một chút vết trên tơ lụa, phải thế nào cũng không ra. Cũng không biết rốt cuộc là không cam lòng chỗ nào, dù sao ta nhanh chóng gả cho Tần Liễm thật có hơi gấp gáp. Tuy rằng ta phải thừa nhận, ta từ Tô quốc đến Nam triều chính là chuẩn bị gả cho hắn.

Tuy ta có chút sầu não nhưng mà Phụ hoàng ta đáp ứng rất thẳng thắn. Thấy ta cảm đầu không nói, ông còn tưởng rằng ta đang thẹn thùng mà ngậm thoả thuận, buổi chiều liền vung tay lên, nói một chút với Hoàng đế Nam triều, qua thời gian một nén nhang, quan viên Lễ bộ liền bận rộn không ngừng chạy đi chuẩn bị công việc đại hôn.

Việc đã đến nước này, người làm anh trai ta Tô Khải nói cái gì mà “vị công chúa hiểu biết thời thế nhất từ lúc Tô quốc khai quốc tới nay”, tuy rằng ta biết khi đó hắn nịnh hót ta như vậy chỉ là vì muốn lừa ta giúp hắn chép kinh thư, nhưng nay ta chỉ có thể tòng mệnh.

Ngày thứ hai sau khi tòng mệnh ta liền gặp Tần Liễm. Ta tùy tiện xông vào cung điện Phụ hoàng đang nghỉ tạm, liếc mắt một cái liền thấy Tần Liễm thay một thân thường phục viên hoa văn vàng, nhìn nét mặt kia đại khái là đang trao đổi công việc với Phụ hoàng, trong tay thông thả vãn về chén trà, tay áo rộng rũ xuống, hai bên má như khảm ngọc, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng mang theo phong thái lịch sự tao nhã không thể nói nên lời.

Ngẫm lại Tần Liễm lúc đó, lại nghĩ đến bây giờ, ngoại trừ dùng câu “ra vẻ đạo mạo, mặt người dạ thú” để hình dung ra, ta thật đúng là nghĩ không ra thành ngữ nào thích hợp hơn.

Chỉ có điều lúc ấy quả thật là ta cũng bị cái vẻ thanh tao kia của hắn đánh lừa, bỗng nhiên liền nghĩ đến hai câu rất không phù hợp với thân phận Công chúa của ta, cùng với lời rất không phù hợp với thân phận Thái tử của Tần Liễm, được chét dưới hoa mẫu đơn thì làm quỷ vẫn phong lưu.

Nhìn thấy ta, Tần Liễm thoáng dừng một lát, sau đó gật gật đầu với ra, lộ ra một nụ cười rất mê người nhưng cũng rất hời hợt: “Nhị Công chúa, chào buổi sáng.”

Ta ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời trên không trung, thâm nghĩ giờ này sâu bọ dậy sớm sớm đã bị chim

chóc dậy muộn ăn sạch, sáng cái gì mà sáng.

Nhưng trên mặt ta vẫn tươi cười, chấp tay hành lễ: “Thái tử, chào buổi sáng.”

Sau đó Phụ hoàng ta liền dùng lý do vô cùng vụng về để ra ngoài, để lại ta và Tần Liễm hai người một ngồi một đứng trong cung điện to như vậy.

Nhìn bộ dáng vân vê chén trà hết sức ung dung bình tĩnh của hắn, ta cười tủm tỉm hỏi trước: “Thái tử thiên tuế, vì sao huynh thỉnh cầu Phụ hoàng tứ hôn gấp như vậy?”

Tần Liễm liếc ta, thản nhiên nói: “Ta gấp khi nào?”

“Nếu không gấp, sao sớm như vậy đã đến chỗ Phụ hoàng ta cầu hôn?”

“À,” Tần Liễm không động chân mày, đuôi mắt phượng hất lên vô cùng muốn ăn đòn, “Chẳng lẽ trên yến tiệc không phải nàng cứ một mực nhìn ta? Ta còn tưởng rằng nàng vừa ý ta.”

“...” Ta khẽ cắn môi, thâm mắng một tiếng vô sỉ, “Nếu huynh không nhìn ta thì sao biết ta đang nhìn huynh?”

Tần Liễm thản nhiên nhấp một hớp trà, thản nhiên nói: “Ánh mắt nàng như hai cây đao vậy, cho dù ta là người mù thì cũng biết nàng sẽ nhanh chóng dùng ánh mắt đó chém ta thành hai miếng trái cây.”

“...” Ta bị lời này làm cho buồn bực.

Tần Liễm cũng nhếch môi, cũng không hiểu chiến, tự mình dời lực chú ý nâng ấm trà lên, thản nhiên châm trà vô chén, cái động tác kia nhàn nhã đến mức tựa như là hắn không liên quan gì đến chuyện đại hôn. Ta hung dữ nhìn hắn chòng chọc, chợt nhớ lại vừa rồi ta thật sự không nên theo lời của hắn mà hạ mình, ta cũng không nên đặt ra giả thuyết kia, lẽ ra ta nên nói “Ta nhìn huynh lúc nào, huynh bớt tự mình đa tình đi”, như vậy là ta có thể nắm quyền chủ động.

Bởi vậy có thể thấy được Tần Liễm không phải dạng nham hiểm bình thường. Lúc uống trà còn không quên gài bẫy người khác, miệng lưỡi tùy tiện như vậy, hắn đường đường thân là nam tử, mà còn đường đường là Thái tử Đại Nam triều, cũng không chịu nhường một cô gái yếu đuối như ta đây một chút.

Nhưng mà có một số việc thời cơ đã qua mất rồi sẽ không trở lại, ta đây đã lỡ thời cơ lần thứ hai, lần sau sẽ khó hỏi hắn vì sao muốn cưới ta. Nghĩ đến đây thôi, ta lại cảm thấy buồn bực.

Hôn lễ định vào hai tháng sau, vừa nghĩ đến việc sẽ lấy một người gian xảo như hồ ly, nham hiểm như sói, ta liền đau đầu. Sáng nọ, A Tịch vừa búi tóc cho ta vừa nói: “Công chúa không phải rất muốn gả cho Thái tử sao?”

Ta hung hăng nói: “Ta muốn gả cho Thái tử lúc nào?”

A Tịch ra vẻ “suy nghĩ của người đều viết trên mặt, còn muốn ta nói ra kích thích người sao”.

“Được rồi, ta hi vọng có thể gả cho hần.” Ta nản lòng nói, “Nhưng ta không thích hần.”

A Tịch lần này lại ra vẻ “miệng của người kiên quyết vẽ trên mặt, ta sẽ không nói ra để kích thích người đâu”.

Ta: “...”

Nhưng ta vẫn không cam lòng, vì thế trong hai tháng trước đại hôn, mỗi một ngày ta đều làm mọi chuyện vượt mọi khó khăn gian khổ, lại kiên trì không ngừng đấu tranh với Tần Liễm.

Lần thứ nhất ta ném một con sâu róm vào triều phục của hần, tiểu tử này không tiện phát cáu trước mặt các nô tài, đành phải cười ha hả nhận lấy, sau đó vào ban đêm ta đặc biệt nhận được một bàn đồ ăn do hần đặc chế, thơm thơm, còn tặng kèm một đĩa nước chấm, ta còn đang hớn hờ định hạ đĩa, Tần Liễm ngồi một bên đã mở miệng như gió thoảng mây bay: “Cái này gọi là cải lông. Làm rất mất công, nàng cứ từ từ nhắm nháp.”

Ta gấp một miếng để gần bên miệng: “Cải lông?”

Hần gật đầu như gió thoảng mây bay, tiếp tục nói: “Món này là ta lệnh cho đầu bếp dùng hết sâu lông bọn họ bắt được trong một ngày mà làm.”

Ta “ọe” một tiếng quay sang thì nữ nhanh tay lẹ mắt đưa chậu đồng tới nôn vào. Chờ ta nôn đến nước mắt ròng ròng, không ngừng ho khan, Tần Liễm lại trưng ra vẻ Thái tử thanh tao khí phách, gió thoảng mây bay nói tiếp: “À, quên nói cho nàng biết một chuyện khác. Ta vừa mới lừa nàng, cái này thật ra chính là một mâm cỗ tai mèo bình thường, hơi cháy sém một chút mà thôi.”

“...” Ta lấy tay run rẩy chỉ vào hần, nhất thời ho dữ dội hơn.

Chú thích (1):

(a) nguyên văn thành ngữ “nhượng bộ lui binh” là “lui về ba xá”, 1 xá là 30 dặm. Hành quân thời xưa thường chủ động lui trong vòng 3 xá (90 dặm), lẩn tránh để hạn chế va chạm, xuất phát từ điển cố công tử Trọng Nhĩ lưu vong – Tấn văn công lui ba xá.

(b) bài xa Anh Vũ xanh đầy cổ non: nguyên văn là “phương thảo thê thê Anh Vũ châu”, trích từ bài “Hoàng Hạc lâu” của Thôi Hiệu, Tản Đà dịch, ý nói sức sống hiển hiện trong sự vật thiên nhiên, đối lập với cảnh hoang tàn của lầu Hoàng Hạc.

(c) liễu khói cầu sơn: nguyên văn là “yên liễu họa kiều”, trích từ bài “Vọng hải triều” của Liễu Vĩnh, Nguyễn Xuân Tảo dịch. Bài thơ miêu tả cuộc sống phồn hoa và phong cảnh đẹp đẽ của Hàng Châu nổi tiếng ở đất Giang Nam.

(d) khoá mùa thu: nguyên văn là “toả thanh thu, trích từ bài “Tương kiến hoan” của Lý Dục thời Bắc Tống, Nguyễn Thị Bích Hải dịch.

(e) buộc tóc lên xà nhà: ý chỉ việc học hành khắc khổ, xuất phát từ điển cố về Tôn Kính thời Hán, thường đọc sách đến nửa đêm. Để tránh buồn ngủ, ông buộc lên xà nhà một sợi dây, rồi buộc tóc mình vào đó. Chỉ cần gục đầu là lập tức dây kéo ngược tóc lên, lại tiếp tục đọc.

(f) đắm vào bắp vế: ý chỉ việc học hành kiên trì, xuất phát từ điển cố về Tô Tần thời Chiến quốc dốc chí đọc sách, thường đọc đến đêm khuya. Mỗi khi buồn ngủ, dùng chuy đắm vào bắp vế mình để tỉnh ngủ, học tập rất kiên trì, cuối cùng có được một tri thức uyên bác.

(g) khoét vách trộm sáng: nguyên văn là “tạc bích thấu quang”, thành ngữ xuất phát từ điển cố Khuông Xung nhà rất nghèo, chăm học nhưng không có đèn đuốc, bèn khoét một lỗ nhỏ trên vách để đọc nhờ đèn hàng xóm. Thành ngữ ngụ ý nhà nghèo nhưng chăm chỉ học hành.

(h) thâu túi đom đóm, nhờ tuyết phản chiếu: nguyên văn là “nang huỳnh ánh tuyết”, “nang huỳnh” nói về Xa Dận thời Tấn, đêm đọc sách không có tiền mua dầu thắp. Mùa hạ, ông bắt mấy chục con đom đóm bỏ vào trong một cái túi nhỏ bằng vải mỏng, nhờ ánh sáng của đom đóm để đọc, cứ kiên trì như thế không hề ngơi nghỉ. “Ánh tuyết” nói về Tôn Khang thời Tấn, nhà nghèo không có dầu thắp đèn. Đêm mùa đông, ông thường ngồi xồm bên tuyết, nhờ ánh sáng phản chiếu của tuyết để đọc sách.

(i) lưới sáng hoa sen: nguyên văn là “thiệt xán liên hoa”, điển cố xuất phát từ “Cao tăng truyện” và “Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trưng”, ý chỉ tài khéo ăn nói

4. Chương 4

Lần thứ hai ta vốn muốn đưa Tần Liễm vào một cái hồ sâu ba thước, khiến cho Thái tử uy nghiêm như hấn mất hết mặt mũi, nhưng không ngờ rằng Tần Liễm chẳng những nham hiểm mà phản ứng còn rất nhanh, trước khi ngã xuống còn không quên cầm lấy cánh tay ta, cùng kéo ta vào trong bể.

Rồi tiếp đó hấn liền giả bộ ôm ta trong hồ hồ lớn “Người đâu”, hơn nữa sau khi hai chúng ta trở lại mặt đất hấn còn nghiêm trang lấy ta làm lá chắn, nói là bởi vì ta nhất thời vô ý lọt hồ, trước khi ngã xuống theo phản xạ bắt được góc áo của hấn, vì thế cũng kéo hấn vào trong hồ.

Lúc hấn giải thích với Phụ hoàng, đầu của ta bị đè chặt trước ngực hấn, ta tức giận đến mức cả người phát run, tay của hấn còn không ngừng vỗ nhẹ sau lưng ta, vì thế trong mắt người khác, xem ra phỏng chừng chính là bộ dáng thật sự bị kinh hãi, khiến ta thật không thể không cắn răng nuốt vào.

Ta chỉ có thể âm thầm cảm hận trong lòng, thật muốn đập cái đầu quý của hắn.

Những chuyện tương tự nhiều lần lặp lại, rốt cuộc khiến Phụ hoàng nghe thấy lời đồn. Phụ hoàng đặc biệt bảo ta đến giáo huấn, tức giận ta lại chứng nào tật nấy: “Con đùa giỡn như con thiêu thân vậy có ích lợi gì? Hai tháng sau không phải là con sẽ được gả cho nó sao?”

Ta còn chưa kịp đáp lời thì thấy Tần Liễm cầm cán quạt từ ngoài điện khoan thai đi tới, cười vô cùng nhẹ, nói cũng vô cùng nhẹ: “Công chúa đang tuổi ngọc (*), hồn nhiên chân chất, vốn nên như thế, không sao cả.”

(*) tuổi ngọc: nguyên văn là “bích ngọc niên hoa” – 16 tuổi

Lúc ấy ta bị mấy lời không đầu không đuôi này của hắn nịnh nọt đến mức muốn đục tường.

Cho nên, tóm lại vẫn là câu nói kia, Tần Liễm thật sự là quá đáng ghét.

Nhưng mà sau đại hôn, ta mới phát hiện, dùng hai từ đáng ghét để hình dung ấn tượng của ta với Tần Liễm coi như quá nhẹ.

Lúc vừa vào Nam triều, ta chợt nghe thấy mấy lời đồn trên phố Tần Liễm có bao nhiêu anh tuấn phóng khoáng, bao nhiêu cách bày mưu nghĩ kế, bao nhiêu lỗi lạc phong lưu, mà trong những từ này, ta nghe thấy nhiều nhất lại là bốn chữ lỗi lạc phong lưu.

Chỉ có điều đối với suy nghĩ này, A Tịch lại nói: “Công chúa, vì sao nô tì không nghe thấy mấy lời đồn điện hạ lỗi lạc phong lưu trên phố nhiều nhỉ? Ngược lại là khen điện hạ phong thần tuấn tú chín chắn cơ trí hình như nhiều hơn một chút.”

Ta nói: “Đó là bởi vì những gì người nghe đều là nam tử đánh giá, nhưng đối với nữ tử trong khuê phòng chờ gả đi với tâm hồn thiếu nữ rạo rực thì phong lưu đa tình mới là lực hấp dẫn bậc nhất.”

A Tịch nói: “Nhưng mà Công chúa, sao người lại biết mấy cô gái Nam triều?”

Phản ứng của ta là chỉ vào bầu trời đen mà nghiêm túc nói: “Ai nha, A Tịch, người mau nhìn xem, hôm nay trăng thật tròn nha.”

“...”

Dựa theo quan niệm truyền thống của con gái Tô quốc ta, lỗi lạc phong lưu thật sự không có gì là tốt. Mà trong mắt nữ tử Nam triều, mấy từ này hình như cũng không tốt lành gì. Song khi nhắc tới Tần Liễm, với mấy cô gái Nam triều thì bốn chữ này liền được coi như tuyệt hảo.

Nữ tử Nam triều hình như lúc nào cũng ảo tưởng Tần Liễm. Cho rằng bướm bướm sở dĩ còn lưu luyến bụi hoa, chỉ là bởi vì bướm bướm còn chưa gặp một đóa hoa khác lớn hơn tươi đẹp thơm nồng. Nhưng mà ta cho rằng, chỉ cần bướm bướm còn đôi cánh thì sẽ gặp được đóa hoa đủ lớn đủ thơm kia. Mà nếu như bướm bướm bị người ta bẻ gãy cánh, vậy nó chỉ có thể gặp đám cỏ đuôi chó trong xó, cũng nhất định phải đường hoàng phủ lên trên.

Nhưng mà, trên lý thuyết có thể làm được bao nhiêu chuyện, thực tế thì gặp khắc tinh nhiều cỡ nào. Tần Liễm nhìn xa như bướm bướm, nhìn gần lại là lão hổ. Lão hổ không có cánh, nhưng có răng nanh sắc nhọn. Cho nên ta đấu tranh với Tần Liễm, thật sự là chênh lệch sức mạnh quá lớn, quá trình thì đa dạng, kết cục là tất nhiên. Không có thảm hại nhất, chỉ có thảm hại hơn.

Có một hôm ta đột nhiên nảy lên một ý nghĩ, nếu để cho một vị mỹ nữ tuyệt sắc tình cờ đi vòng trước mặt Tần Liễm một chút, như vậy không cần mê hoặc, có lẽ Tần Liễm sẽ lộ ra chân tướng háo sắc. Mà người một khi có chân đau, như vậy hết thấy đều sẽ rất dễ xử lý.

Loại chuyện này vốn người đầu tiên được chọn là A Tịch. A Tịch là nữ quan bậc nhất và hộ vệ bậc nhất bên người ta, xử sự bình tĩnh, phản ứng nhanh nhẹn, võ công cao siêu, tính tình nhạt nhẽo không ngừng giầy vò ta mấy năm qua, đều đã đạt tới cảnh giới cao. Nhưng nàng lại quá lớn, tính tình cũng không hợp khuôn mặt, thậm chí nói theo một mức độ nào đó, nếu A Tịch không cúi đầu nấp trong góc, hơn nữa còn cố ý ăn bận giản dị khiêm tốn, bộ dáng kia của nàng lúc không trang điểm thật dễ khiến người ta liên tưởng đến hồ ly, mà nếu nàng trang điểm thì thật dễ khiến người ta liên tưởng đến hồ ly tinh.

Nhưng mà ta vừa nghĩ đến việc cho A Tịch làm loại chuyện này thì lại vạn phần không đành lòng. Vì thế ta thử đưa ra ý nghĩ này của ta với nàng, cũng ám chỉ để nàng hỗ trợ tìm một cô gái khuynh thành tuyệt sắc lại ái mộ Tần Liễm, cùng với yêu thích địa vị trắc phi.

Không ngờ A Tịch lại không biến sắc mà nói: “Thiên hạ luận về khí chất, có thể thắng được Nhị Công chúa, trừ Đại Công chúa ra thì không có người khác. Mà nếu bàn về tuyệt sắc khuynh thành, nếu Nhị Công chúa nhận thứ hai, thiên hạ liền không ai dám nhận thứ nhất.”

Ta vui đùa lên trên bàn nói: “A Tịch, người thật là quá đề cao ta...”

A Tịch nói: “Nô tì chỉ là đang luận sự.”

“Vậy được rồi, cái này tạm thời không đề cập tới. Người cứ giúp ta tìm một mỹ nữ, bộ dạng dễ nhìn, còn phải ái mộ Tần Liễm, còn phải sẵn lòng làm trắc phi của Thái tử, những cái khác người sẽ biết phải làm sao, không cần ta nhiều lời.”

Giọng A Tịch trước sau vẫn lạnh nhạt vang lên: “Nếu Nhị Công chúa muốn thử Thái tử điện hạ thì tự mình tới là được rồi.”

Ta vừa nghĩ đến biểu hiện Tần Liễm buổi tối thì da đầu nhất thời run lên, khoát tay một cái nói: “Ta coi như...”

“Thứ cho nô tì ngu dốt, điện hạ và Công chúa vừa mới đại hôn, ở chung vô cùng hòa thuận, làm loại chuyện này sau lưng, có phải có hơi không thích hợp hay không?”

Ta trừng nàng gần từng chữ một: “Người thấy ta và hấn ở chung vô-cùng-hòa-thuận chỗ nào?”

A Tịch lập tức quỳ xuống cúi đầu nói: “Nô tì lỡ lời, xin Công chúa trách phạt.”

“...” Ta chống thái dương khoát tay một cái nói, “Tóm lại, người đi làm là được rồi, hậu quả ta sẽ gánh vác.”

A Tịch lại nói: “Vậy nếu như Thái tử điện hạ không động đây gì thì sao?”

Ta nghĩ nghĩ: “Nói hay đấy, ta chưa nghĩ tới vấn đề này.”

“...”

A Tịch quả nhiên làm việc hiệu suất cực cao, ngày thứ hai đã an toàn thuận lợi tìm tới một cung nữ xinh đẹp.

Ta hỏi: “Tên là gì?”

“A, A Tinh.”

Dáng vẻ A Tinh hết sức xinh xắn, ánh mắt nhấp nháy, có thể khiến người ta nhìn mà thương xót. Tuy rằng ta không biết sở thích của Tần Liễm, nhưng từ khi hấn thích bắt nạt ta, cùng với suy đoán từ kinh nghiệm ca ca ta Tô Khải thích nhất cái loại chim nhỏ nép vào người dịu dàng đáng thương này, sự chú ý của Tần Liễm đối với cung nữ này là chuyện có thể khẳng định chắc chắn.

Nhưng mà sự thật chứng minh, hành vi của Tần Liễm thật sự không thể dùng suy nghĩ người thường để mà phán đoán.

Ngày kế Tần Liễm trở lại đông cung, ta lập tức an bài A Tinh đến dâng trà. A Tinh mặc cung trang xinh đẹp nhất, mày ngài điểm nhạt, mắt như nước sơn, môi tô đỏ thắm, eo như nhành liễu tinh tế mềm mại, gót sen thướt tha, lúc cầm chén trà cung kính hầu hạ còn đặc biệt thoáng dừng lại một lát theo mưu kế của ta.

Nhưng Tần Liễm lại chỉ thản nhiên nhìn lướt qua, vẫn cúi đầu chậm rãi uống trà.

Mỗi cử động gờ tay nhắc chân của hấn đều là tiêu chuẩn cao quý lễ nghi cung đình, động tác phất lá trà cẩn thận tỉ mỉ, từ đầu đến chân không có bất kỳ sơ hở nào. Hơn nữa liên tục ba ngày, A Tinh lắc lư ở trước mặt hấn mười mấy lần, hấn đều nhìn kỹ mà không thấy hó hê gì.

Ngày thứ tư, ta đến bái kiến Hoàng hậu, cũng bị giữ lại đó nói chuyện hai canh giờ. Vừa mới trở lại đông cung liền được cho hay Tần Liễm ra ý chỉ đi Nam thư phòng, mà nghe nói A Tinh bởi vì dùng sắc mê hoặc mà bị Tần Liễm phạt đánh bằng gậy. Lúc mang xuống đã da tróc thịt bong.

Lại qua một ngày, A Tinh từ chối cho y nữ đến xem, quyết định thắt cổ tự sát vào ban đêm, lúc được người khác phát hiện thì xương cốt đã lạnh.

Sau khi ta được biết tin tức thì ngã ngồi trên ghế dựa, suốt cả buổi sáng vẫn không nhúc nhích. Mãi đến khi Tần Liễm hạ triều trở về, tách hai cánh tay của ta từ trên đầu xuống, thản nhiên nói: “Đừng khóc.”

Ta thuận tay lau hốc mắt, hung hăng nói: “Chàng mới khóc! Chàng từ đầu đến chân đều khóc!”

Tần Liễm xoa xoa thái dương, nói: “Nàng đừng nói cho ta biết, nàng sống ở trong cung lâu như vậy mà chưa từng thấy qua người chết.”

Ta tiếp tục hung hăng nói: “Chàng mới chưa thấy qua người chết! Chàng từ đầu đến chân đều chưa thấy qua người chết!”

Nói xong ta mới phát giác hình như không thích hợp. Thật ra thì ta chưa từng thấy người chết, hơn nữa người chết vì ta, lần này cũng là lần đầu tiên. Quyền sinh sát trong tay, Tần Liễm vẫn luôn dùng, nhưng ta không thường dùng. Lần này khiến ta chần động, thật sự không coi là nhỏ.

Tần Liễm nghe ta gào xong, mặt càng không chút thay đổi, ta lui về phía sau, bị hấn nắm lấy tay áo kéo trở về, lạnh lùng nói: “Cung nữ kia, nàng cho rằng thật là ta hiểu lầm nàng ta? Nàng cho nàng ta đi qua đi lại ở trước mặt ta, cũng không cho nàng ta trắng trợn như vậy, không kiêng nể gì hấp dẫn ta sao? Nhưng nàng ta thật sự làm như vậy. Nếu nàng ta làm như vậy, vậy thì phải chuẩn bị bị cự tuyệt. Vừa không chuẩn bị tốt, còn muốn bay lên đầu cành, hậu quả thế nào tất nhiên chính nàng ta hoàn toàn gánh chịu. Nếu cả một buổi sáng nàng vì chút chuyện này mà áy náy, vậy ta không phải đã sớm áy náy đến chết?”

Sau đó hấn dừng một lát, lại lạnh như băng nói: “Hơn nữa, nàng cho rằng ta là người như thế nào? Nhìn đóa hoa nào cũng hái sao?”

Ta lặng lẽ oán hận trong lòng, chẳng lẽ người không phải là kẻ đào hoa sao? Huống chi, lương tâm người sớm đã bị người vứt đi, ta thì vẫn còn. Hơn nữa ta đối xử với người khác vốn là áy náy trái tim dễ vỡ, còn dùng loại ngôn ngữ lạnh như băng này nói chuyện, thật sự là không hề đặt mình vào hoàn cảnh người khác, suy nghĩ vì người khác dù chỉ một chút.

Vì thế ta vốn định lên tiếng phản bác, rồi lại bỗng dưng nghĩ tới ca ca Tô Khải có khuyên bảo ta trước khi ta đi: “Nghe đồn Thái tử Nam triều Tần Liễm thủ đoạn cứng rắn, nói một thì không có hai, thậm chí còn có chút không hợp tình người, Hi nhi muội nếu thật sự muốn làm gì, vẫn là phải bảo vệ mình, cần phải cân nhắc.”

Cùng với một câu trước kia hấn nói: “Thuần phục một người, nếu không thể khiến hấn sùng bái muội, vậy

thì khiến hấn sợ muội.”

Mà mấy ngày nay ta chỉ mới quen thuộc với thái độ như cười như không và lời nói lẩn hành động thờ ơ của Tần Liễm, nhất thời quên mất hấn thân là Thái tử, tất nhiên sẽ có thủ đoạn sắc bén của mình và uy nghiêm giết một người rần trăm người, tất nhiên sẽ làm ra chút chuyện sát phạt quyết đoán tàn khốc. Tần Liễm từ trước đến giờ vẫn chưa thay đổi, chỉ là bản thân ta không biết lúc nào nên bịt kín cặp mắt của mình.

Nhớ đến việc này, ta trề môi, lại oan ức ngậm lại. Nhưng mà Tần Liễm lại không chịu dễ dàng buông tha ta như vậy, một đôi mắt của hấn hiểu tận chân tơ kẽ tóc đến mức khiến người ta rất muốn đánh hấn, ta chỉ nghe hấn hỏi hời hợt: “Nàng muốn nói gì?”

Ta suy nghĩ một chút, bày ra thái độ thật trịnh trọng: “Ta quả thật có chuyện muốn hỏi chàng.”

Hấn nhướng mày ý bảo ta tiếp tục, vì thế ta cứ tiếp tục nói: “Ta vẫn muốn hỏi chàng, lúc ấy sao chàng lại đột nhiên muốn cưới ta?”

Tần Liễm trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Nàng thật sự muốn biết?”

Ta thầm nghĩ trong lòng, đây không phải nói nhằm sao, nhưng trên mặt vẫn nghiêm trang gật đầu lia lịa.

Hấn lại nói: “Đáp án có thể sẽ không khiến nàng hài lòng cho lắm.”

“Hài lòng hay không không sao cả,” ta nói, “Ta chỉ muốn nghe một câu nói thật.”

Tần Liễm bèn thản nhiên nói: “Nhất thời xúc động. Lúc ấy ta cảm thấy đáng đáp nàng tương đối xinh đẹp mà thôi.”

“...” Ta lại nhắc nhở bản thân là cô nương tốt rộng lượng thiện lương, nhưng mà ta đến cùng vẫn không nhịn được, cúi đầu rửa mặt câu, “Tần Liễm chàng!”

Tần Liễm nhướng mày nói: “Ta thế nào?”

Ta rất muốn nói, ngoại trừ “vô sỉ” ra thì có rất nhiều lời mắng người, lại phát hiện bật thốt lên cái gì cũng không nên lời. Cuối cùng chỉ kìm nén thốt ra một câu: “Chàng hết sức vô cùng cực kỳ quá mức vô sỉ!”

Tần Liễm im lặng một chút, nói: “Mắng người thế này không hay. Có muốn ta dạy nàng không?”

“...”

5. Chương 5

Tục ngữ nói làm người không ai hoàn mỹ. Mà thánh nhân là người không phải thần, cho nên thánh nhân cũng không hoàn mỹ. Mà ta cho rằng, thánh nhân sở dĩ là thánh nhân, chỉ là bởi vì trình độ che đậy của bọn họ tốt hơn người bình thường một chút mà thôi.

Cho nên dưới suy luận này, Tần Liễm sở dĩ là Thái tử, hơn nữa còn được khen ngợi, cũng chỉ là bởi vì trình độ che đậy của hắn tốt hơn ba vị hoàng tử khác một chút mà thôi.

Ta vốn tưởng rằng nếu là gia yển của hoàng thất, vậy số lượng vương tử hoàng tôn ta nhìn thấy những ngày qua ước chừng chỉ cần mang lên sáu bảy bàn đôi là đủ. Nhưng ta không ngờ Nam triều không giống Tô quốc của ta, Thánh thượng chủ mạch dòng chính tuy nhân số ít ỏi, nhưng mà hoàng thân quốc thích quan hệ họ hàng lại không ít, hơn nữa hết thấy đều có tên trên danh sách gia yển. Như vậy một lần gia yển, mức độ còn long trọng hơn quốc yển lần Phụ hoàng và ta mới tới Nam triều. Ta nhìn từng hàng từng nhóm từng đồng lũ lượt kéo tới, trực giác đã choáng váng. Mà cùng lúc đó, ta lại rất huyền diệu nghĩ đến một câu: Dù ta có chết đi, con ta vẫn còn đó; con lại sinh ra cháu, cháu lại sinh con; con lại có con, con của nó lại có cháu; con con cháu cháu, không cùng tận. (1)

(1) trích từ một ngụ ngôn đặc sắc có tính thần thoại chép ở thiên “Thang vãn”, kể chuyện Ngụ công dời núi, trong sách “Liệt Tử” do Liệt Ngự Khẩu biên soạn

Đối với hoàng thất quý tộc nhân khẩu đông đảo không cày mà ăn, không dệt mà mặc (2) như vậy, thân là Thái tử Tô quốc ca ca Tô Khải từng nói: “Nuôi một đám hoàng tử hoàng tôn ăn chùa bất tài như vậy, đơn giản chính là đang nuôi một đám muỗi chỉ biết hút máu kêu vo ve. Còn không bằng nuôi một con sói mất trắng, sau khi giết còn có thể lột da ăn thịt.”

(2) không cày mà ăn, không dệt mà mặc: không làm ruộng mà muốn có cơm ăn, vải thô lại có thể thành tơ lụa, thành ngữ chỉ việc ăn không ngồi rồi, trích trong phần Đạo chích trong “Nam Hoa kinh” của Trang Tử

Ta nói: “Không nuôi được không?”

Tô Khải nói: “Nghĩ mà xem. Hoàng thân quốc thích ở trong triều còn có thể lực, còn có binh quyền. Những quan hệ này rất phức tạp... Thôi, nói với muội cũng không hiểu.”

Ta nói: “Nhưng mà ca đã từng thấy đám muỗi nào có thể cắn chết người chưa?”

Tô Khải liếc ta, bình tĩnh nói: “Muỗi tinh ngàn năm.”

Ta: “...”

Cho nên nói, làm một vị hoàng đế tốt cũng không dễ dàng gì, biết rõ là đồ ăn hại vẫn phải nuôi, biết rõ là ngu xuẩn vẫn phải chịu đựng. Lúc không muốn thì phải giả vờ vui lòng, lúc muốn thì phải giả vờ không vui lòng, lúc muốn khóc thì phải giả cười, lúc muốn cười thì phải giả khóc, thật uất ức, rất là khó chịu.

Nhưng mà, ta luôn cảm thấy bằng việc dựa vào mưu tính nham hiểm và kỹ xảo biểu diễn của Tần Liễm, hẳn hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức vị này. Ta ở cùng một chỗ với Tần Liễm, đó chính là án lệ “Một ngày dài bằng ba thu” kinh điển. Ta luôn cảm thấy nếu không phải tự bản thân ta an ủi tinh thần mình, chỉ cần năm ngày, ta sẽ biến thành bộ dáng mười lăm năm sau dần dần già đi. Mà nếu Tần Liễm dựa theo phương pháp này cũng đi ép buộc người khác, chỉ cần mười ngày, những vị thần tử tự xưng “lão hủ” kia phỏng chừng thật sự sẽ hóa thành xương cốt già yếu ba mươi năm sau.

Gia yến tiến hành vốn không có cơn sóng nào, giữa chừng bị một tiếng ho khan của bệ hạ mà đẩy thủy triều lên. Lúc ca múa mừng cảnh thái bình thì đương kim Thánh thượng húp một ngụm canh, kết quả lại ho khan không ngừng. Triệu thái y phạt đầu bếp cả buổi trời, lúc Hoàng hậu và trắc phi kêu lên từng tiếng bèn nhón thì sắc mặt mới có chuyển biến tốt. Mà đợi đến sau khi những người nên đến thì đến nên đi thì đi, các vị hoàng tử cũng hoá trang lên sân khấu.

Đại Hoàng tử Tần Húc chấp tay cúi đầu giọng điệu xót xa nói: “Phụ hoàng cần phải bảo trọng thánh thể.”

Nhị Hoàng tử Tần Vũ chấp tay cúi đầu giọng điệu nghiêm trọng nói: “Phụ hoàng cần phải bảo trọng thánh thể.”

Tam Hoàng tử Tần Sở chấp tay cúi đầu giọng điệu bi thương nói: “Phụ hoàng cần phải bảo trọng thánh thể.”

Tứ Hoàng tử Tần Liễm bước lên một bước, mi tâm hơi nhíu lại nói: “Phụ hoàng vì quốc sự làm lưng vất vả, nhi thần không thể phân ưu cho Phụ hoàng, thật sự là lỗi của nhi thần. Nhi thần trước đó vừa tìm được hai nhánh nhân sâm tuyệt thượng hạng, được mấy người ngoài biên giới nói vô cùng kỳ diệu, còn chưa kịp dâng lên, ngày mai nhi thần sẽ sai người đưa lại đây. Phụ hoàng ngài cần phải bảo trọng thân thể.”

Sau khi Tần Liễm nói xong, toàn hiện trường dùng sự tĩnh lặng của vạn vật để hình dung thì có hơi quá, nhưng có thể khẳng định là lặng ngắt như tờ. Bệ hạ quét mắt một vòng, ý bảo không lên tiếng ở đây mọi người đều rất rõ ràng: Các người phải mở to hai mắt nhìn cho kỹ, kéo rộng lỗ tai nghe một chút, nếu cô chỉ sinh ba hoàng tử đầu kia, giang sơn Nam triều sớm hay muộn đều khó giữ. May mà ông trời đối xử với cô không tệ, để cô còn có thể có Tứ Hoàng tử mà vui mừng một chút.

Nhưng mà ta cho rằng, chuyện này chỉ chứng minh tầm quan trọng của tài ăn nói mà thôi. Lúc hầu hạ quân chủ, chỉ có tài ăn nói thì không phải vạn năng, nhưng mà không có tài ăn nói lại tuyệt đối không thể. Mức độ quan tâm của ba vị hoàng tử điện hạ đối với Phụ hoàng không hẳn kém hơn Tần Liễm, mà mức độ quan tâm của Tần Liễm đối với Phụ hoàng cũng chưa chắc nhiều bằng ba vị hoàng tử điện hạ trước, nhưng mà chỉ nói mấy câu, cao thấp liền lộ rõ, hình tượng “có kính yêu Phụ hoàng, vạn vật đều không thể vào mắt ta” của Tần Liễm liền được miêu tả sinh động.

Cho nên chỉ có thể lần nữa khẳng định Tần Liễm nham hiểm. Mà nếu cương quyết muốn nói chuyện này còn có thể phản ánh điều gì, đó chính là vài câu đơn giản của Tần Liễm rõ ràng có thể lừa người ta vui vẻ,

ngày thường lại cố tình còn có ác ý lừa bịp đùa giỡn ta, bởi vậy có thể thấy, Tần Liễm ngoại trừ tâm cơ vô cùng nham hiểm ra thì nhân phẩm còn hết sức tồi tệ.

Gia yến sau đó lại tiếp tục hi hi ha ha tiến hành. Tần Liễm ngồi sánh đôi với ta ở một cái bàn, thời tiết nóng như vậy, hắn còn chen với ta. Ta nhích qua bên cạnh nhường một chút, kết quả hắn lại tiếp tục chen lại đây.

Ta nhất thời cảm thấy tiếng ve trên cây cách đó không xa càng âm ỉ. Ta từ từ nhắm hai mắt lại nhích qua một tấc, thấy tay áo sắp chạm Đại Hoàng tử phi, Tần Liễm bỗng nhiên bắt lấy ta, hơn nữa càng ôm chặt hơn.

Đôi tay kia của hắn nhìn rất thon dài gầy guộc, không ngờ khí lực lại rất lớn. Ta giãy lần thứ nhất không giãy được, lại giãy lần thứ hai, kết quả vẫn không giãy ra, đành không giãy nữa, hỏi: “Điện hạ, chàng không nóng sao?”

Tần Liễm nói: “Không nóng, sao vậy?”

Ta yếu ớt nói: “Nhưng ta nóng...”

Tần Liễm “à” một tiếng, nhượng mảy nói: “Vậy ta quạt cho nàng.” Dứt lời hắn thật sự “soạt” mở cây quạt ra, câu được câu không quạt gió cho ta.

Hắn quạt thì thôi rồi, ta liền bị quạt đến sồn tóc gáy. Ta trợn hai mắt nghiêng đầu ngửa cằm muốn nhìn hắn, lời nói lạnh lẽo của Tần Liễm từ trên đầu ta vòng xuống dưới: “Ầm ỉ cái gì. Để ta ngồi thẳng.”

Ta “hừ” một tiếng, nghiêm mặt nói: “Thái tử điện hạ, chẳng lẽ chàng không cảm thấy hôm nay có chút không giống với thường ngày sao...”

Tần Liễm nói: “Không giống chỗ nào?”

Ta nói: “Hình như có từng cơn gió lạnh...”

Tần Liễm nói: “Thì sao?”

Ta nói: “Ta nghĩ, nhất định là có quỷ bám lên người chàng, bằng không cử chỉ của chàng tối hôm nay sao lại bình thường như vậy, à, đây cũng quá không bình thường. Nói mau, chàng rốt cuộc là con quỷ gì? Quỷ da người? Quỷ sông? Hay là quỷ treo cổ?”

Lời ta còn chưa dứt, cây quạt kia không quạt ra gió nhẹ nữa. Tần Liễm tiêu sái thu chiết phiến lại, hơn nữa “bộp” gõ một cái lên đầu ta, mặt không chút thay đổi nói: “Nàng nói cái gì đó.”

Ta làm như tỉnh ngộ ra, nói: “Cũng không biết ta vừa mới nói cái gì, xem ra vừa rồi chàng thật sự là hồn lìa khỏi xác. Ta nói với chàng này, chàng vừa mới bị quỷ nhập thân, sau khi chàng bị nhập thân thì vô cùng thiện lương vô cùng sẵn sàng, tuyệt đối không phù hợp tác phong bình thường...”

“ ... ”

Tần Liễm lạnh mặt, mím môi lại muốn lấy cây quạt gõ ta, bị ta phản ứng nhanh nhẹn né qua. Hắn không tiện động thủ lần nữa, đành phải lấp mũi tên lông vũ vào trong ánh mắt, vèo một tiếng bắn sang đây, khiến ta thật sự rất có cảm giác vạn tiễn xuyên tâm như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Vì thế ta chỉ có thể cố gắng không nhìn hắn mà xem mấy cô gái còn đang nhảy múa uyển chuyển trên đài cao, sau đó dần dần sinh ra chút xúc động quần chuyện bao đồng.

Gia yến đêm nay, Đại Hoàng tử Tần Húc trình lên bệ hạ một bức hoạ hoa mai, còn là hắn tự tay vẽ, tuy rằng tinh xảo, mà ngụ ý mấy đóa hoa mai bị Đại Hoàng tử nói ba hoa chích choè, nhưng mà ngoại trừ giấy bút nghiên mực và khung tranh ra thì tốn chỉ một văn tiền, điều này cũng thật xứng với bản chất ham tiền như mạng của Đại Hoàng tử điện hạ, vì thế Thánh thượng một tay đặt ở sau lưng, búng một cái lên khung tranh, thần nhiên nói: “Cái khung này là lột ra từ trong bức hoạ đại sảnh nhà con, đúng không?”

Tần Húc lau mồ hôi trên trán, nói: “Bẩm Phụ hoàng, không phải. Nhi thần chẳng qua là cảm thấy khung ảnh trong đại sảnh rất tao nhã, cho nên phân phó thợ thủ công dựa theo mà làm một cái khác...”

Thánh thượng nói: “Ồ? Thợ thủ công kia tay nghề xem ra quả thật không tệ, ngay cả mấy vết nứt bên góc cũng có thể làm không sai một ly.”

Tần Húc: “...”

Nhị Hoàng tử Tần Vũ trình một vở hí kịch lên cho bệ hạ. Thật ra thì, nói một cách khách quan, mấy cô đào kép sắm vai tì nữ và hoa đán (3) cũng thật xứng với tuổi tác và dung mạo của tì nữ và hoa đán, môi hồng răng trắng, mắt sao nhìn quanh, vòng eo mềm mại, hơn nữa giọng hát cũng không tệ, giọng nói mượt mà, uyển chuyển quyến rũ, nếu cái này diễn trong tửu lâu ngoài cung, có lẽ sẽ hết sức bốc lửa. Nhưng mà chỉ vì Nhị Hoàng tử có sở thích đoạn tụ, cho nên diễn hát ở đây có tốt cũng là không tốt, mà hát càng tốt thì sắc mặt Thánh thượng lại càng u ám khó coi.

(3) hoa đán: diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng đánh đá

Thánh thượng hừ một tiếng nói: “Tần Vũ.”

Nhị Hoàng tử chống cằm trên khán đài: “Ừm...”

Thánh thượng nói: “Tần Vũ.”

Nhị Hoàng tử chống cằm trên khán đài: “Ừm...”

Thánh thượng vỗ mạnh một cái lên bàn: “Tần Vũ!”

Nhị Hoàng tử điện hạ rót cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo, lập tức sợ tới mức lặn xuống dưới đất, cúi đầu nhận tội nói: “Phụ hoàng...”

Thánh thượng chỉ vào một cái tay của hắn run rẩy không còn hình dáng, bộ dáng chỉ tiếc rên sất không thành thép, vô cùng đau đớn nói: “Từ hôm nay con đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm hết một tháng, viết chính tả Ngũ kinh một trăm lần, không cho người khác viết giùm, viết không xong thì đừng tới gặp cô!”

Nhị Hoàng tử nói: “Nhi thần, nhi thần linh chỉ tạ ơn...”

Mà Tam Hoàng tử tới nay trình cho bệ hạ một khúc Trúc Chi Vũ. Cũng không biết hắn đào được mỹ nhân và nhạc công từ đâu ra, dung mạo đều như những viên ngọc tinh hoa chạm khắc mài dũa hảo hạng, mỗi cái nhìn mỗi tiếng cười đều là tướng mạo thiên kim khó mua như hoa như trăng. Tam Hoàng tử rượu chẳng say thôi ta tự say (4), nhìn thấy ai cũng si mê, nghe gì cũng nghiêm túc, tay còn vỗ nhẹ lên đùi theo tiết tấu câu được câu không. Bộ dáng hơi hất cằm híp mắt vô cùng tự tại vô cùng hưởng thụ kia, trong mắt người khác thoát nhìn thật đúng là... Ai nhìn cũng muốn hung hăng xông qua cho một bạt tai.

(4) rượu chẳng say thôi ta tự say: thành ngữ chỉ việc do người mà bản thân say mê, xuất phát từ “Thủy Hử truyện” của Thi Nại Am

Thánh thượng hiển nhiên cũng giống như vậy, lạnh lùng nói: “Tần Sở!”

Tam Hoàng tử điện hạ phản ứng nhanh hơn Nhị Hoàng tử điện hạ một chút, nhanh chóng cúi đầu nói: “Phụ hoàng...”

Thánh thượng nói: “Vũ khúc này con xem mê mẩn vậy, vậy thuận tiện làm một bài thơ xem.”

“Cái này...”

Thánh thượng nói: “Thế nào, cái này còn làm khó dễ con sao?”

Tam Hoàng tử điện hạ lau mồ hôi, nói: “Phụ hoàng có thể cho nhi thần lui xuống trước suy tư một lát không?”

Thánh thượng nói: “Không được. Bây giờ làm ngay cho cô! Lập tức, lập tức!”

Tam Hoàng tử điện hạ đến cả mồ hôi cũng không thêm lau nữa, nhất thời tình thế cấp bách bật thốt lên: “Nhuyễn, nhuyễn ngọc ôn hương ôm trong lòng; Nguyễn Triệu đến Thiên Thai, xuân tới nhân gian hoa khoe sắc. Lắc lư eo liễu, hoa, hoa...” (5)

(5) trích trong “Tây Dương ký” của Vương Thực Phủ, có dùng câu chuyện về Nguyễn – Triệu đã vào núi Thiên Thai hái thuốc (trong “Thần tiên truyện” của Cát Hồng) rồi nên duyên vợ chồng với hai người con gái trên núi. Đoạn này ý chỉ việc nam nữ hoan ái.

Lúc này ta lấy hai tay che mắt, cũng không dám nhìn sắc mặt Thánh thượng. Văn chương thiên hạ vốn đã là một bản sao chép rất lớn, nếu Tam Hoàng tử đạo văn mấy câu thơ của người xưa thì thôi, nhưng đạo văn còn thuộc cả danh ngôn thiên cổ như cháo; nếu là danh ngôn thiên cổ thì thôi, cứ một mực là danh ngôn dân chúng ướm át. Ta đoán chừng Thánh thượng muốn cho sấm sét trên trời lập tức đánh xuống trực tiếp chém hết tâm tư đứa con thứ ba của hân.

Chờ sau khi Tam Hoàng tử tiếp nhận hình phạt rồi cùng Nhị ca hân thê thảm lui ra sau, Tần Liễm liếc ta, nói nhỏ: “Câu tiếp theo, nàng có biết không?”

Đầu ta lắc như trống bỏi, tuyệt đối không thể để cho hân biết ta đã từng xem “Tây Dương ký”, vì thế ta mở to mắt thề lời son sắt: “Làm sao ta biết được.”

“Vậy sao mặt nàng đỏ như vậy?”

“Cái đó, thời tiết quá... quá nóng ấy mà...”

Tần Liễm “ừ” một tiếng, liếc mắt nhìn ta, thấp giọng chậm rãi đọc: “Hoa tâm khế lột, lộ đoá mẫu đơn.”

Ta trừng mắt nhìn hân: “Chàng...”

Tần Liễm nói: “Ta làm sao?”

Ta nhú mày nói: “Chàng quá vô sỉ!”

Âm cuối Tần Liễm nhướng lên “ồ” một tiếng, nói: “Ta vô sỉ chỗ nào?”

“Chàng cứ đọc hết ra vậy, thiên hạ không ai có thể vô sỉ bằng chàng!”

Nói xong ta liền nhanh chóng ngậm miệng, xong rồi, xong xong rồi, lộ tẩy rồi.

Quả nhiên Tần Liễm nói thoải mái: “Không phải nàng không biết câu sau là gì sao.” Nói xong hân lại sít lại gần ta một chút, cầm chuôi quạt gõ gõ trong lòng bàn tay, nói như cười như không, “Bây giờ xem ra, nàng không chỉ biết mấy câu này nằm trong quyển nào, viết liền nhau thì có ý gì đều cũng rất rõ ràng nhỉ?”

“...” Ta làm bộ nhìn trời như không có việc gì xảy ra, vờ như một chữ cũng không nghe thấy.

Một lát sau, ta quay đầu lại, dùng ánh mắt rất thành kính nhìn Tần Liễm, cố gắng làm cho giọng nói uyển chuyển dễ nghe một tí, nói: “Tần Liễm...”

“Sao?”

“Chàng có thể lấy tay phải của chàng trên thắt lưng ta ra nửa tắc không? Ta muốn ra ngoài hít thở không khí...”

Tay Tần Liễm vẫn đặt ngang hông ta như cũ, ngón cái đeo ngọc còn uốn lượn từng vòng, hần lười biếng nói: “Nàng buồn bức gì sao?”

Lòng ta nói trường hợp như vậy có thể không buồn bức thì đúng là đầu gỗ đốt không rữa, nếu không thì chính là sông băng không tan. Người là sông băng, nhưng ta không phải đầu gỗ, cho nên ta đương nhiên sẽ buồn bức. Vì thế ta nhìn trộm về mặt của hần, đầy chờ mong nói: “Có một chút...”

Tần Liễm quả quyết nói: “Không được.”

Ta dịu dàng nhỏ nhẹ như vậy, hần còn bày ra uy nghi Thái tử. Vì thế ta lập tức nổi giận, thấp giọng cắn răng nghiêng lợi nói: “Tần Liễm! Ta luôn nhường bộ chàng không có nghĩa là ta thật muốn nhường chàng, ta chịu đựng chàng không có nghĩa là ta thật muốn chịu đựng chàng, lấy tay của chàng ra, ta muốn đi ra ngoài!”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, vẫn không động đậy, ung dung nói: “Ồ? Nói vậy nàng cũng có lúc nhường ta, nhưng sao ta không cảm nhận được? Hình như có lần kia nàng không thể không nhường ta chịu đựng ta nhỉ?”

Ta yếu ớt thở dài một tiếng: “Thật hiếm khi chàng có lúc tự biết rõ...”

Ta vừa nói xong thì sắc mặt Tần Liễm liền sa sầm, đôi mắt nhỏ dài hơi nhíu lại, ta nhìn mà kinh hồn bạt vía, “soạt” một cái nhảy cách ra nửa thước, thấp giọng hét lên: “Ta muốn đi vệ sinh! Đi vệ sinh cũng có thể chứ!”

Tần Liễm vỗ vỗ mặt ta, ta cứ nháy mắt như vậy, hần lại đột nhiên biến thành bộ dáng nhu tình mật ý, còn mang theo một nụ cười vô cùng sẵn sốc ôn nhu, trăng thanh gió mát mà nói: “Đi thôi.”

Ta bị hần làm cho dựng ngược tóc gáy, mí mắt vô ý nâng lên mới phát hiện Hoàng hậu đang nhìn chúng ta. Ta khẽ cắn môi, thâm mắng một tiếng “vô sỉ” lần nữa, hung hăng đập hần một cước, lúc dẫm lên, lông mi hần nhướng lên, nhưng còn chưa kịp chất vấn thì ta đã nhanh chóng lôi A Tịch vẫn đứng phía sau chạy.

6. Chương 6

Thật ra thì ta luôn cảm thấy mấy lời huynh đệ đồng lòng kỳ lợi đoạn kim (1) vẫn có đạo lý nhất định. Thí dụ như tối hôm nay, lễ vật ba vị hoàng tử nếu có thể sử dụng một chút tâm tư thì cũng không đến mức gây nên cơn tức giận và bức dọc cho Thánh thượng lớn như vậy. Nếu lễ vật ba vị hoàng tử đổi một chút, Đại Hoàng tử trình cho Thánh thượng một bức tranh đưa trẻ chăn nuôi mất chút thời gian và tiền bạc, Nhị Hoàng tử trình cho Thánh thượng một khúc Trúc Chi Vũ mỹ nhân đang hoàng, mà Tam Hoàng tử trình cho Thánh thượng một bức họa mai với bao tâm tư và nhẩn nại, vậy tất nhiên có thể khiến cho thánh tâm vui mừng.

(1) kỳ lợi đoạn kim: sức mạnh đồng lòng của con người để bẻ gãy được kim loại

Nhưng mà trong dòng họ hoàng thất có một đặc điểm chính là thứ nhất nội chiến, thứ hai tình thân. Không có cách nào. Nghe nói bốn người này lúc còn nhỏ khi đi học thì kết thù, đến bây giờ ở chung vẫn bình thường, ngoài mặt thì như mật ngọt hòa thuận, trong lòng lại như kết sương lạnh.

Tỷ tỷ Tô Tư từng nói: “May mà Tô quốc chúng ta không có truyền thống này, Tô Khải là nam nhi duy nhất, không muốn làm Thái tử cũng phải làm Thái tử.”

Tô Khải nói: “Muội nói giống như là ta dư thừa vậy...”

Ta nói: “Ngộ nhỡ ca ca không cẩn thận, té gãy chân chẳng hạn, chẳng phải Hoàng đế tương lai của chúng ta là kẻ thọt?”

Tô Khải nói: “Hừ hừ hừ. Muội không thể nói dễ nghe chút sao?”

Ta nói: “Ai bảo ca lại bảo ta giúp ca chép kinh thư?”

Tô Khải tức giận nói: “Có bản lĩnh thì muội đừng xin ta cho muội miếng ngọc bội kia!”

Ta đi theo phía sau A Tịch, hai người vòng quanh ngự hoa viên to như vậy một lúc lâu, thấy cách chỗ yến tiệc càng ngày càng xa, A Tịch nói: “Công chúa, thời gian qua lâu rồi, người cần phải trở về.”

Cho nên nói, có một thuộc hạ quá chịu trách nhiệm đôi khi cũng không tốt. Ta nói: “Người không thể không nhắc tới chỗ kia...”

A Tịch nói: “Vậy nô tì câm miệng, xin Công chúa từ từ đi dạo.”

“...” Ta uể oải phát phát tay, “Đi, trở về, ta đây trở về.”

A Tịch lại nói: “Công chúa không đi dạo sao?”

Ta nói: “Trong hoa viên muối quá nhiều, không quấy rầy thanh tịnh của chúng nó nữa...”

Nhưng mà lúc ta trở về thì bị hai người cách đó không xa cản đường. Hai bóng người âm thầm một yếu điệu một dáng ngọc đứng thẳng trong tiểu đình, một người cao cao gầy gầy, một người mảnh mai, một người mặc lam bào, một người mặc hoàng sam, khách quan mà nói, sự mô tả như vậy kỳ thật rất là xứng đôi.

Chỉ có điều thân là Thái tử phi ta cũng không thể nói xứng đôi được, bởi vì vừa lúc ta nhìn chăm chăm đi ngang qua thì nam tử kia quay mặt qua, khiến ta trốn sau bụi cây sau khi nhìn rõ thì sửng sốt một chút, vốn định khen người nọ phong thần tuấn tú thanh nhã xuất trần một tí, sau khi thấy là Tần Liễm thì khó khăn lắm mới nuốt hết mấy lời này xuống.

Sau đó không đợi ta suy nghĩ lúc này có nên phản ứng không, ta liền nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp kia nhanh chóng nhào vào lồng ngực của Tần Liễm, giọng con gái uốn éo quanh quẩn bốn phía trong không khí: “Tần ca ca...”

Nói thật, ta thật sự không nghe rõ rốt cuộc nàng ta gọi là “Tần ca ca” hay là “Tình ca ca” (2), nhưng mà Hoàng tử họ Tần có bốn người, nếu nàng ta gọi là “Tần ca ca”, chẳng phải là một tiếng cũng phải tới bốn người đáp lại? Nhưng nếu là Tình ca ca, hình như cũng không thỏa đáng, giống như ta đến Nam triều lâu như vậy, ngoại trừ nghe nói hắc hoa tâm phong lưu ra thì cũng chưa nghe nói hắc có một mối tình thâm tựa biển với tiểu thanh mai nha.

(2) Tần () đọc là qín, phát âm gần giống với Tình () đọc là qíng

Tần Liễm đang nói chuyện, nhưng mà giọng không lớn được như thiếu nữ kia, ta không nghe được. Chỉ thấy hắc rất dịu dàng vỗ vỗ lưng nàng ta, khóe môi còn nở nụ cười như có như không. Bóng dáng hai người dây dưa cùng một chỗ, nhìn rất chặt chẽ. Ta dùng ngón trỏ chậm chậm chạm hai má của mình, vô thức nói: “A Tịch, ngươi nói bây giờ ta nên làm những gì?”

A Tịch nhanh chóng lên tiếng, nhưng không phải trả lời ta: “Tam Hoàng tử điện hạ.”

Ta quay đầu lại, quả nhiên là Tần Sở không biết đã đứng sau lưng ta từ lúc nào, trên mặt còn nở nụ cười, thay A Tịch trả lời ta: “Bây giờ muội nên xông lên, lấy nghĩa hiếu kính nói với tiểu thư Triệu gia, cho nàng ta chết tâm gả cho Tần Liễm.”

Ta nói: “Tam Hoàng tử điện hạ, huynh bây giờ không phải hắc là đã...”

“Hắc là trở về chép Ngũ kinh đúng không?” Cây quạt của Tần Sở phe phẩy, hắc giương đôi mắt đào hoa nhìn ta nói, “Cái đó không vội. Nói đi, Thái tử phi điện hạ, muội không muốn biết tiểu cô nương bên kia là ai sao?”

Ta nói: “Là ai?”

Tần Sở cười với vẻ mặt bí hiểm, đầu gật gù mấy lần, chậm rì rì cuối cùng cũng mở nửa miệng ra, ánh mắt lại đột nhiên dừng trên mặt A Tịch, miệng và ánh mắt đều bất động.

Một hồi lâu sau hắn lại chuyển góc độ, cúi người xuống nhìn chính diện A Tịch cẩn thận, lại qua một hồi lâu sau mới thì thào lên tiếng: “Tì nữ này của muội bộ dạng thật xinh đẹp...”

A Tịch vẫn giữ gương mặt lạnh lùng bất động, ta nói: “Tam Hoàng tử điện hạ?”

“À...”

Ta tiếp tục nói: “Tam Hoàng tử điện hạ.”

Ánh mắt Tần Sở vẫn dính trên người A Tịch không chịu rút ra: “À...”

Ta hắng giọng một cái, nói: “Hoàng, thượng, giá, đáo.”

“Hả! Nhi thần khẩu kiến...” Tần Sở khom lưng đến một nửa, rốt cuộc cũng tỉnh hồn lại, bộ mặt tức giận trừng mắt nhìn ta, nói: “Sao muội lại thế hả?”

“Hi nhi vẫn luôn như vậy, bình thường còn quá đáng với ta hơn cả với Tam ca.” Ta còn chưa lên tiếng, phía sau liền có tiếng nói thanh đậm vang lên. Ta bị hai chữ “Hi nhi” chưa bao giờ bị kêu qua này làm cho buồn nôn đến bả vai run rẩy, nhanh chóng có một bóng ma cản trở ánh sáng phía sau ta, eo ta bị người ôm từ phía sau, Tần Liễm dùng thái độ thân mật trước nay chưa bao giờ có điểm điểm chóp mũi của ta, cười như trăng sáng vào lòng, quay đầu nói với Tần Sở: “Khiến Tam ca chê cười rồi.”

Tần Sở lại “à” một tiếng, khoát khoát tay, căn bản không rảnh bận tâm đến hai chúng ta, chỉ vào A Tịch hỏi: “Nàng tên là gì?”

A Tịch cúi đầu đứng đắn nói: “Nô tì tên là A Tịch.”

“Giọng nói cũng dễ nghe.” Tần Sở rất có phong cách hoa hoa công tử thở dài một tiếng, gõ một cái vào chuôi quạt, rồi dùng giọng điệu cực kỳ dịu dàng nói với A Tịch, “Nàng cùng ta đi Khang Vương phủ, ta bảo đảm cả đời nàng đều áo cơm không lo lại còn được sủng ái, ý của nàng thế nào?”

Ta bị Tần Liễm cầm hai tay, còn bị Tần Liễm áp chế hai chân, không thể đánh hắn cũng không thể đá Tam Hoàng tử điện hạ mang tiếng ong bướm bên ngoài này, chỉ có thể hung hăng trừng hắn. Sau đó chợt nghe A Tịch không gọn sóng nói: “Nô tì hết thấy đều mặc cho Công chúa an bài.”

Ta nhìn chằm chằm ánh mắt Tần Liễm, cắn răng từng câu từng chữ, giọng nói chứa đầy uy hiếp: “Ta đều mặc cho Thái tử điện hạ an bài.”

Ta ở trong bóng tối dùng ngón tay Giáp hung hăng bấm vào lòng bàn tay Tần Liễm, khiến hấn rớt cuộc cũng liếc mắt nhìn ta, ta trừng to mắt nhìn hấn, cố gắng dùng ánh mắt biểu đạt ý “Người dám tống A Tịch đi thì đêm nay ta sẽ hạ độc trong rượu của ngươi”, may mà Tần Liễm không thứ gì tốt rớt cuộc cũng là một người thông minh yêu quý sinh mệnh biết thời biết thế, nhanh chóng hiểu ý ta, quay đầu an nhàn cười với Tần Sở: “A Tịch là con ngươi (3) của Hi nhi, ca đào mắt bảo bối của nàng ấy, nàng ấy sẽ không liều mạng với ca, nhưng sẽ khóc lóc om sòm với ta. Nữ nhân một khóc lóc hai ồn ào ba thất cổ, những thủ đoạn này Tam ca chắc hẳn đều rất quen thuộc. Nếu thật sự là ảm ỉ thì đúng là sẽ lấy mạng người ta.”

(3) con ngươi: ví với người được yêu thích

Ta: “...”

Tần Sở ha ha cười mấy tiếng, ánh mắt vẫn lưu luyến không rời A Tịch, nói: “Nói gì mà nghiêm trọng thế, ta cũng chưa từng làm chuyện cưỡng đoạt dân nữ. Nếu đã thế, vậy thì sau này hãy nói đi, ta về phủ trước.”

Chờ sau khi Tần Sở cẩn thận rời khỏi tầm mắt chúng ta, ta lập tức hung hăng trừng Tần Liễm nói: “Chàng mới khóc lóc om sòm! Chàng từ sớm đến tối mỗi lúc mỗi khắc đều khóc lóc om sòm!”

Tần Liễm lại thản nhiên nói: “Vừa rồi không phải nàng nói muốn đi vệ sinh sao, sao lại chạy đến ngự hoa viên.”

Hấn vừa mở miệng nói một cái, dáng vẻ bệ vệ của ta nhất thời bị đánh tan hết một nửa. Nhưng ta lại nhanh chóng nhớ đến chuyện vừa rồi tiểu cô nương kia thân mật với hấn, vì vậy nói: “Chàng còn nói ta, chàng chạy đến đây là vì cái gì?”

Tần Liễm liếc nhìn ta, búng tay lên trán ta, thản nhiên nói: “Đương nhiên là đến tìm nàng.”

Hấn búng không hấn là nặng, nhưng làm ta giật cả mình. Ta ngược mặt, cố gắng dùng ánh mắt nhìn một nửa biểu thị tinh thần từ trên cao nhìn xuống áp đảo hấn, nói: “Không đúng sao, vừa rồi hình như ta nhìn thấy một tiểu cô nương ở cùng với chàng...”

Tần Liễm hơi hơi cúi đầu, buồn cười nhìn ta: “Tiểu cô nương? Trên yến tiệc còn có cô nương nhỏ hơn nàng sao.”

Ta nghiêm mặt nói: “Chàng đừng nói sang chuyện khác.”

“Muốn thăm vấn ta?” Tần Liễm rũ mắt nhìn ta, bên trong lóe lên chút ý cười, “Nàng nói nàng nhìn thấy một tiểu cô nương, sau đó thì sao?”

“Nàng ta còn gọi chàng là Tình ca ca đấy.”

Tần Liễm cắt ngang lời ta: “Đó là Tần không phải Tình, cảm ơn.”

Ta nói: “Được rồi, vì sao cô gái kia gọi chàng là Tần ca ca mà không gọi chàng là Liễm ca ca chứ? Hoặc cứ gọi ca ca là được rồi nhỉ.”

“Triệu Hữu Nghi không phải là muối muối ruột của ta, sao có thể gọi là ca ca.” Sắc mặt Tần Liễm trở nên có chút u ám, “Hơn nữa, nàng cảm thấy Liễm ca ca dễ nghe sao?”

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không phải quá khó nghe...”

Tần Liễm đột nhiên bóp chặt eo ta, đồng thời vịn vào cằm ta, sau đó gương mặt kia của hắn bỗng nhiên phóng đại trước mắt ta, như cười như không, đuôi mắt hất lên, nói: “Vậy Hi nhi gọi một tiếng nghe một chút xem!”

Ta bị mấy lời này của hắn làm cho run toàn thân nổi hết cả da gà, lắp bắp nói: “Cái này coi như... coi như hết...”

Hắn xấu xa hăng hái không ngoài dự đoán, thoát nhìn cũng không biết bị kích động thể nào, ta cố gắng muồn từ móng vuốt của hắn bỏ chạy, giãy giụa nói: “A Tịch còn đang...”

“Tì nữ kia của nàng còn biết nhìn hơn nàng.” Tần Liễm cười khúc khích một tiếng, rốt cuộc cũng nổi lòng từ bi buông ta ra, ta lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện quả nhiên chỗ A Tịch vừa mới đứng không còn bóng người. Lại quay đầu lại, Tần Liễm còn đang rất có tinh thần nghiên cứu nhìn ta.

Ta bị hắn nhìn mà sợ hãi trong lòng, vì vậy nói: “Chúng ta vẫn là nên trở lại yến tiệc đi thôi...”

“Yến tiệc đã sớm tan rồi.” Tần Liễm thuận miệng nói, nhéo nhéo ống tay áo nhìn ta, một lát sau bỗng dừng thân nhiên nở một nụ cười, như là đang lắm bầm lâu bầu, “Quả nhiên là chỗ nửa sáng nửa tối càng đẹp mắt chút.”

Ta bình tĩnh nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ đã khích lệ.”

“Chẳng khiêm tốn chút nào.” Tần Liễm nhéo nhéo vành tai ta, kéo cổ tay ta bắt đầu cất bước, nói, “Trở về đông cung thôi.”

Đợi đến lúc trở lại đông cung nằm dài trên giường, Tần Liễm dựa vào giường đọc sách, ta núp ở góc giường nhìn rèm nhớ tới chuyện tiểu cô nương trong lầu các kia, Tần Liễm ngoại trừ nói cho ta biết một cái tên Triệu Hữu Nghi ra thì cái gì cũng không lộ ra. Mà nói một cách bình thường, đối với nam tử cố ý đeo khăn che mặt nửa che nửa đây ý đồ, khuynh hướng của Tô Tư là hỏi nhiều sai nhiều, lý do là đối phương lúc muốn nói tự nhiên sẽ nói, nam nữ ở chung chính là quan hệ lỏng lẻo, kiên quyết áp chế thì chỉ sẽ nhận lấy sự đàn hồi lớn hơn; mà kiến nghị của Tô Khải thì là cần phải truy hỏi sự việc kỹ càng, lý do là thói hư tật xấu của nam nhân chính là bản năng tự nhiên lưu lại, nam nữ chung đụng đúng là quan hệ lỏng lẻo, chẳng qua là

quan hệ người mạnh thì nó yếu, người yếu thì nó mạnh.

Ta thật đồng ý với quan điểm của Tô Khải, hơn nữa cho là hần thân là Thái tử mà lại nguyện ý mở rộng tư tưởng chính nghĩa vì nữ tử, thật sự xứng là một vị thái tử anh minh đáng quý từ xưa đến nay chưa hề có. Nhưng ta lại cảm thấy ý nghĩ của hần thật sự là quá mức tiến bộ, tiến bộ đến mức gần như ảo tưởng, chỉ đứng xa nhìn, khó có thể đến gần chơi. Lý luận luôn không phù hợp với hiện thực như mong muốn của con người, đối với một người như Tần Liễm không thể dùng lẽ thường để suy đoán, người càng phải tùy tình huống cụ thể mà phân tích cụ thể. Đừng nói ta không dám đập vỡ nôi đất (4), ngay cả gõ một chút ta cũng không dám. Trước mắt khắp thiên hạ người có gan chắt vấn ngay trước mặt hần chỉ có một người, Phụ hoàng hần mà thôi.

(4) đập vỡ nôi đất: một kiểu chơi chữ với nghĩa “truy tìm ngọn nguồn”. Do chất liệu của nôi đất khá kém, nên chỉ cần một chút rạn nứt thì sẽ nứt từ trên xuống bên dưới. Mà khi truy cứu vấn đề, nếu cứ truy hỏi đến cùng, thì sẽ không nứt đến cùng như nôi đất. Chữ “truy hỏi” () và “vết nứt” () đều có âm đọc là “wèn” nên người ta mượn từ “truy hỏi” của vấn đề, biến thành “đập vỡ nôi đất, truy tìm ngọn nguồn”.

Nhưng mà nghĩ nhiều mấy chuyện này đã thương lòng tự tin tương đối dễ dàng, vì thế ta dứt khoát nhắm mắt ngủ. Chỉ là trong phòng có chút sáng, ta lật người lại vẫn cảm thấy sáng, vì thế giật giật tay áo Tần Liễm, rất là lễ phép nói: “Thái tử điện hạ...”

Tần Liễm thờ ơ “ừ” một tiếng, ta lại tiếp tục thành khẩn nói: “Chàng hôm nay mệt mỏi cả ngày, sớm nghỉ ngơi chút đi?”

Hần nâng mí mắt lên liếc ta, không lạnh không nóng nói: “Tối hôm nay nàng đi dạo một vòng ngự hoa viên không có bị quỷ nhập thân đó chứ? Sao đột nhiên lại săn sóc người ta như vậy?”

Ta hùng hồn nói: “Ta vẫn luôn săn sóc người ta mà.”

Hần lại liếc mắt nhìn ta, bỗng nhiên cười một tiếng, sau đó ném sách qua một bên, thối tất nển, cùng nằm xuống với ta. Hần ôm lấy ta từ phía sau lưng, tay vuốt ve rất nhẹ trên bụng ta, thông thả nói: “Sau này mà chơi đùa luôn lách với ta nữa thì mỗi ngày một lần.”

Ta cảm thấy thật sự có chút oan ức, rõ ràng thủ đoạn của hần còn luôn lách hơn cả ta, bây giờ ngược lại bắt đầu phê bình ta. Hơn nữa dù cho hần không có mỗi ngày một lần thì tổng số lần nửa tháng qua cộng lại trừ ra mười lăm, tính thử thì thật ra cũng không kém mỗi ngày một lần là bao nhiêu.

Nhưng ta đã sớm thành cá khó trở mình dưới tay Tần Liễm, đối với phương pháp đổi trắng thay đen của hần như vậy, ngoại trừ mở to mắt từ từ nhắm hai mắt thì chỉ có thể là nhắm hai mắt lại. Nhưng Tần Liễm vẫn trầm mặc không hài lòng với ta như cũ, tay đặt trên bụng ta đột nhiên bấm một cái, ta lập tức “á” một tiếng.

Tần Liễm nói: “Nàng xác định đêm nay không hỏi ta? Nàng hỏi không xong ngủ được sao?”

“Hắn là ngủ được đi...” Lời ta còn chưa dừng lại bị Tần Liễm ngắt một cái, ta nhanh chóng thở hỗn hển một hơi, sau đó chợt nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Tần Liễm ở sau người, xem ra tâm tình hắn cũng không tệ lắm, đêm hôm khuya khoắt rồi còn vui vẻ trêu đùa ta, hơn nữa giọng điệu còn rất là thoải mái khoái trá: “Còn không nói?”

Ta cắn chặt răng, nói trong lòng một tiếng “vô sỉ” lần nữa, nhắc nhở mình là cô nương tốt rộng lượng thiện lương lần nữa, sau đó nói: “Thái tử điện hạ, chàng sẽ cưới Triệu Hữu Nghi kia sao?”

Tần Liễm không đáp, hỏi ngược lại: “Nàng cho rằng ta cần phải cưới nàng ta sao?”

Ta suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Nói lý ra, trước mắt chàng không nên cưới nàng ta.”

Lực đạo Tần Liễm vuốt ve ta rồi cuộc cũng dời đi, ta vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe hắn nói: “Hả? Vì sao?”

Ta thật sự nói: “Trên quan hệ quốc gia, ta và chàng vừa mới thành hôn nửa tháng, chàng đã muốn nạp trắc phi, vậy ảnh hưởng đối với quan hệ Nam triều và Tô quốc là cực kỳ bất lợi.”

“Còn nữa không?”

Ta hai năm rưỡi nói tiếp: “Còn có, nếu chàng cần dựa vào quan hệ thông gia mà củng cố lòng người, cũng cần suy nghĩ kỹ càng rồi cuộc là có muốn cưới nàng ta hay không. Ta thấy đêm nay vị tiểu thư Triệu gia này hoa phục không phải xinh đẹp nhất, mà chàng tổng cộng chỉ có thể nạp ba vị trắc phi, nếu thế lực trong nhà Triệu Hữu Nghi không lớn như lời đồn, vậy chàng chỉ còn có thể nạp hai vị trắc phi, cũng chính là chỉ có thể quan hệ thông gia chính trị với hai nhà. Cưới hai nữ tử nhà khác thế lực lớn hơn, vậy vị Triệu tiểu thư này ắt là sẽ nổi giận. Cho nên nếu chàng không thật sự thích thì đừng có cưới nàng ta.”

Tần Liễm lắng lắng nghe ta nói xong, cười một tiếng không rõ ý tứ: “Nàng nghĩ xa quá rồi.”

Ta nghiêm túc nói: “Điện hạ quá khen, đây là trách nhiệm của Thái tử phi ta.”

Tần Liễm tiếp tục không nóng không lạnh nói: “Sớm như vậy nàng đã khẳng định ta sẽ cưới đủ bốn vị phi tử? Ngược lại nàng không sợ mình sẽ bị mấy vị trắc phi kia làm cho tức giận.”

Ta nghĩ thầm, ai có ức hiếp ta thì cũng sẽ không nhiều như người ức hiếp ta. Chỉ có điều những lời này nhất định không thể nói ra được, vì thế ta tiếp tục tìm kiếm mấy lời thích hợp lúc này, nhưng mà Tần Liễm không đợi ta nói chuyện thì lại nói: “Ta còn chưa suy đồi đến mức dùng quan hệ thông gia để củng cố địa vị. Được rồi, ngủ thôi.”

Hắn nói xong càng ôm ta chặt hơn, cảm đặt lên hông vai ta, xương cốt nhon nhon cắn không thoải mái tí nào. Trong bóng tối ta nhìn trần nhà, xem đi, ngay cả chuyện đi ngủ này Tần Liễm cũng phải hạ lệnh, hơn nữa tư thế ngủ hắn cũng phải độc đoán ra quy định cho mình. Bởi vậy có thể thấy được, nam tử như vậy

nhìn xa xa là được, ở chung thật sự là quá khó chịu đựng. Cho nên từ điểm này mà nói, Triệu Hữu Nghi kia vẫn là đừng gả cho hắn. Gả sang đây nàng ta nhất định sẽ hối hận.

7. Chương 7

Sáng nọ, ta bị tiếng chim hót thê lương ngoài cửa sổ đánh thức. Lập tức ngồi dậy, ta mới phát hiện trời đã sáng hẳn. Nháy mắt lần đầu, trực giác lúc này cho thấy chính là cái con Bát Ca ta nuôi vốn đã sớm học gà gáy trời sáng bắt chước đi cày, sao hôm nay đột nhiên lại nghỉ ngơi. Nháy mắt lần hai mới nhận ra tiếng chim hót kia cực kỳ bi thảm, trong lồng rùng mình, không phải là cái con Bát Ca kia chứ?

Ta lập tức bò xuống giường, kết quả bị vấp một chân. Sau đó ta mới phát hiện, sáng sớm hôm nay không chỉ một con chim khác thường, còn có một người. Tần Liễm lúc này lại nằm nghiêng trên giường với ta, chỉ mặc một bộ trung y, tóc đen cũng xoã xuống, trong tay còn cầm một quyển sách, thấy ta không an phận muốn xuống giường thì duỗi chân ra ngăn ta lại, hơi hất mí mắt liếc nhìn ta, nói: “Ngủ ngon không?”

“Chàng có nghe thấy Bát Ca đang kêu không?”

Tần Liễm kéo ta trở về, lại nhét vào trong chăn, nói: “Không có.”

Ta rất hoài nghi nhìn hắn một cái, dư quang liếc về trang sách hắn tùy tiện mở ra trên giường, nội dung trên đó lại không phải văn tự, mà là một vài bức bản đồ cỡ nhỏ, gần ở cuối trang kèm thêm le que vài chữ — biên giới phía đông Mục quốc.

Thân là Thái tử Nam triều, bỗng nhiên chú ý đến biên giới nước khác, quả thật chính là tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết. Nhưng mà dạng sách này hắn không nghiên cứu ở trong thư phòng cho tốt, lại muốn mang đến phòng ngủ tựa vào giường xem, mà còn bị thuận tay xếp chồng với mấy quyển thoại bản lịch sử của ta, nếu quyển sách này biết nói, cũng không biết có thể cảm thấy Tần Liễm vũ nhục tôn nghiêm của nó hay không.

Ta nhìn trộm quyển sách kia, nhất thời quên mục đích bò xuống giường của ta, nói: “Chàng muốn tấn công Mục quốc?”

Tần Liễm “ừ” một tiếng, chỉ vào một dấu hiệu thành trấn phía trên kia, nói: “Nghe nói tơ lụa Mục quốc ở đây dệt tốt nhất, chờ ta đi, có thể mang mấy cuộn về cho nàng.”

Ta nói: “Chàng tấn công Mục quốc không phải vì tơ lụa nhà nó chứ?”

Tần Liễm nói: “Lúc này nàng nên hỏi vấn đề mấu chốt, chẳng lẽ ta không đúng, vừa đại hôn sao lại muốn xuất chinh sao.”

Ta “à” một tiếng, nhanh chóng sửa lời: “Vậy khi nào chàng xuất chinh?”

Tần Liễm ngoài cười nhưng trong không cười, liếc mắt nhìn ta, nói: “Nghe nàng nói vậy, thật là giống như hi vọng ta sẽ xuất chinh?”

Ta gượng gạo cười mấy tiếng, nói: “Đâu có đâu có. Ta mỗi ngày khi thấy chàng đều cảm thấy một ngày không gặp như cách ba thu, huống chi lúc không thấy.”

Nói xong ta nhanh chóng né tránh hẳn, nhanh chóng mang giày vào, nhanh chóng chạy khỏi mép giường, nói: “Ta đi xem con Bát Ca kia.”

Tình hình Bát Ca quả nhiên thật gay go. Lông một bên cánh trụi hết một nửa, còn có hai ba mảnh bản thủ nằm trên mặt đất. Bát Ca thấy ta, vô cùng tang thương uất ức kêu to một tiếng, sau đó liền rúc đầu cuộn thành một cục không động đậy.

Ta khá là kinh ngạc với tình trạng này. Bởi vì con Bát Ca này xưa nay tính tình vô cùng hung hãn, chim cậy thể không coi ai ra gì, thế gian này thật sự nếu Bát Ca thi tài nói, ta thật hoài nghi con chim này có lẽ không lấy được Trạng Nguyên, nhưng Bằng Nhãn hoặc là Thám Hoa thì không có vấn đề.

A Tịch nhanh chóng tiến lên giải thích: “Vừa rồi không biết có con mèo từ đâu tới đây, cho nên...”

Ta hiểu rồi. Phỏng chừng là mấy miếng lông kia bị mèo dùng miệng kéo từ trên người Bát Ca xuống. Cái này chính là điển hình Tôn Ngộ Không gặp Phật Như Lai, Bát Ca bị mèo khoá lại không thua gì xiềng xích. Sau đó ta liền suy nghĩ vô cùng phong phú ngẫm tới quan hệ của ta và Tần Liễm. Nhất thời liền sinh ra một cảm giác đồng tình thương tiếc với Bát Ca.

Ta sờ sờ đầu Bát Ca, lại nghe thấy một tiếng kêu to thê thảm. Ta bị âm thanh không thể nào êm tai kích thích mà run rẩy, quay đầu nói với A Tịch: “A Tịch, người nói đi, mèo không bay, vì sao còn thích ăn chim chứ? Hơn nữa mèo còn sợ nước, vì sao còn đặc biệt thích ăn cá nhỉ?”

A Tịch nói: “Nô tì không biết.”

Ta cũng biết nàng sẽ đáp như vậy. Ta thở dài, thật ra thì vấn đề này trước kia ta cũng từng hỏi Tô Khải. Lúc ấy Tô Khải dùng một loại giọng điệu rất có phong cách nhà triết học nói thắm nói thía với ta: “Bởi vì thứ không chiếm được là tốt nhất.”

Những lời này của Tô Khải thật sự rất có ý nghĩa tổng kết. Ví như nói Nam triều bây giờ, rõ ràng bờ cõi đã mở mang đầy đủ, nhưng ngoại trừ không trêu chọc Tô quốc thực lực tương đương ra, Nam triều đối đãi những quốc gia khác quanh mình đều là thái độ như con mèo đối đãi với Bát Ca.

Nhưng mà ta thật sự không thể nào lý giải Nam triều thu phục Mục quốc sẽ có ích lợi gì, giống như ta lúc trước không thể nào lý giải Phụ hoàng kiên trì tấn công Vị quốc, sau khi đánh bại Vị quốc thì nuôi quân

một năm, lại kiên trì tấn công Thịnh quốc.

Nhưng mà phương thức bành trướng bờ cõi như vậy, trong mắt Phụ hoàng và Tần Liễm thì chẳng qua là chuyện bình thường. Tô Khải chẳng những cảm thấy như vậy rất bình thường, còn có thể nói như vậy: “Muội nói ta tấn công Vị quốc không đúng. Nhưng mà phía đông Vị quốc giáp Nam triều, bắc giáp Tô quốc. Hàng năm đều phải tiến cống rất nhiều lễ vật cho hai nước, để cầu được kẻ hở sinh tồn. Nếu Vị quốc diệt vong, dân chúng trở về Tô quốc, vậy họ sẽ không chịu nổi khổ tiến cống nữa, còn có thể được đãi ngộ sống hòa bình yên ổn ở đại quốc. Vong một hoàng thất, cứu một quốc gia, điều này cũng không có gì không tốt nhỉ.”

Lý luận như vậy ta nghe xong luôn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng mà nghiên cứu kỹ càng thì lại tìm không ra sai sót gì. Ta suy nghĩ ba ngày liên tục để bác bỏ lời nói của Tô Khải, cuối cùng đành phải thôi.

Mà Tần Liễm, đại khái cũng là có tâm tính từ trên cao nhìn xuống. Có lẽ trong mắt Tần Liễm và Tô Khải, hoàng thất những tiểu quốc kia và bốn nước thần tử không có gì khác nhau, mà thu phục hay không thu phục, thu phục vào lúc nào, dùng hình thức gì để thu phục, cũng chỉ là một trò chơi trong chính trị, hoàn toàn quyết định bởi sở thích nhất thời của quân vương.

Nghe nói Tần Liễm từng chu du các nước, hơn nữa còn biết rất nhiều tiếng địa phương. Song khi tới qua lúc ta nhắc tới, câu trả lời của hắn lại là “Không có gì đáng nói”.

Đây rõ ràng chính là người nói cho có lệ. Lúc ta mới tới Nam triều đã gặp rất nhiều chuyện có thể nói, nói thí dụ như đồ ăn Nam triều, cách nói chuyện ở Nam triều, quần áo trang điểm ở Nam triều, kiến trúc phòng ốc Nam triều vân vân, đều không giống với Tô quốc bên kia. Mà chỗ giống nhau nhất, đại khái chính là lễ nghi trong cung phong phú rườm rà trước sau như một, cùng với Tần Liễm thân là Thái tử điện hạ, cũng nham hiểm giả dối như Thái tử điện hạ ca ca Tô Khải.

Lúc ta ở Tô quốc, từng có một hai năm không ở trong cung. Bởi nhóm thái y nói chứng bệnh của ta quá phức tạp, cần tịnh dưỡng, mà tịnh dưỡng cần chú ý quá nhiều, cho nên sau khi kén chọn xung quanh khắp nơi, cuối cùng đem ta an trí tại một chỗ ngoại thành phía tây hoàng thành.

Kỳ thật cá nhân ta cảm thấy ta ở đâu đều như nhau, bởi vì một năm bốn mùa có ba mùa ta đều bởi vì bị bệnh tật mà không thể ra khỏi phòng, duy nhất mùa hè là có thể ra ngoài đi lại, nơi ta có thể đi cũng nghiêm khắc chú ý giống vậy. Không thể đi chỗ đông người, không thể đi nơi ẩm ướt, cũng không thể đi chỗ nắng gắt. Tóm lại khi đó cự ly ta đi xa nhất bất quá chỉ là vòng quanh viện năm vòng mà thôi.

Khi đó Tô Tư và Tô Khải sẽ thường xuyên đến thăm ta. Mà Tô Tư đã sắp sửa đến tuổi xuất giá, cực kỳ có tinh thần nhiệt tình bát quái, khi chúng ta nói chuyện phiếm, trong mười lần ít nhất có năm lần sẽ nhắc tới đám thiếu niên nhanh nhẹn đương thời, mà trong năm lần này lại có ít nhất ba lần sẽ không tránh khỏi nhắc tới Tần Liễm.

Bắc Tô Khải nam Tần Liễm. Hai vị Thái tử Nam triều và Tô quốc, được hưởng danh vọng cao như thế giữa các nước, mà cao đến mức phải khiến Thái tử các nước khác lực bất tòng tâm. Mà một người có danh vọng quá cao khi còn quá trẻ như vậy, thiên thời địa lợi nhân hoà đều nhất định là không thiếu được.

Loạn thế tạo anh hùng. Khách quan mà nói, vào niên đại cá lớn nuốt cá bé cá bé ăn tôm này, danh vọng của Tô Khải và Tần Liễm kỳ thật đại bộ phận đều là đạp trên chiến tranh mà tạo nên. Hai người này bịa đặt lý do, thủ đoạn xuất binh đều đã giở trò đến dày công tôi luyện, mà dùng binh lại hết sức quý quyết, ba mươi sáu kế lại rất thuần thực, trù tính lòng người, lại thường khiến các nước bị tấn công không chiến mà bại.

Mà hai vị Thái tử này còn có khuôn mặt tuấn tú và nham hiểm. Lấy Tần Liễm làm thí dụ, nghe nói hần “sáng như cây ngọc đón gió”, “thành tài mỹ mạo, sáng tỏ như thần”, “nói cười kèm theo ý xuân dạt dào, đi lại như gió mát dưới tán cây tùng”, tóm lại lời đồn trên phố đối với dung mạo hai vị đều đã miêu tả đến cực hạn, phàm là trong thơ cổ và trong đầu văn nhân có thể vẽ nét câu thơ từ ngữ nào để hình dung phẩm đức cao thượng dung mạo tuấn lãng của nam tử, đều có thể dùng để xếp lên trên người bọn họ. Mà lấy hai vị này làm nhân vật nam chính viết nên thoại bản Bình thư (1) tiểu thuyết truyện ký đã nhiều không đếm xuể, rất nhiều nữ tử chờ gả trong khuê phòng đều phái nha hoàn đi mua những bức hoạ có hai người bọn họ, một mặt Tô Khải, một mặt Tần Liễm; rất nhiều phụ huynh muốn giáo dục tiểu tử nghịch ngợm nhà mình thì phái hạ nhân đi mua truyện ký về Tô Khải và Tần Liễm, tay trái Tần Liễm, tay phải Tô Khải.

(1) Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ

Chỉ có điều xét thấy cái tên Tô Khải này từ nhỏ đã quen ỨC HIẾP TA, đặc biệt có sở trường muốn thứ gì đều không từ thủ đoạn lấy về tay, không muốn thứ gì liền hết tay đẩy lên người ta, cho nên mặc dù ta xem vô số truyện ký tiểu thuyết, cũng không thể nào sinh ra cái gì gọi là kính yêu và cảm tình ngưỡng vọng với hần. Nhưng mà Tần Liễm không giống vậy. Khoảng cách chính là đẹp, nếu chỉ cần nói ta lúc còn ở Tô quốc, từ lúc ta biết được cái tên Tần Liễm, từ lúc ta biết được mấy câu chuyện truyền kỳ do cái tên Tần Liễm này mang tới, hảo cảm của ta đối với hần sẽ như nước sông Quách La của Tô quốc kéo dài không dứt, hơn nữa thỉnh thoảng còn có thể có lúc nước lên, nổi hồng thủy chẳng hạn.

Khi đó tưởng tượng và khát khao đối với Tần Liễm giống như là hoa xuân đầy khắp núi đồi hùng hực xán lạn. Trong cuộc sống không biết sầu của ta, Tô Tư thường có thể tự do đi lại, nói những chuyện có liên quan đến Tần Liễm. Vì một nhân vật trong lòng như vậy, ta thật sự gặm hết một nửa bình thư trong thư phòng Tô Khải, chỉ vì ta đơn thuần cảm thấy một nam tử xuất sắc như vậy, cô gái nào được gả cho dù sao cũng phải vô cùng mỹ lệ, vô cùng giàu có tài hoa. Mà cho dù ta không được gả cho hần, vậy thì cả đời đều chỉ có thể ngưỡng mộ hần từ xa, cho dù hần cả đời sẽ không nghe được tên của ta, ta cũng hi vọng có thể cố gắng đạt được một nửa phong thái của cô gái xứng đôi với hần trong tưởng tượng của ta.

Đương nhiên, những ảo tưởng này của ta sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của Tần Liễm thì tất cả đều tan biến như bọt khí.

Chỉ có điều nếu nói đến Mục quốc, đây cũng coi là một quốc gia có địa thế kỳ diệu. Ba mặt núi vây, một mặt đất trống, là một nơi dễ thủ khó công. Đại khái cũng chính là vì ưu thế như vậy, quốc vương Mục quốc vừa lên ngôi mới dám gọi nhíp (2) Nam triều.

(2) gọi nhíp: một tiết tấu trong hí khúc, thường để biểu hiện sự khiêu khích

Nhưng mà trong mắt của ta, nếu chỉ bằng điểm ấy mà hần dám giảng co với Nam triều lại thật sự là một chuyện đáng cảm đơn độc. Trải qua mấy năm thực hiện chính sách nghỉ ngơi lấy lại sức, nay binh sĩ Nam

triều nhiều mà tinh luyện, một người một gáo nước đã có thể bao phủ toàn bộ đô thành Mục quốc. Đây rõ ràng cho thấy một sự khác biệt binh lực thắng bại rõ ràng.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ đến một khả năng. Đó chính là Mục quốc từng đạt được hiệp nghị nào đó với Tô quốc, khiến quốc vương Mục quốc cho rằng mượn lực lượng Tô quốc là có thể tạm thời bảo toàn chính mình.

Chẳng qua quốc vương Mục quốc không biết là, cái hiệp nghị này nay có lẽ đã đến kỳ hạn. Công chúa Tô quốc Tô Hi gả cho Thái tử Nam triều Tần Liễm, đây mới là xu hướng chính hiện giờ — quan hệ thông gia chính trị giữa hai nước đã lặng lẽ ký kết, bất cứ hiệp nghị nào khác đều sẽ trở nên vô nghĩa. Nếu ta đoán không sai, Tô quốc và Nam triều hẳn là bình an vô sự trong vòng một năm. Mà Mục quốc lần này lại cầu viện Tô quốc, Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không đồng ý xuất binh.

Bát Ca bị kinh hãi, cả một ngày cũng chưa ăn uống gì. Vả lại còn có thể bất thành linh giật mình bưng tỉnh, khản giọng sợ hãi kêu một tiếng. Ta thật sâu lo về chuyện này, cảm thấy tiếp tục như vậy đối với thân thể khỏe mạnh của Bát Ca thật không ổn. Nhưng mà Tần Liễm lại rất yên tâm, cũng cho rằng Bát Ca cá tính hung hãn như vậy tuyệt đối sẽ chưa gượng dậy nổi, hơn nữa có lẽ còn có thể mượn việc này mà thu lại sự kiêu ngạo hung hăng của nó ngày trước.

Hắn đây là điển hình cho việc dùng thuật khống chế người để khống chế chim. Ta rất không đồng ý với hắn, nhưng mà ta chưa kịp lý luận với hắn thì hắn đã nhanh chóng thay đổi y phục đi diện thánh.

Ban đêm đổ mưa nhỏ, bởi vì đã vào thu, một trận mưa mang đến cảm giác mát mẻ. Lúc trở lại Tần Liễm không che ô, trên lông mi dính vài hạt mưa nho nhỏ. Hắn kéo ta đang ngồi xổm trước cửa chơi nước bùn dầy, định quở trách nhưng phút chốc lại ngậm miệng, sau đó dừng một chút, nói: "... Khóc sao?"

Ta hung hăng nói: "Chàng mới khóc! Không thấy ông trời đang mưa à?"

Tần Liễm thản nhiên liếc mắt nhìn ta, vươn ngón trỏ lau một chút trên khoé mắt ta, lại dùng ngón cái vân vê, nói: "Lần đầu ta biết nước mưa còn ấm."

Ta nói: "Trừ phi chàng không phải sống, bằng không nước mưa trên mặt chàng cũng ấm."

"..." Tần Liễm lại nói, "Hốc mắt đỏ rồi."

Ta nói: "Vừa có gió tạt qua, đau mắt ..."

Tần Liễm nhắm mắt, xoa xoa thái dương, nhét ta vào trong phòng, nói tiếp: "Là nhớ nhà, hay là muốn xuất cung?"

Ta thật thành khẩn nhìn hắn: "Ta chẳng qua là vừa nghĩ đến chuyện chàng muốn xuất chinh, ta rất không nỡ..."

Tần Liễm liếc ta, nói: “Thật không. Vừa rồi không phải còn nói không khóc sao.”

Ta: “...”

Người nói xem, hần đường đường là Thái tử Nam triều, vì sao miệng lưỡi không thể trưởng thành một chút? Đáng ghét, thật đáng ghét.

Tần Liễm không nghe thấy oán niệm trong lòng ta, lại nói: “Ba ngày sau ta đi Mục quốc.”

Ta: “Hừ...”

Tần Liễm khoanh hai tay nhìn ta, ánh mắt như là đang nghiên cứu quái vật biến dị gì vậy. Ta thật cẩn thận nhìn lại, kết quả hần lại bắt đầu xoa thái dương: “Lúc này chẳng lẽ nàng không nên... Mà thôi. Truyền bữa tối, ta đói bụng rồi.”

Bởi vì Tần Liễm sắp đi xa, ta có thể gặp được ám vệ trong truyền thuyết của hần.

Từng nhân sĩ cấp quốc gia đều nuôi hoặc nhiều hoặc ít tử sĩ, đây coi như là truyền thống cho tới nay. Mà bởi vì Thái tử và Hoàng đế là quan trọng nhất, cho nên thị vệ bồi dưỡng nên lại càng thận trọng. Bình thường đều do bản thân tự mình chọn lựa, áp dụng nguyên tắc chọn lọc tự nhiên cực kỳ thâm thiết, cho nên cạnh tranh đến cuối cùng đều là cao thủ có thể lấy một địch trăm. Hay bởi vì những thị vệ này bình thường đều ẩn náu ở một nơi bí mật gần đó, cố gắng tránh bị người ta chú ý đến, cho nên được gọi là ám vệ. Có một lần ta hỏi Tô Khải: “Nói cách khác, ca ở đâu, ám vệ của ca cũng ở đó?”

Tô Khải phe phẩy cây quạt nói: “Đó là đương nhiên.”

Ta hỏi tiếp: “Vậy mấy ngày ca đi thanh lâu, bọn họ cũng đi theo?”

Cây quạt phe phẩy trong tay Tô Khải dừng một chút, chốc lát lại đong đưa rất nhẹ nhàng, chỉ là gió lớn hơn ban nãy một tí, hần nói: “Đương nhiên.”

“Vậy nếu như về sau ca đám cưới, có phải bọn thị vệ cũng phải nhìn ca và thê tử tương lai của ca động phòng hay không?”

“...”

Sau buổi cơm tối, Tần Liễm và một gã ám vệ thảo luận trong thư phòng hồi lâu, ta chỉ thấy bóng người trong thư phòng do ánh nến chiếu lên cửa sổ, bóng dáng thon dài của Tần Liễm càng lộ vẻ thon dài. Ta trở lại phòng ngủ, ghé vào trên bàn đếm mấy đoá hoa trên tấm bình phong ở một bên, lại cảm thấy như vậy thật sự quá lãng phí thời gian, dứt khoát lại đứng lên khoa chân múa tay trong phòng.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng bị đẩy ra, ta vùng nắm tay về phía trước, kết quả nhanh chóng dễ dàng bị tiếp lấy, sau đó hai tay liền bị bắt chéo ra sau lưng, ta nhanh chóng không thể không ưỡn ngực, cau mày xin lượng thứ: “Đau đau đau...”

Tần Liễm không buông ra, ngược lại dán lại gần hơn, từ phía sau lưng vọt ra một bàn tay bóp chặt eo ta, thản nhiên nói: “Hôm nay nàng khác thường quá.”

“Chàng buông ta ra trước...”

“Không.” Hắn cười nhẹ một tiếng, nhắc ta lên trực tiếp ném tới trên giường, ý đồ của hắn rất rõ ràng, ta nhanh chóng cuộn mình vào trong chăn, rất là vô vọng ngửa mặt nhìn hắn mở miệng, “Chuyện đó... hôm nay chàng đều mệt mỏi cả ngày, chàng xem...”

Hắn vỗ vỗ đầu ta nói: “Vậy nàng nói cho ta biết trước, hôm nay vừa rơi nước mắt lại còn múa quyền, rốt cuộc là vì sao?”

Ta nói: “Ta nói có phải chàng sẽ không làm chuyện đó hay không?”

Tần Liễm “ừm” một tiếng: “Nàng chỉ có một cơ hội, phải nói thật.”

Ta cố gắng diễn dịch ánh mắt và giọng điệu tương đối thành khẩn chân thật một chút, nói: “Ta chính là rất không nở...”

Sau đó Tần Liễm nói: “Vậy xem ra chúng ta vẫn cứ tiếp tục đi.”

Rồi tiếp đó hắn quả nhiên xem nhẹ sự kháng nghị và cầu xin của ta, ép buộc ta lăn qua lộn lại. Lúc được nửa đường ta đã kiệt sức uể oải, nằm lỳ ở trên giường trong lòng kêu rên không thôi. Tần Liễm cúi người kéo ta từ trong chăn, nói: “Đau thì cứ nói ra.”

Nếu ta lên tiếng, tuyệt đối phù hợp với hứng thú độc ác của hắn. Vị diện hạ này trong khoảng thời gian qua vẫn dụ dỗ đe dọa lừa ta kêu lên, hơn nữa tỷ lệ thành công cơ bản đã trên năm lần. Nhưng bây giờ ta đã mệt đến mức khí lực nói chuyện đều đã không còn, quay đầu lại đáng thương giàn giụa nhìn hắn nói: “Ta kêu lên, chàng có thể nhanh lên một chút không?”

Tần Liễm nói: “Không thể.”

Vì thế ta lại càng cắn chặt hơn.

Tần Liễm: “...”

8. Chương 8

Buổi sáng ngày hôm sau, Tần Liễm đi vắng, ngược lại có ít khách đến thăm. Tam Hoàng tử điện hạ đương triều không có chuyện gì không lên điện Tam Bảo, sau khi đến thì con mắt vẫn đảo quanh A Tịch. Ta có thể nhìn ra A Tịch đứng ở phía sau đang ngấm ngấm chịu đựng, bởi vì ngón tay nàng rút vào trong tay áo, ta suy nghĩ nếu không phải cố kỵ thân phận địa vị Tần Sở thì đại khái lựa trắng trong tay áo nàng đã sớm bay ra ngoài.

Nhưng mà Tần Sở rõ ràng không nhìn thấy. Hôm nay hắn ăn mặc rất đứng đắn, ngọc quan đơn giản mà không đơn giản, tóc dài dán trên lưng trượt xuống, y phục xanh ngọc, ngọc bội bên hông và đê khâu (1) ngọc trên ngón tay đều có hình con dê, hai tay nắm chén trà, tư thái rất có phong độ hoàng thất.

(1) đê khâu: có hình dáng như chiếc nhẫn, nhưng to hơn

Mà thật ra thì có thể nói như vậy, bốn vị Hoàng tử Nam triều bất kỳ người nào ăn mặc như thế này đều sẽ có một chút phong thái hoàng thất. Bốn vị Hoàng tử rõ ràng đều chất lấy cái tinh hoa, bỏ đi cái xấu xí từ điện mạo cha mẹ, cho dù mặc quần áo tầm thường, bất kỳ ai đứng giữa đám người cũng đều gây chú ý.

Chỉ tiếc tướng mạo do trời định, khí chất lại tạo ra sau khi lớn. Tần Sở không hề che đậy lòng lang dạ sói của mình, xoá sạch phong thái hoàng thất trên y phục kia. Ý tứ nụ cười trên mặt quá thẳng thừng, đại khái hận không thể một người một khuỷu tay đánh ta và A Tịch hôn mê, sau đó trực tiếp khiêng người thứ hai về Khang Vương phủ.

Ta vô cùng lo âu nhìn hắn, nhưng Tần Sở rõ ràng không đếm xỉa tới ánh mắt của ta. Sờ sờ cằm, nói là nói cho ta nghe, nhưng ánh mắt vẫn nhìn A Tịch chăm chăm, còn thản nhiên nói: “Thái tử phi điện hạ, ta biết A Tịch cô nương theo muội ngàn dặm xa xôi từ Tô quốc đến đây, hai người ở cùng một chỗ đã lâu rồi, rất có cảm tình, tách ra thật không dễ dàng. Nhưng mà ta đây là lần đầu ái mộ một cô nương như thế, mấy ngày qua đầu óc ta đều là giọng nói và giáng điệu của A Tịch cô nương, sớm cũng nhớ mà muộn cũng nhớ, lúc vào triều đều nhớ. Cười đẹp này, mắt đẹp này, muội xem, A Tịch cô nương khiến ta mất ngủ đến mức nổi cả quầng thâm mắt. Nếu ta nói ta nguyện ý vì một thân cây như vậy mà vứt bỏ cả một cánh rừng, từ nay về sau Khang Vương phủ chính là của nàng ấy, muội có thể nhường A Tịch cho ta không?”

Ta long lanh đầy tinh lực nhìn hắn, rất muốn hỏi hắn thấy A Tịch cười đẹp, mắt đẹp bao giờ. Ta sống mười bảy năm, còn chưa thấy A Tịch nhe răng cười lần nào. Cho nên dùng suy đoán này, Tần Sở miêu tả A Tịch như thế, nếu không phải nói láo thì đó chính là nằm mơ, nếu không phải nằm mơ thì đó chính là giữa ban ngày ban mặt tự dưng thấy quỷ.

Chỉ có điều nếu nói Tần Sở thật sự chịu vì A Tịch mà vứt bỏ một cánh rừng nhỏ, ta rất khó tin. Điểm này có thể tham khảo ví dụ Tô Khải. Lúc trước khi hắn và mối tình đầu của hắn Liên Khanh Khanh bắt đầu đến với nhau, hai người từng thề lời son sắt thề non hẹn biển, nói cái gì muốn cùng nàng bên nhau, suốt kiếp chẳng xa rời, trời hoang đất rạn mới dám xa nàng. Nhưng mà nửa năm sau, khi Tô quốc còn mưa thuận gió hoà, hai người đã chia tay. Sau đó lại qua ba năm, có một lần gặp một cô gái có điện mạo giống Liên Khanh Khanh trên con đường náo nhiệt nhất đô thành Tô quốc, ta kéo Tô Khải nói: “A, tỷ tỷ bên kia, ca xem có giống Liên Khanh Khanh không?”

Tô Khải híp mắt nhìn, nói: “Tướng mạo xinh đẹp quá... Nhưng mà ai là Liên Khanh Khanh?”

Ta: “...”

Tổng hợp lại lời kể trên, vì vậy ta nói: “Tam Hoàng tử điện hạ, về chuyện này, chúng ta thương lượng lại một chút. Huynh xem...”

Tần Sở khoát tay, mu bàn tay chống cằm, nói: “Nào có nhiều chuyện thương lượng như vậy chứ? Ta ở đây nói rõ tư tưởng của ta, ta rất tình nguyện thất cổ trên cây ngọc lan A Tịch như vậy, bảo ta lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không chối từ. Phàm là tài sản của ta, sau khi kết hôn thì chia đều cho A Tịch. Ta nói đến mức này, A Tịch, ý nàng thế nào?”

Ta lập tức đảo mắt nhìn A Tịch. A Tịch nâng mí mắt lên, dùng thần sắc cung kính lại lạnh nhạt trước sau như một nói: “Nô tì cho rằng, Tam Hoàng tử điện hạ nên chia sẻ chính sự thay Thánh thượng. Cây mọc lệch nô tì đây cành lá thừa tán xơ xác, chỉ sợ không chịu nổi thân vàng của điện hạ.”

“Cho nên nói, đây chính là nguyên nhân ta đặc biệt không muốn nói với A Liễm. Ai ai nói chuyện đều ra vẻ nho nhã, không quần người như lọt vào trong sương mù thì không thoải mái. Ngay cả người vừa mới vào cửa cũng học theo thói xấu này.” Tần Sở thở dài, “Cái thứ chính trị này á, quá phí đầu óc, không thích hợp ta lắm. Ta chính là thích những người và những thứ xinh đẹp mới mẻ, nữ tử đáng yêu này, như ngọc trắng thuần này, như tranh sơn thủy này, những thứ này rất thú vị, chính trị chính là một khối thịt bò già khó cắn, quá cổ hủ cũ rích.”

Hắn uống một hớp trà, rồi nói tiếp: “Chẳng qua chính trị và đồ cổ ngược lại rất có chỗ tương thông. Chính trị cũng như đồ cổ, không phải đều dùng để chơi đùa sao. Con người mà, nếu muốn chơi ít, vậy thì đi vợ vét đồ cổ. Nếu muốn chơi nhiều, vậy thì đi vợ vét lòng người. Ai chơi thuận buồm xuôi gió nhất, kẻ đó chính là người thắng lớn nhất.”

Ta thăm thiết nhìn hắn, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tam Hoàng tử điện hạ, huynh không đi viết sách thật là đáng tiếc ...”

“Thái tử phi khen nhầm rồi.” Tần Sở nhe răng cười, “Cho nên muội xem, ta đều đã nói hết một tràng dài mấy lời trong lòng ta ra, A Tịch cô nương...”

Ta làm như hiểu ra và bày thái độ áy náy, lập tức nói: “Ý Tam Hoàng tử điện hạ là nói nhiều quá nên khát nước, A Tịch, người nhanh đi rót chén trà.”

Tần Sở: “...”

Sau khi A Tịch lên tiếng trả lời ra cửa thì một đi không trở lại, ta dọn một bộ bàn cờ từ trong phòng ra, chơi cờ với Tần Sở câu được câu không giết thời gian. Nhưng tài đánh cờ của Tần Sở thật quá khâm, có thể nói đã khâm đến tình cảnh bi thảm nhất trần gian, dù cho ta cho phép hắn đi trước ba nước, hắn cũng vẫn thua như cũ.

Sau khi tốc chiến tốc thắng mấy bàn, Tần Sở đặt quân cờ “kết” một tiếng lên bàn cờ: “Không chơi nữa. Đây cũng quá phí dầu óc.”

Hắn nói xong lại duỗi cổ dài nhìn ra cửa: “A Tịch đổi trà sao lâu vậy chứ?”

Lòng ta nói trước khi người đi A Tịch sẽ không trở lại, lại không muốn nói thẳng ra, đành phải trợn mắt nói dối: “Bình thường lúc A Tịch rỗi rãi, chuyện thích làm nhất chính là chơi cờ tướng...”

Tần Sở “à” một tiếng, vội vàng quay đầu lại bày bàn cờ đã dọn xong, nói: “Chuyện quan trọng như vậy sao muội không nói sớm, lại đây lại đây!”

Vì thế trở lại bàn cờ, Tần Sở nhiều lần thất bại, chỉ số thông minh hiện trên bàn cờ đã thấp đến mức vô cùng thê thảm. Ta nằm ở trên bàn, chơi cờ bằng trực giác đều có thể thắng, điều này khiến ta vô cùng không có cảm giác thành tựu. Một lúc lâu sau ta ngáp dài dùng tên lính quèn ăn sạch từng con từng con chủ soái của hắn, sau đó nói: “Ta lại thắng rồi. Lúc này huynh tính đi trước mấy nước?”

Tần Sở chống cằm, rất là tập trung tinh thần nghiên cứu bàn cờ, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Mười nước đi.”

“...” Ta lặng lẽ nói, “Chúng ta đi tổng cộng cũng không tới mười nước...”

Tần Sở hào hứng ngẩng đầu, không để ý đến lời nói bóng nói gió của ta, đặt một đám binh mã tượng xe lại lên bàn cờ, nói: “Trở lại!”

Ta đành phải đi tiếp, Tần Sở đang muốn theo sau, đột nhiên từ bên cạnh vươn ra một bàn tay khớp xương sống trong nhung lụa, đỡ con cờ Tần Sở muốn hạ sang hướng khác, cục diện lập tức thay đổi bất ngờ, trong chớp mắt ta bị ăn hết một quân mã.

Ta trơ mắt nhìn Tần Liễm hất con mã của ta từ lòng bàn tay xuống, thật là đau lòng vô cùng. Ta oán giận trừng hắn, Tần Liễm dùng thái độ gió thoảng mây bay nhìn lại ta, không nhanh không chậm nói: “Tôi phiên nàg.”

Ta thật phát điên, rõ ràng ta đã thắng, hắn đột nhiên thay đổi thế cờ như vậy làm cho ý nghĩ của ta rối loạn, điều này khiến ta không có cách nào khác không phát điên: “Chàng có biết cái gì gọi là người ngoài đứng xem không được mách nước thì mới gọi là quân tử hay không!”

Tần Liễm nói: “Chưa từng nghe nói.”

“...” Ta quay đầu nói với Tần Sở, “Tần Liễm tự di chuyển quân cờ của huynh, huynh có cảm thấy phần nộ hay không?”

“Không thấy.” Tần Sở cười đến cảnh xuân xán lạn, “Thắng là được rồi. Ai chơi thì có gì quan trọng.”

“...” Ta nức nở nói, “Tại sao các người có thể như vậy hả...”

Tần Liễm gõ gõ quân cờ lên trên bàn, nghe tiếng ta khóc run lấy bầy lại vẫn ngồi vững như Thái Sơn, mặt mày đều nhuốm màu lạnh nhạt trước sau như một, nói: “Sao nàng nhất định muốn thắng?”

“Tính cả ván này ta thắng mười ván, về sau ta có thể nói với người ta kỳ nghệ của ta đã xuất sắc đến mức thắng mười lần liên tiếp. Các người phá hủy tất cả kế hoạch của ta rồi...”

“...” Tần Liễm xoa xoa thái dương nói, “Vì sao không phải mười lần liên tiếp thì không thể? Chín lần liên tiếp cũng không tệ.”

Ta hùng hồn nói: “Chín lần liên tiếp nào có dễ nghe như mười lần liên tiếp hả? Chàng vừa nói chín lần người ta nhất định sẽ nói sao không phải là mười lần, đây là ám chỉ chàng nhất định là thua ở ván thứ mười. Nhưng mà nếu chàng nói chàng thắng mười lần liên tiếp, người ta mới không hỏi chàng vì sao không là mười một lần.”

Tần Liễm: “...”

Chờ Tần Sở đi rồi, Tần Liễm quay đầu nói với ta: “Có muốn xuất cung một chút không?”

Mắt ta sáng lên, nhưng ta nhanh chóng nghĩ thấy mùi nguy hiểm, cảnh giác nói: “Chàng nói xuất cung một chút, là đi cùng với chàng?”

Tần Liễm bày ra vẻ “nàng biết rõ còn hỏi”, ta lại yên lặng cúi đầu, thử cò kè mặc cả với hắn: “Có thể ta và A Tịch hai người ra ngoài hay không...”

“Không thể.” Tần Liễm khoanh tay, chán nản nhìn ta, “Nếu không muốn đi cùng ta, vậy thì một mình ở trong cung không được chạy loạn, nàng chọn một.”

Bát Ca rất đúng lúc kêu một tiếng trên song cửa sổ, ánh mắt tròn tròn trừng ta, còn lấy móng vuốt gãi gãi lông chim trên mặt. Sau một lúc trong lòng ta đấu tranh sống không bằng chết, ta mới đáng thương oán ức nói: “Vậy ta ở trong cung đi...”

Tần Liễm chợt nhú mày, vãn về cổ tay áo nói: “Có thể.”

Tần Liễm xoay người rời đi, ta bước ngắn bước dài theo sát hắn cùng nhau vào phòng ngủ. Hắn đứng sau tấm bình phong đối thường phục, sau khi mở hai bên cổ áo thì ngừng tay, quay đầu nói với ta: “Thay vì nàng đứng bên đó chán ngắt, còn không bằng lại đây giúp ta thay y phục.”

Ta đành phải đi qua giúp hắn thay y phục. Hơi thở Tần Liễm như là lông chim nhẹ băng phát qua trán ta, ta nói: “Thái tử diện hạ, bây giờ chàng xuất cung, định khi nào trở về?”

“Còn chưa xác định. Nhưng mà bữa tối phỏng chừng sẽ không trở lại ăn.” Tần Liễm hời hợt nói, “Trên đường Bình Môn mới mở một tửu lâu, nghe người khác nói đồ ăn rất ngon. Hơn nữa hôm nay vừa lúc mừng mười, tửu lâu nào mừng mười mỗi tháng đều sẽ có thi đấu khúc nghệ.” (2)

(2) khúc nghệ: nghệ thuật nói hát mang màu sắc địa phương lưu hành trong dân gian

Ta chậm chậm thay xong y phục cho hắn, lại nhón chân lên giúp hắn chỉnh quan lại cho ngay ngắn. Kết quả Tần Liễm lại không biến sắc liếc mắt nhìn ta, một chút lễ độ cũng không nói, xoay người nhắc chân muốn đi.

Chỉ có điều hắn chỉ bước ra một chân thì không thể không dừng bước lại, đầu tiên là cúi đầu nhìn góc áo bị ta nắm chặt trong lòng bàn tay, lại quay đầu nâng mắt lên nhìn ta.

Đôi mắt đen như mực của Tần Liễm không hề bận tâm: “Làm sao?”

Ta nhéo góc áo của hắn không buông tay, tội nghiệp nhìn hắn: “Ta vẫn nên xuất cung với chàng...”

Tần Liễm nói: “Không phải nàng vừa mới nói muốn ở trong cung sao.”

Ta lập tức nói: “Ta sai rồi. Ta vẫn nên xuất cung với chàng...”

Tần Liễm nhéo nhéo cằm ta, rất hào hứng cẩn thận nghiên cứu nét mặt của ta, nói: “Ồ? Vậy ngược lại nàng nói một chút coi, nàng sai chỗ nào?”

Ta nhắm mắt lại nói: “Ta sai ở chỗ ta không nên nói ba chữ ‘Ta sai rồi’ này...”

Tần Liễm cười hừ một tiếng, xoay người rời đi. Ta nhanh chóng nói: “Ta sai rồi ta sai rồi, ta sai vì trong lòng ta rõ ràng rất muốn xuất cung với chàng, cũng không biết vì sao cổ tình còn nói không muốn đi cùng chàng.”

Tần Liễm “ừ” một tiếng: “Còn gì nữa không?”

Mặt ta nhất thời xụ xuống: “Còn nữa hả? Còn có cái gì nhỉ?”

Tần Liễm xoay người lại muốn đi, ta nhanh chóng nắm chặt góc áo của hắn đi theo. Hắn càng đi càng nhanh, cuối cùng ta lại thành chạy chậm. Hắn rút cuộc cũng dừng lại, ta nước mắt lưng tròng ngửa mặt nhìn hắn: “Tần Liễm...”

Kết quả trước mắt ta tối sầm, một bộ y phục trùm lên đầu ta. Giọng nói Tần Liễm cách lớp vải dệt truyền lại đây, không lên không xuống: “Thay quần áo.”

Chờ ta theo Tần Liễm xuất cung, ta mới phát hiện không bằng ta tiết kiệm những lời kia, ngoan ngoãn ở lại trong cung. Tần Liễm xuất cung không đi thẳng đến tử lâu ta cảm thấy hứng thú nhất, cũng không đi thẳng đến ngôi chợ ta cảm thấy hứng thú nhất, mà là trực tiếp đi vào một quán trà ồn ào, chọn một cái bàn khuất ngồi xuống, sau khi gọi trà thì không làm gì cả, chỉ kéo ta cùng hắn nghe người khác nói chuyện.

Quan sát tinh tế mới phát hiện những người đang ngồi ở đây cơ bản đều là người trẻ tuổi. Nét mặt thật sinh động, ngoài miệng nói đều là quốc gia đại sự, thỉnh thoảng còn vỗ vỗ bàn giẫm giẫm giày, càng nói càng kích động, còn có thể giơ cánh tay lớn tiếng hô khẩu hiệu, thoạt nhìn tình cảnh lo nước lo dân không giống các thần tử lớn tuổi già dặn.

Nhưng yếu tố chính trị trong lời bọn họ khá nhiều, lại rất là nghiêm trang, nửa điểm không có tí chuyện gió trăng, khiến ta lúc vào tinh thần vốn thật hưng phấn, ngồi không quá thời gian một chén trà liền trở nên buồn ngủ. Nhưng mà cái quán trà này bàn rất thấp, nằm ngủ nhất định không thoải mái. Ta nghiêng đầu nhìn một chút, trở nên thật ham muốn bả vai kia của Tần Liễm. Nói một cách khách quan, chỗ kia nhất định thoải mái hơn cái bàn; nhưng chủ quan mà nói, nó sinh trưởng trên người Tần Liễm, mà Tần Liễm là người nham hiểm giả dối, mà tiện nghi người nham hiểm giả dối rất khó chiếm được, muốn chiếm được thì nhất định phải dùng giá cao hơn để trao đổi, mà dựa theo kinh nghiệm của ta mà nói bình thường đều trao đổi không nổi. Cho nên ta xoắn quýt một lát, cuối cùng đành từ bỏ.

Ta thật cố gắng mở mắt, ngồi nghiêm chỉnh. Nhưng mà hôm qua ngủ quá muộn, cuối cùng ta vẫn không thể chống đỡ cơn buồn ngủ, vô tình ngủ thiếp đi. Ta tỉnh lại là bởi vì không biết vị thanh niên nào nhắc tới tên của ta, mà nếu kiên quyết liên hệ Công chúa Tô quốc Tô Hi và chính trị lại với nhau, vậy cũng chỉ có một chuyện, chính là vấn đề thông gia với Tần Liễm.

Đề tài này từ trước khi ta gả cho Tần Liễm đã nghe qua rất nhiều, nhưng mà hôm nay lại là lần đầu ta khách quan chính trực không mang theo bất cứ tình cảm riêng tư nào đề cập đến quan hệ giữa hai ta như vậy. Ta nhanh chóng mở mắt ra, rất nghiêm túc nghe tiếp.

Người kia nói: “Công chúa Tô quốc Tô Hi kết hôn với Thái tử điện hạ triều ta, nghĩa là Tô quốc và Nam triều ít nhất sẽ có một thời gian chung sống hoà thuận. Nhưng mà hai vị quốc vương và hai vị Thái tử hai nước đều mang tính cách hùng tâm tràn trề, dựa vào việc Thái tử điện hạ triều ta sắp thân chinh Mục quốc, đợi đến lúc lãnh thổ Mục quốc đưa vào Nam triều, mà Thái tử Tô quốc Tô Khải lại đánh hạ Kỳ quốc, vậy biên giới Nam triều và Tô quốc sẽ liền nhau. Đến lúc đó sẽ xảy ra bao nhiêu rắc rối, còn chưa biết đâu.”

Ta thở dài, lời này không khác những lời ta nghe được từ miệng Tô Khải được bao nhiêu. Một chút tin tức mới mẻ cũng không có. Vì thế nghiêng đầu định tiếp tục ngủ, đột nhiên cảm thấy chỗ gối đầu vô cùng bóng loáng, ngay cả gối cũng hết sức thoải mái, trong quán trà này có chỗ gối đầu thoải mái như vậy, thật sự là một chuyện rất kỳ dị... Sau khi tạm dừng một lát, rốt cuộc nhận thấy được cái gì, ta nhanh chóng quay đầu nhìn lại, quả nhiên là gối lên vai Tần Liễm.

Ta phẫn nộ ngồi ngay ngắn trở lại. Tần Liễm rũ mắt, khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, nghiêng đầu liếc ta, nói: “Rốt cuộc tỉnh rồi?”

Cảm tình trong mắt hắn không gọn sóng, ta lên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, quả nhiên ánh mặt trời đã mở vạn trượng ráng chiều. Vừa rồi lúc ta ngủ nó rõ ràng còn hơi ngả về phía tây.

Ta rất thành thật nói: “Tĩnh rồi...”

Tần Liễm không lưu tình chút nào đả kích ta: “Gọi cũng không tĩnh. Ngủ cũng không nhúc nhích, tựa như một đầu heo.”

Ta nhất thời nổi giận, thấp giọng cắn răng nghiêng lợi nói: “Nếu không phải đêm qua người nào đó nhất định giày vò ta đến tận khuya, ta có thể ngủ lâu như vậy sao?”

Tần Liễm một tay chống cằm nhìn ta: “Người nào đó là ai?”

“... Vô sĩ!”

9. Chương 9

Lúc ánh chiều tà ngả về phía tây, chúng ta rút cuộc cũng ra khỏi quán trà, đi một tửu lâu có so tài khúc nghệ mà Tần Liễm có nhắc qua một lần.

Thật ra thì ta không hứng thú lắm với khúc nghệ. Bởi vì từ nhỏ đã xem qua quá nhiều, nay nhìn thấy mấy thứ này thì sẽ không tự chủ được mà tiến hành so sánh. Chẳng hạn như một người nuôi một con báo làm sủng vật, tự nhận thiên hạ vô song, lúc này nếu có người qua đường Giáp dẫn theo một con báo càng đẹp càng uy vũ hơn đến trước mặt hắn, vậy hắn sẽ bị đả kích rất lớn; mà nếu có người qua đường Ất dẫn theo một con chim trĩ gầy teo nhỏ nhỏ đến trước mặt hắn, vậy hắn sẽ rất kiêu ngạo, cũng không thèm liếc mắt một cái. Mà bất luận nhìn từ phương diện nào, đối với người đối với mình đều không có ích lợi gì.

Nhưng mà Tần Liễm rõ ràng không nghe thấy tiếng lòng ta, mà dọc đường chúng ta đi qua lại không có cái quán nhỏ nào có thể cho ta kéo dài thời gian dừng chân trong chốc lát, cho nên chúng ta cuối cùng vẫn đến tửu lâu lúc hoàng hôn, hơn nữa còn ngồi xuống vị trí tốt nhất ở phía trước.

Tần Liễm gọi món ăn, sau khi gọi xong ta có chút kinh ngạc nhìn hắn: “Ồ đây thế nhưng cũng có bánh phù dung ngọc lộ của Tô quốc...”

Nói đến món bánh có cái tên tương đối quyền rũ này, còn phải nhắc tới Tô Khải. Rõ ràng chẳng qua là trên mặt bánh có rắc mấy hạt vừng trắng có hình dạng như hoa sen (1), nhưng hôm đó Tô Khải vừa hay tâm tình rất tốt, tâm tình hắn mà tốt thì sẽ làm ra mấy chuyện không ngờ đến như vậy, mà lần đó chuyện hắn làm không ngờ đến chính là đề biển cho món bánh nướng Tây Thi này. Thật ra nếu chỉ là đề biển thì còn chưa tính, đây dù sao coi như là một chuyện tốt, nhưng hắn lại đề một cái biển học đòi văn vẻ chưa xốt đến rơi từng vụn bánh như thế, khiến cho ta không thể không tỏ vẻ khách sáo.

(1) hoa sen hồng có tên khác là phù dung

Nhưng mà bất kể ta khinh bỉ hay không khinh bỉ, bởi vì món bánh này được danh nhân nổi danh nhất Tô quốc nếm qua, hơn nữa còn đặt tên, thậm chí còn đề biển, cho nên nó nhất định là phải phủ hồng cả đại giang nam bắc. Đây chính là hiệu ứng danh nhân cực đơn giản lại cực cường hãn.

Trước kia ta hỏi Tô Khải: “Sao ca muốn lấy một cái... à, tên như vậy?”

“Tên này làm sao?”

Ta nói: “Ta còn không biết ca khi nào thì có mùi văn nhân như vậy, trước kia ca không phải rất thích ngày đêm dòng sông đông rớt, sóng tung bờ rạn ngàn trùng tuyết (2) sao, bây giờ lại biến thành đình viện sâu sâu sâu biết mấy (3), vào cửa vương hầu sâu tựa bể (4)?”

(2) đầy đủ là “Dòng sông đông rớt, [...] Sóng tung bờ rạn, cuộn bốc ngàn trùng tuyết.”, trích trong bài “Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ” của Tô Đông Pha kể về trận Xích Bích, Nguyễn Chí Viễn dịch.

(3) đình viện sâu sâu sâu biết mấy: trích trong bài “Điệp luyện hoa” của Âu Dương Tu, Nguyễn Thị Bích Hải dịch.

(4) vào cửa vương hầu sâu tựa bể: trích trong bài “Tặng tỳ” của Thôi Giao, Nguyễn Thị Bích Hải dịch, làm nên giai thoại trên thi đàn vì bài thơ được Thôi Giao viết tặng người tỳ nữ.

Tô Khải liếc ta một cái, rất có ý “Không cùng đạo thì không cùng nhau bàn bạc trao đổi được” (5), nhưng vẫn nhin một chút rồi nói: “Có biết cái gì gọi là sách lược hay không? Đây chính là sách lược. Chẳng hạn như một gốc cây liễu ở bên hồ, cho dù nó có đẹp thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một cây liễu ở bên hồ. Nhưng mà nếu có một ngày nó được trồng trong lâm viên hoàng thất, hơn nữa chỉ có một gốc cây liễu như vậy, thế thì nó sẽ không còn là một gốc cây liễu có giá trị thông thường. Muội hiểu không?”

(5) Không cùng đạo thì không cùng nhau bàn bạc trao đổi được: nguyên văn là “Đạo bất đồng bất tương vi mưu”, câu nói của Khổng Tử, ý nói chí hướng ko giống nhau thì ko thể cùng làm việc

“Hình như không hiểu lắm...”

Tô Khải không thể nhin được nữa: “Nếu ta cho nó cái tên bánh mè hoa sen, muội cảm thấy nó sẽ được hoan nghênh giống như bây giờ sao? Lúc này rốt cuộc muội có thể hiểu chưa?”

“...”

Chỉ có điều nếu nhìn về phương diện khác, vậy đại khái coi như là trong phong cách xử sự của Tô Khải và Tần Liễm có một điểm bất đồng. Tô Khải am hiểu nhất lừa dối, nếu để cho hắn sử dụng ba mươi sáu kế,

vậy hẳn thích nhất đại khái chính là trên cây hoa nở (6), ăn không nói có, treo đầu dê bán thịt chó, vườn không nhà trống, loại mưu kế này trong hư có thực trong thực có hư, mà Tần Liễm thì tương đối thiết thực, hơn nữa trong thiết thực còn cố gắng đạt tới nham hiểm, nếu để cho hắn sử dụng ba mươi sáu kế, vậy hẳn thích nhất đại khái là ám độ Trần Thương (7), lên nhà rút thang (8), mượn đường diệt Quắc (9), kế phản gián, loại mưu kế trước cho người ta có bao nhiêu đắc ý, sau đó liền có bao nhiêu hối hận. Tóm lại hai người này đều là người trời sinh thích hợp đùa bốn chính trị.

(6) trên cây hoa nở: Để đối phó với Bàng Quyên, Tôn Tần đã bày mưu cho thái tử nước Yên cho binh sĩ chặt những cành cây kéo lê trên đường hành quân làm bụi tung mù mịt khiến mặt thám của Bàng Quyên nghĩ rằng quân đội nước Yên đông gấp 10 lần do thám ban đầu.

(7) ám độ Trần Thương: chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

(8) lên nhà rút thang: có ý nghĩa gần giống như qua cầu rút ván

(9) mượn đường diệt Quắc: lợi dụng hòa hoãn địch để rồi quay lại tấn công bằng lợi thế do chính địch tạo ra cho mình

Hơn nữa ta luôn cảm thấy Tần Liễm hiện giờ đã chiếm tiện nghi người khác đến nghiện, tỷ như bây giờ sau khi ta cảm khái xong, hắn một tay chống cằm liếc mắt nhìn ta, nói: “Ta còn tưởng rằng, trước khi nàng cảm thán sẽ cảm ơn ta trước.”

Ta nói: “Nếu đại ân không lời nào cảm ơn hết được, vậy tiểu ân cũng không cần so đo đi...”

Tần Liễm vểnh vểnh khóe môi lên, quay sang nói với tiểu nhị đang châm trà: “Vừa rồi bánh phù dung ngọc lộ kia...”

Ta nhanh chóng ôm lấy cánh tay Tần Liễm, dùng ánh mắt vô cùng chân thành nhìn hắn, dùng giọng điệu vạn phần tha thiết nói: “Cảm ơn chàng, vô cùng cảm tạ chàng, ta thật sự là vô cùng hết sức cảm tạ chàng.”

Tần Liễm thoải mái nhìn ta, thu hồi câu nói kế tiếp, chờ sau khi tiểu nhị rời đi mới nói như gió thoảng mây bay: “Nàng...”

Lời của hắn đến một nửa lại không nói ra, bởi vì từ phía sau chúng ta đột nhiên có một giọng thiếu nữ còn chân thành tha thiết mừng rỡ hơn cả ta vừa rồi xen vào: “Tần ca ca, sao huynh cũng ở đây!”

Kèm theo lời này là cổ tay Triệu Hữu Nghi, ta chỉ cảm thấy trong chớp mắt nàng ta đã ôm lấy cánh tay kia của Tần Liễm, nửa người đều dựa vào, cây trâm bộ diêu vàng trên đầu nàng ta nhanh chóng ào ào vang lên, sau đó ta liền nghe thấy giọng nói của nàng ta rất nhẹ nhàng: “Huynh đến đây lúc nào? Ta rất vui, sau khi đến thì thấy huynh.”

Hôm nay rốt cuộc ta cũng thấy rõ bộ dáng vị tiểu thư Triệu gia này. Cẩm y hoa phục, từ đầu đến chân đều

chứa phẩm chất riêng của cô nương quý tộc, có thói kiêu kỳ cũng có duyên dáng, nhưng mà diện mạo quả thật cũng có thể xứng đôi với sự duyên dáng kiêu kỳ như vậy, ánh mắt ngập nước, môi mềm yếu điệu, bộ dáng lấy lòng Tần Liễm lúc này, vừa nhìn đã khiến người ta muốn ngắm.

Nhưng mà ta luôn cảm thấy xét đến cùng Tần Liễm cũng chưa tính là người, hắn chỉ có thể được xem như một con sói mặt người dạ thú, cho nên hắn cũng không có suy nghĩ như thế với Triệu Hữu Nghi, ánh mắt từ ban nãy đến giờ đều không đổi, chỉ kìm giọng nói: “Chỉ một mình muội? Ca ca muội đâu?”

“Ca ấy mới không đi cùng ta xem mấy cái này.” Triệu Hữu Nghi quen cửa quen nẻo nhặt được một cái ghế bên phải Tần Liễm ngồi xuống, nghiêng đầu dịu dàng nói, “Ta cũng không ngờ huynh sẽ đến xem cái này.”

Tần Liễm nói: “Tùy tiện đến đi dạo một chút. Chốc nữa sẽ trở về.”

Ta yên lặng thu hồi cánh tay vừa mới ôm lấy Tần Liễm trở lại, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim bụng chén trà lên uống. Ta vốn tưởng rằng Tần Liễm sẽ rất quen thuộc mà tán gẫu với Triệu Hữu Nghi cả buổi, nào biết đảo mắt qua thì khuôn mặt của hắn liền nhắm ngay ta, cường chế bỏ chén trà của ta xuống, lại nhét một miếng bánh phù dung ngọc lộ cho ta, nói: “Nếm thử cái này.”

Ta nhìn chòng chọc miếng bánh kia một lát, nói: “Cái này...”

Tần Liễm nói: “Cái này?”

Ta giương mắt nhìn hắn: “Bánh phù dung ngọc lộ cũng có thể không hợp khí hậu sao? Hay là nói, hoa sen Nam triều giống như hoa hồng chẳng?”

Tần Liễm: “...”

Tục ngữ nói, trong ba người cùng đi, chắc có người là thầy của ta (10). Nhưng ba người cùng đi này, ít nhất cũng phải nói đến chuyện tình nguyện và không tình nguyện. Nói thí dụ như bây giờ, ta vô cùng không muốn ngồi cùng một cái bàn với Triệu Hữu Nghi, càng không nói đến chuyện muốn tham khảo và học tập gì từ chỗ nàng ta. Nàng ta một khắc cũng không ngừng nói chuyện, nói toàn mấy chuyện lý thú của nàng ta và Tần Liễm khi còn nhỏ, nhưng mà ta rất không có hứng thú với chuyện hai người bọn họ trưởng thành thế nào mà ra bộ dạng và tính cách này, cho nên bây giờ ta còn buồn ngủ hơn khi ở quán trà ban nãy.

(10) Trong ba người cùng đi, chắc có người là thầy của ta: nói lên tầm quan trọng của tập thể.

Lúc trận đấu khúc nghệ mới bắt đầu, ta tiếp tục một tay chống cằm buồn ngủ, mà Triệu Hữu Nghi rốt cuộc cũng ngừng nói chuyện, ánh mắt chuyển lên trên đài, nhưng một lát sau nàng ta vẫn không chịu ngồi yên, quay đầu bắt lấy tay áo Tần Liễm nói: “Ta thấy điệu nhảy này không phải là hay lắm sao...”

Ta vui đầu ghé vào trên bàn, mặt hướng xuống đất im lặng. Sau đó ta nghe thấy Tần Liễm cười một tiếng, rồi tiếp đó hắn sờ tóc sau ót ta, khoan thai hỏi: “Hi nhi thấy thế nào?”

Mỗi lần hấn xưng hô với ta như vậy, lòng tơ khắp người ta liền dựng thẳng. Nhưng mà hình như còn có người càng hoảng sợ hơn ta, ta vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Triệu Hữu Nghi mở to đôi mắt vốn đã rất lớn nhìn ta, giống như ta là quái vật vô địch không gì thắng được.

Ta lảng tránh ánh mắt của nàng ta, quyết định ăn ngay nói thật: “Thật ra thì ta thấy không hay như vậy...”

Tần Liễm nói: “Chí ít nàng phải xem khúc đầu đã.”

“... Được rồi, ta xem khúc mở đầu rồi.” Ta nghiêng răng nói, “Nhưng tự ta tài hèn học ít, không cần đưa lời bình phẩm người ta.”

Tần Liễm tiếp tục nói: “Ta nhớ rõ Nhị Công chúa Tô quốc lúc mười lăm tuổi hình như đã viết qua một bài vũ khúc, còn được nhóm vũ cơ Tô quốc xem như tấm gương mà học tập.”

“...” Ta nhin xuống ý nghĩ muốn cắn chết hấn, nói, “Y phục của vũ cơ này tương đối hoa lệ ...”

Khóe miệng Tần Liễm cong lên, ánh mắt như cười như không, vân vê chiết phiến trong tay, dựa về phía ta một chút, hấn còn chưa lên tiếng, ta lập tức từ từ nhắm hai mắt mở miệng nói: “Kỹ năng của vũ cơ này có thừa nhưng không đủ tình cảm, nhưng có tiềm lực rất lớn, tương lai nếu luyện tập hơn nữa, nhất định sẽ thành công. Nói như vậy được chưa?”

Chữ cuối cùng của ta còn chưa kết thúc, rất nhanh đã có một khối nhỏ gì đó bị nhét vào miệng ta, cắn thật nhai, đúng là hương vị bánh phù dung ngọc lộ chính hiệu, ta nhanh chóng mở mắt ra, Tần Liễm đã quay đầu lại xem trò vui trên đài, mà vị trí Triệu Hữu Nghi vốn ngồi đã không còn bóng dáng.

Ta “ơ” một tiếng: “Người đâu?”

Tần Liễm cũng không quay đầu lại: “Trên khán đài. Không cần lo, có hay không đều được.”

“...”

Nói cho cùng thì tổ chức loại so tài khúc nghệ này chỉ là một thủ đoạn bịp bợm, mục đích thật sự rõ ràng cho thấy vì để cho những quan to quý nhân này cam tâm tình nguyện móc bạc. Cho nên hát hay hay không cũng không quan trọng, mỹ nhân đủ đẹp mới là mấu chốt. Mà nhóm mỹ nhân hiển nhiên cũng am hiểu đạo lý này, mỗi một người đều bước chân theo khẩu vị quần chúng, mắt ngậm nước mùa thu nửa che nửa đẩy, cổ áo cực thấp lại có chuỗi hạt treo trước ngực, phong tình từ khóe mắt đến đầu ngón tay, không một ai là không say lòng người.

Nhưng mà chung quy chỉ có thể hấp dẫn nam tử. Đối với ta mà nói, nhìn những mỹ nhân này còn không bằng nhìn Tần Liễm càng có lực hấp dẫn hơn.

Nói đơn thuần từ dung mạo khí chất, dáng dấp Tần Liễm một chút cũng không để người ta chán ghét. Nhất là lúc hắn thu lại vẻ mặt không hề như cười như không. Ngọc quan ngà voi, ngọc bội phỉ thúy vắt eo, mặt mày mũi môi từng nét đều là tinh hoa, giơ tay nhắc chân trầm tĩnh ung dung. Tự hiện ra một sự ưu việt giống như trời sinh.

Mặc dù ta không có cách nào thừa nhận những mặt khác của hắn, nhưng lại không thể phủ nhận Tần Liễm là nam tử ưu nhã nhất ta từng thấy. Ta vô tình nhìn thẳng gương mặt kia của Tần Liễm, mãi đến khi hắn nghiêng mặt bất thành linh hỏi ta một câu: “Đang suy nghĩ cái gì?”

Giọng hắn rất trầm, thế nên trong nháy mắt một chút cảnh giác trong lòng ta cũng không sinh ra. Ta vẫn hai tay chống cằm nhìn hắn, vô ý thức mà thốt ra: “Đang suy nghĩ dáng dấp của chàng tương đối thanh tú...”

Nói xong ta liền tỉnh lại, nội tạng thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng, trong lòng hối hận vì sao lý trí lại chậm nửa nhịp so với trực giác. Nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, vô cùng cẩn thận nhìn hắn, động tác Tần Liễm quả nhiên dừng một chút, mí mắt quả nhiên giật giật, nâng mắt muốn bắt cổ tay ta, bị ta tay mắt lạnh lẽo giấu xuống dưới bàn, hắn không lạnh không nóng liếc mắt nhìn ta, vân vân chiết phiên, bình tĩnh nói: “Đưa tay ra.”

Ta rút ngón tay dưới bàn vào trong tay áo, nhỏ giọng nói: “Chàng không thể đánh người...”

Hắn hất mày, nói: “Đánh thì sao?”

Ta hít sâu một hơi, rốt cuộc vẫn phải đưa tay ra, sau đó ra sức nhắm chặt mắt, giãy giụa một tia may mắn cuối cùng: “Đánh người ở đây là tổn hại thân phận Thái tử đương triều của chàng.”

Một lát sau ta nghe thấy Tần Liễm cười khê một tiếng. Tiếng cười của hắn truyền vào trong lỗ tai ta, giống như là mấy phiến lông chim phất qua đầu quả tim, khiến cả người ta hơi run lên một chút. Ta hé mở mắt phải, thấy hắn đang nghiêng người chống đầu, vô cùng thích thú nhìn ta, khóe môi lại khôi phục nụ cười như có như không, nhưng rõ ràng không có ý muốn đánh ta. Không ngờ vừa rồi lại lừa ta.

Ta dứt khoát mở mắt ra, xếp hai tay ghé vào trên bàn đếm mấy con đười ươi khảm trên cây chiết phiên của hắn, không ngờ Tần Liễm cũng cúi người theo, nói: “Thi đấu khúc nghệ này nhằm chán vậy sao?”

Ta bực tức nói: “Nhàm chán đến mức ngàn non mất bóng chim bay.” (11)

(11) ngàn non mất bóng chim bay: trích trong bài “Tuyết trên sông” của Liễu Tông Nguyên, Tản Đà dịch

Tần Liễm đảo mắt nhìn lên trên đài, lại nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ta “ôi chao” một tiếng, nói: “Lúc này mới hát được hai người mà chàng đã muốn đi? Thường thức nhiều mỹ nhân như vậy cũng tốt, chàng xem cái người đang ở trên đài kia, con người khê liếc môi hồng răng

trắng, eo như liễu xuân tay như búp mằm...”

Tần Liễm liếc ngang ta: “Ta không phải đến xem mỹ nhân.”

Ta nói: “Chẳng lẽ nói ở đây ngoại trừ mỹ nhân còn có thứ khác có thể xem sao?”

“Nói ra thì thật mỉa mai.” Hắn cười nhẹ một tiếng, kéo ta từ trên ghế dậy, không nói lời gì đã đi ra ngoài, vừa nói, “Ta tới chờ người.”

“Không đợi được thì chàng muốn đi?”

Tần Liễm mỉm cười: “Ta cảm thấy, bởi vì hắn là sắp tới.”

Lời của hắn vừa dứt, mấy người rõ ràng vẫn đang ngồi đột nhiên đứng dậy, hơn nữa trong lúc ta chớp mắt cũng đã lòi mấy thanh đoản kiếm sáng chói ra, trực tiếp đâm nhanh về phía Tần Liễm.

Lần đầu tiên ta gặp một chuyện ám sát như vậy. Khi còn ở Tô quốc Tô Khải cũng từng bị ám sát, chỉ tiếc ta không có duyên chính mắt nhìn thấy. Chỉ nhớ sau đó Tô Khải bình luận nói tên thích khách đơn thương độc mã kia thật sự là có chút không thông minh, nhất định là trông mặt mà bắt hình dong, cho rằng bộ dạng Tô Khải gây teo yếu ớt thì nhất định làm gì có võ công, nhưng thật ra Tô Khải tuy rằng dáng vẻ trông như văn nhân thư sinh nhưng võ công hắn lại cao cường, hơn nữa ám vệ của hắn cũng không phải ngồi không, vả lại Tô Khải còn đang tuổi xuân, phản ứng cũng nhanh nhẹn, cho nên sau khi tránh được nhát dao đầu tiên thì kết cục đã rõ ràng, Tô Khải bình yên vô sự, thích khách bị bắt sống tại chỗ, sau khi khổ hình thẩm vấn không có kết quả thì bị ngũ mã phanh thây, hơn nữa còn bị xách lên cửa thành treo cổ suốt một tháng.

Nếu hôm nay nhân vật chính bị ám sát không phải là phu quân của ta, vả lại người vô tội như ta, ta thật sự rất muốn bàng quan xem một phen. Chỉ tiếc ta chính là một trong đương sự, mà lúc này thích khách cũng không đơn thương độc mã, mà là hợp nhau tấn công, hơn nữa mỗi người đều định rõ mục tiêu, lặng yên không một tiếng động, mũi dao cũng quyết đoán, theo cách nhìn của ta, đây thật sự là một đám sát thủ nhà nghề ưu tú; mà trong ngực Tần Liễm lại có một người đối với võ công chỉ hiểu lý luận không hiểu thực tiễn là ta, đây lại thành một sự phiền toái rất lớn. Nếu hắn bỏ ta mà đi, với thực lực kiếm thuật nghe đồn trên phố, tránh được một kiếp này hắn là không thành vấn đề, chỉ là di chứng để lại sau khi bỏ ta mà đi cũng không nhẹ, nói thí dụ như chuyện trở mặt với Tô quốc sẽ biến thành chuyện đau đầu khó giải quyết; nhưng mà nếu hắn cương quyết muốn dắt cả nhà đi, vậy thắng bại cao thấp thật khó phán, ta và Tần Liễm cứ như vậy bị mất mạng tại chỗ cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ là sau ta mới nghĩ đến, dưới tình huống khó giữ được tính mạng mà ta còn có thể khách quan bình tĩnh nghĩ đến vấn đề lâu dài như vậy, tự ta cũng rất bội phục chính mình.

Mà sự thật sau khi bị ám sát, đầu của ta được Tần Liễm đặt ở trong lòng, trước mắt ngoại trừ trường sam màu xanh nhạt của hắn ra thì không có gì cả, mà phía sau lưng ta được hắn dùng khuỷu tay ngăn chặn chặt chẽ, hơn nữa ta không thể không ôm chặt hông của hắn, bởi vì bước chân của hắn đang di động; chiết phiền trong tay hắn lại có tác dụng mãnh liệt, ta có thể cảm nhận được hắn đang dùng lực, tiếng gió chiết

phiến bên tai như thanh kiếm sắc bén, ta rất muốn xem hắn dùng chiết phiến lấy một địch mười thế nào, chỉ tiếc ta không thể động đây; chờ đến khi hắn rút cuộc cũng buông ta ra, sự kiện ám sát đã kết thúc, mà hơi thở Tần Liễm bình thản, không bị thương chút nào mà thần sắc lạnh nhạt, rõ ràng cho thấy người thắng.

10. Chương 10

Ta không mở mắt cũng có thể ngửi thấy mùi máu tươi. Từ lâu hỗn loạn vừa rồi nay lại yên tĩnh lạ thường. Ta vừa quay đầu nhìn, phát hiện trong từ lâu quả nhiên là một đồng hỗn độn, bàn ghế ngã đầy, khay đĩa vỡ đầy đất, mà ở đây ngoại trừ thích khách, ám vệ, Tần Liễm và ta ra thì không còn ai. Nếu ta là ông chủ từ lâu này, đại khái là cũng khóc rồi.

Mặt đất phần nhiều là thi thể thích khách nằm lê lết, ngoài ra còn có một tên còn sống sót dưới lưỡi đao ám vệ. Nhưng mà cái tên này tuy sống sót nhưng cũng không hẵn nguyên vẹn, trên mặt máu tươi đầm đìa, máu thịt khắp người lẫn lộn, thật sự có phần vô cùng thê thảm.

Ta lại nhìn quanh một vòng, mới phát hiện người đang đứng ở đây ngoại trừ Tần Liễm và ta ra, ai nấy trên người đều dính vết máu hoặc nhiều hoặc ít. Vì thế ta thật hoài nghi Tần Liễm và ám vệ có phải phân công như vậy hay không: Tần Liễm phụ trách dùng chiết phiến đánh thích khách bất tỉnh như xào dừa chuột, ám vệ thì phụ trách cắt cổ như bổ dừa hấu.

Tình hình thật sự quá thảm thiết, ta lấy hai tay che mắt không đành lòng nhìn nữa. Tiếp tục cảm thấy Tần Liễm thu lại cái tay vòng qua giữa lưng ta, sau đó là tiếng bước chân sột soạt rời đi. Ta mở đầu ngón tay ra một khe hở, ánh sáng xuyên vào mắt ta, ta nhìn thấy Tần Liễm đang dừng lại trước mặt thích khách kia, hỏi: “Là ai sai khiến?”

Trong mắt thích khách đầy oán độc, điều này thật có thể lý giải. Không ai có thể vào lúc đồng nghiệp bị chém chết còn mình bị bắt sống mà vẫn có tâm tình tốt. Y ra sức tránh né, muốn thoát khỏi lưỡi đao ám vệ kề ngang trên cổ y, muốn liều đánh một trận với Tần Liễm đứng trước mặt không xa đến một thước, nhưng mà chung quy vẫn không thể thành công, cuối cùng vẫn chỉ có thể oán hận trừng hắn.

Tần Liễm đứng tại chỗ cười khê: “Không nói cũng không sao. Ta vốn còn đang buồn phiền, bây giờ thật nên cảm ơn quốc vương Mục quốc, giữa ban ngày ban mặt lại có gan ám sát Thái tử Nam triều, tội danh này đủ để xuất binh.”

Cho nên nói, cái tên Tần Liễm này thật sự rất đáng ghét. Không biết thấy được rồi thì thu tay, còn muốn được đảng chân lân đảng đầu. Thích khách kia hiển nhiên bị hấn kích động, đồng tử bỗng dưng trợn to, lại muốn liều mạng với Tần Liễm.

Chỉ có điều y tất nhiên lại thất bại. Lại nhanh chóng bị ám vệ đá một cước, cầm đập xuống đất, chảy máu càng ghê hơn.

Ta từng nghe Tô Khải nói, thân là một thích khách đạt tiêu chuẩn, nếu bất hạnh bị bắt sống, vậy chuyện hắn nên làm nhất hắn là như chim sẻ bị bắt được lao đầu vào tường dứt khoát mà chết. Ta dựa theo ánh mắt và nét mặt của thích khách để phán đoán, y hắn là một thích khách đạt tiêu chuẩn. Mà y cũng nhanh chóng nghiệm chứng ý nghĩ của ta, rốt cuộc y nhận mệnh, hơn nữa còn thay đổi suy nghĩ, thẳng lưng, dùng tốc độ sét đánh không kịp tiến tới mép đao bên cạnh, hai mắt nhắm lại dự định cắt cổ tự sát, chỉ là... lần nữa lại không thành công.

Ám vệ phía sau sung sướng bổ một đao vào gáy y, vì thế y thoải mái mà hôn mê bất tỉnh.

Chúng ta rốt cuộc cũng rời khỏi tử lâu hồi cung. Tần Liễm ở trong xe ngựa khôi phục bộ dáng chớp mắt. Ta lại bị bắt ngồi trên đùi hắn, một cái tay của hắn ôm chặt eo ta, một cái khác gấp khuỷu tay lại chống trán, lông mi dài từng sợi vểnh lên không động, tư thái biếng nhác thả lỏng, dường như màn ám sát vừa rồi kia sớm đã như mây trôi đi xa.

Ta rất cẩn thận nhìn cái tay kia của hắn. Cổ tay gầy, ngón tay thon dài, lúc này đang dùng ngón trỏ ngón giữa chống đỡ thái dương, ngón áp út ngón út gấp lại một cách lười biếng. Khách quan mà nói, thật sự là một đôi tay rất duyên dáng.

Nhưng ngoại trừ đẹp dễ ra, ta thật sự không có cách nào liên hệ nó với sức mạnh và tốc độ. Ta có thể tưởng tượng bộ dáng Tần Liễm khẽ nhếch miệng cười chậm rãi đong đưa chiết phiên, cũng có thể tưởng tượng bộ dáng hắn thu chuôi quạt lại gõ lên đầu ta, nhưng không thể nào tưởng tượng bộ dáng hắn dùng một cây chiết phiên chủ trì việc chém giết.

Nhưng mà dựa theo định luật thoại bản, nếu Tần Liễm thân là công tử có phẩm chất có diện mạo lại nổi danh tác phong nhanh nhẹn, như vậy bất luận hắn làm cái gì đều phóng khoáng và ngoạn mục, càng không nói đến chuyện dùng chiết phiên trừng trị thích khách, vừa nghĩ đã cảm thấy ưu nhã và thoát tục. Cho nên biểu hiện hắn lúc đó nhất định là không có chỗ hở, nhất định là sắc mặt ung dung bình tĩnh, không biểu đạt thì thôi, một khi đã biểu hiện thì kinh người, ra tay tất sẽ thấy máu, thấy máu tất sẽ thấy thi thể.

Chỉ là cuối cùng ta vẫn không có duyên nhìn thấy, cho nên càng nghĩ thì càng cảm thấy tiếc nuối. Ta nhìn tay của hắn, lại nhìn tay ta, bỗng nhiên tay ta bị nắm chặt, lòng bàn tay còn bị nhéo một cái, vừa ngẩng đầu lên thì Tần Liễm đã mở mắt ra, khôi phục lại bộ dáng như cười như không bình thường.

Hắn tỉnh lại thì không có chuyện tốt lành gì, bắt đầu vắn về nhào nặn tay ta như bột nhào, ta hít một hơi, nhịn xuống suy nghĩ muốn nổi cáu, nói: “Vừa rồi những thích khách kia...”

“Hử?”

“Những thích khách kia thật sự là quốc vương Mục quốc phái tới sao?”

Tần Liễm thờ ơ: “Không sai.”

Ta yếu ớt nói: “Nhưng mà kẻ thù chàng nhiều như vậy, sao đã khẳng định...” Tần Liễm nâng mí mắt lạnh

nhặt liếc mắt nhìn ta, ta lập tức sửa miệng, “Được rồi, vậy sao chàng biết hôm nay sẽ có người mai phục trong tửu lâu muốn giết chàng?”

Tần Liễm buồn cười nhìn ta: “Thì ta biết.”

Hắn rõ ràng không chịu trả lời trực tiếp, ta vứt bỏ ham muốn tiếp tục hỏi thăm, xoay người vén rèm xe ngựa, bị hắn kéo trở lại, nói: “Lập tức tới ngay cửa cung.”

Tiếng của hắn vừa vang lên thì hơn mười tiếng vó ngựa nổi dậy, tiếp theo quả nhiên cách rèm xe truyền đến tiếng cửa cung cốt kết mở ra. Tần Liễm dùng sức véo lòng bàn tay ta, ta “á” một tiếng, quay đầu tức giận nhìn hắn, hắn không nhanh không chậm nói: “Công chúa điện hạ muốn biết nội tình?”

Ta cũng không nhanh không chậm nói: “Công chúa điện hạ không muốn biết nội tình, Công chúa điện hạ chính là muốn biết Thái tử điện hạ biết rất rõ chỗ đó có thích khách, vì sao còn nhất định phải kéo Công chúa điện hạ một chút vô công cũng không biết theo làm con ghẻ.”

Tần Liễm tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Công chúa điện hạ nói quá lời rồi. Công chúa điện hạ bây giờ không phải rất tốt sao?”

Ta nén một hơi trong ngực, không thể bị bẽ mặt. Ta nặng nề “hừ” một tiếng, nghiêng cổ ngựa đầu nhìn trần xe, bị Tần Liễm bưng mặt kéo trở về.

Ta tiếp tục tức giận nhìn hắn, không ngờ Tần Liễm bắt đầu cởi nút thắt trên cổ áo ta, ngón tay hắn thật khéo léo, trong thời gian ta mở to mắt hắn cũng đã mở được hai nút, ta nhất thời lắp bắp nói: “Chàng, chàng muốn làm gì...”

Tần Liễm liếc ta, khẽ sát lại, khóe môi như cười như không nói: “Nàng nói xem ta muốn làm cái gì?”

Ta liều mạng ngựa ra sau: “Này, đây là xe ngựa...”

Tần Liễm bỗng nhiên không biết lấy từ đâu ra một khối gì đó nhỏ như đồng tiền, mở ra trong lòng bàn tay, nhưng không đợi ta thấy rõ thì đã thu trở lại, sau đó hắn bỗng nhiên buông lỏng tay đặt sau lưng ta, ta mất thăng bằng, sợ tới mức lập tức ôm lấy cổ hắn, rồi lại nhanh chóng nghe thấy tiếng cười rầu rĩ.

Ta thấy hoa mắt, lập tức cảm thấy cổ bị lạnh, ta lập tức cúi đầu, lồi thứ Tần Liễm nhét vào trên cổ ta ra. Là một khối ngọc phỉ thúy, nửa trong suốt, màu xanh biếc tươi đẹp lại ôn hòa, hoa văn lưu vân bách phúc (1), khảm hoa sen bạc chính giữa, chỉ nhìn cũng khiến cho người ta rất muốn đưa tay sờ.

(1) lưu vân bách phúc: một kiểu hoa văn, ý nghĩa trăm phúc liên tục không ngừng như mây trôi

Tần Liễm một tay đỡ trán nhìn ta, đôi mắt hơi cong: “Cũng không tệ lắm.” Dứt lời lại nghiêng người lại

đây giúp ta cài lên nút thắt, lại nói, “Không cho tháo xuống.”

Động tác này hẳn làm như nước chảy mây trôi, tự nhiên như trống ngực và hô hấp. Ta trề môi, hẳn nhìn ta nói: “Muốn nói cái gì?”

Ta cũng không biết ta muốn nói cái gì. Chỉ là bản năng cảm thấy nếu người xưa có nói “Có qua có lại mới toại lòng nhau”, vậy ta lúc này cũng nên tỏ vẻ một chút. Nhưng khối ngọc này là Tần Liễm đưa cho ta, mà nói về thân phận Tần Liễm là phu quân của ta, vậy thì không giống như bằng hữu tặng quà cho nhau hoặc là Phụ hoàng ban thưởng, cho nên có qua có lại thế nào lại thành một chuyện khó. Tuy rằng người xưa lại có câu “Mộc đào người tặng ném sang, quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đáp người”, nhưng mà sau đó còn có hai câu khác, “Phải đâu báo đáp vậy thôi, để cùng tốt đẹp đời đời kết giao”. (2)

(2) 4 câu thơ này là bài “Cây đậu mộc 2” của Khổng Tử, Tạ Quang Phát dịch. Nghĩa 2 câu đầu là người quăng sang tặng ta trái mộc đào (trái nhỏ hơn trái mộc qua, chua và chất), vậy thì ta đáp lại bằng món ngọc dao đẹp dễ. 2 câu còn lại ý nói: vốn chẳng phải là để báo đáp, mà là để giao hảo với nhau lâu dài.

Nhưng mà ta và Tần Liễm trước mắt hẳn chỉ có thể gọi là “Phải đâu báo đáp vậy thôi, để cùng tốt đẹp đời đời kết giao”. Xét về điểm này, ta vẫn không thể áp dụng câu nói của người xưa, vì thế không thể không tiếp tục dùng mấy lời liên quan đến “nam, nữ, lễ vật” mà ta đã từng học trong bộ sách thoại bản, thậm chí là lễ nghi hoàng thất, nhưng mà ta vợ vét hồi lâu, kết quả vẫn không có.

Cho nên chỉ từ điểm này cũng có thể thấy được, học vẹt thật sự là một chuyện không có tiền đồ.

Tần Liễm còn đang chờ ta trả lời, ta liếc mắt nhìn hẳn, đành phải thành thật nói: “Xin lỗi, ta không nghĩ ra cần phải đưa chàng thứ gì.”

Ta thật sự không có cách nào hình dung biểu cảm trên mặt hẳn, thoát nhìn như là đang nhin cười, hoặc như là đang nghiêng răng nghiêng lợi, hoặc như là đang bắt đắc dĩ. Nhưng ta cảm thấy đại khái là ánh mắt của ta có vấn đề, bởi vì ba loại biểu cảm này bất cứ loại nào xuất hiện trên mặt Tần Liễm đều xem như kỳ tích. Về mặt Tần Liễm bình thường là một khối băng ba thước, rất ít khả năng khoe miệng cong lên thật sự cười một cái, càng sẽ không nhin cười; hẳn lại là quý công tử đương thời nổi danh phong độ nhẹ nhàng, thân là người rữ mắt nhúu mày đang lúc mỉm cười với cô gái Nam triều này lại say đắm cô gái Nam triều khác, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện nghiêng răng nghiêng lợi mất thân phận như vậy; hơn nữa Tần Liễm luôn biết lấy đức thu phục lòng người cũng biết lấy mẫu mực răn đe người khác, ngoài mặt chuyện trò vui vẻ nhã nhặn nhưng âm thầm nham hiểm giả dối thủ đoạn đa đoan là chuyện hẳn am hiểu nhất, cho nên không có khả năng nhất chính là nét mặt bắt đắc dĩ.

Hắn cúi đầu nhìn ta một lúc lâu, sau đó than thở như có như không: “Nàng thật ra rất thành thật... Mà thôi.”

Ngày thứ ba, Tần Liễm xuất chinh. Thánh thượng và Hoàng Hậu đích thân tiễn đưa.

Ta cũng đứng trên tường thành nhìn hẳn. Tần Liễm mặc áo giáp cười trên lưng ngựa cao cao, bàn tay cầm quạt thành thực ngày xưa lúc này đang buông lỏng cầm dây cương, sắc mặt nghiêm nghị, chỉ giương tay

lên, những thanh đao một khắc trước còn bày trên mặt đất đã được binh sĩ đều nhíp nắm ở trong tay.

Tần Liễm hôm nay khác một trời một vực so với trước kia, mà trước sau như một không đổi là sự ung dung bình tĩnh của hắn.

Về mặt lý thuyết, đây sẽ không là một trận chiến gian khổ. Binh lính Nam triều áp sát, Mục quốc trở thành vật trong túi chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn. Nhưng mà vào lúc này ta vẫn có thể nhìn thấy trong mắt Hoàng hậu mơ hồ rơi lệ.

Ta nghĩ ta lẽ mớ có thể biết rõ đó là bởi vì cái gì. Địa thế Mục quốc dễ thủ khó công, núi gập ghềnh, đối với thói quen đường thủy của người Nam triều mà nói, đây thật sự không hẳn là một chuyện đáng để vui mừng. Hơn nữa nếu ta nhớ không lầm, đại khái đây là lần đầu tiên Tần Liễm lãnh binh vùng núi.

Nhưng mà đêm qua Tần Liễm nói cho ta biết, hắn sẽ trở về nội trong hai mươi ngày.

Phụ hoàng từng đánh giá Tần Liễm, nói hắn là người có mục tiêu rõ ràng ý chí kiên định đầu óc tỉnh táo tư tưởng nhìn xa trông rộng, cũng là người bất luận làm cái gì đều có thể làm ra chuyện gió nổi nước lên. Sinh là Thái tử, là may mắn của hắn, đại khái coi như là may mắn của triều đình. Mà nếu ý trời không phải như thế, nếu Tần Liễm sinh làm ngoại thích, vậy Nam triều đại loạn cũng không phải là không có khả năng.

Phụ hoàng nhìn người hiểm có sai. Như vậy nếu Tần Liễm nói trong vòng hai mươi ngày sẽ trở về, vậy thì nhất định có thể tin tưởng hắn sẽ trở về nội trong hai mươi ngày.

Đêm trước khi Tần Liễm xuất chinh, hắn ôm ta từ phía sau, ngón tay vuốt ve làn da ta từng tấc, thấy chỗ nhiều thịt thì sẽ dừng lại vân vê khều khều, ta muốn tránh, ngược lại càng kề sát vào trong ngực hắn; mà hơi thở của hắn phất qua sau gáy ta, ấm áp mà đều đặn, mặc dù ta vô cùng buồn ngủ, nhưng đây hết thảy đều khiến ta ngủ không yên.

Ta không ngừng kêu khổ trong lòng, nhưng không dám phản kháng, bởi vì đây rõ ràng là trừng phạt trá hình. Cũng là bởi vì trước khi ngủ hắn nhiều chuyện hỏi một câu “Ta đi Mục quốc nàng có nhớ ta không”, mà ta cùng lắm chỉ trả lời một câu “Hắn là không”, vì thế Tần Liễm lại bắt đầu giày vò ta cả một buổi tối.

Tới lúc trời gần sáng, hắn sắp xuất chinh, mà ta đã mệt đến mức mí mắt cũng mở không ra, ta bắt lấy tay của hắn yếu ớt nói: “Thái tử điện hạ...”

Tần Liễm lười biếng đáp lại: “Hử?”

Ta trở mình, cố gắng mở to mắt, rất thành khẩn nhìn hắn, rất thành khẩn nói với hắn: “Lần này chàng đi Mục quốc, ta sẽ nhớ chàng, ta nhất định sẽ nhớ chàng. Ta nói được thì làm được.”

Đôi mắt Tần Liễm một đêm không ngủ vẫn trầm tĩnh như trước, lúc này một tay đỡ trán, ngón tay quần lấy tóc ta, thờ ơ nói: “Vậy nàng định nhớ ta như thế nào?”

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta sẽ ngày đêm cầu nguyện với Phật tổ, khẩn cầu chàng sớm ngày bình an trở về.”

Tần Liễm cười một tiếng: “Chớ nói Phật tổ với ta, ta không tin. Đổi cái khác.”

Ta lại suy nghĩ, nói: “Phu quân xuất chinh, thê tử ở nhà nếu nhớ thì nên thắp hương bái Phật mỗi ngày trông chồng về, trong thoại bản chính là nói như vậy mà. À đúng rồi, còn có một loại, chính là mỗi ngày lấy kim khâu khâu, đáng tiếc ta sẽ không khâu khâu, không thể nào có cảm bào cho chàng. Vậy thì không còn cách nào.”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, hơi kinh ngạc: “Nàng sẽ không khâu khâu?”

“Không khâu khâu lại không phạm vào thập xuất (3), cũng không có gì đáng ngại mà...” Ta hùng hồn nói, “Chuyện này nói ra thì dài. Ta cảm thấy chúng ta vẫn cứ bỏ qua đi thôi.”

(3) thập xuất: chỉ 7 lí do bỏ vợ của thời phong kiến

Tần Liễm nhìn ta không lên tiếng, ta không ngừng cố gắng: “Ai nha, chàng nghe bên ngoài có gà trống đang gáy, chàng phải rời giường.”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, nói: “Trong cung không có nuôi gà.”

Ta: “...”

Ta vốn tưởng rằng đề tài này thảo luận hết đêm đó thì thôi, nhưng ta không ngờ Tần Liễm lại bám riết không tha như thế, ngày thứ hai hán xuất chinh ta liền nhận được một con bồ câu đưa thư, chỗ mắt cá chân cột lấy thư Tần Liễm gửi, mở ra là chữ viết chín chắn xinh đẹp, thư chỉ le que mấy chữ, toàn bộ chỉ để dặn ta sao chép Tứ thư Ngũ kinh cho tốt, để biểu đạt sự thương nhớ ta đã hứa hẹn với hắn.

Ta không thể nào tưởng tượng sao chép Tứ thư Ngũ kinh và thương nhớ Tần Liễm có liên quan gì, suy nghĩ hồi lâu chỉ nghĩ ra chỗ giống nhau duy nhất chính là, đây đều là hai chuyện ta không muốn làm. Hơn nữa ta cảm thấy rất kỳ quái, tấu chương Tần Liễm ngoài ngàn dặm trình cho Thánh thượng đều là khoái mã phi tám trăm dặm khẩn cấp, vì sao hắn không thể giao thư viết cho ta cho trạm dịch, cứ khẳng khẳng dùng đường hàng không cho bồ câu đưa.

Hơn nữa ta vẫn cảm thấy bồ câu đưa thư là một giống loài thật thần kỳ, vì thế lúc ta nhắc bút trả lời thì không hề đề cập tới Tứ thư Ngũ kinh, mà đầy trang đều đủ loại nghi vấn về bồ câu đưa thư: Con bồ câu đưa thư này bay lâu như vậy có cảm thấy đói không? Làm sao nó biết phải bay đi đâu? Nếu chàng che mặt hóa trang nó cũng có thể giống như chó nhận ra chàng từ trong đám người rồi sau đó giao thư cho chàng sao? ...

Mấy thứ như thế viết đầy một trang, sau khi ta ủy thác bồ câu đưa thư đi, Tần Liễm đại khái bị hành động

của ta chọc giận, liên tục năm ngày đều không đưa thư trở về.

11. Chương 11

Tuy rằng Tần Liễm thật sự rất đáng ghét, nhưng hắn không ở đông cung, mà mấy ngày nay bồ câu đưa thư cũng chưa hồi âm, ta lại cảm thấy cuộc sống thật sự không thú vị.

Mấy thứ cầm kỳ thi họa thơ ca trà rượu đều dùng để khoe khoang người ngoài, dùng để tiêu khiển thì sẽ rất nhàm chán. Mà đám nữ quan nội thị đông cung đều được Tần Liễm huấn luyện rất có nề nếp, để bảo im lặng nghe lời gấp trăm lần con chim Bát Ca, ngoại trừ sai bọn họ hầu hạ ra thì cũng không thể làm gì.

A Tịch cũng không phải một người bạn chơi được. A Tịch từ nhỏ đến lớn còn cứng nhắc hơn cả ta, mỗi ngày ngoại trừ tập võ học chữ ra thì chỉ ăn ngủ, năng thậm chí ngay cả đập nước cũng không. Hơn nữa từ trước kia ở Tô quốc đến bây giờ ở Nam triều, chỉ cần ta hơi lộ ra một chút manh mối vượt qua khuôn phép, chỉ cần bị năng phát hiện trước tiên, năng nhất định sẽ cung kính lại lạnh lùng nói một câu: “Công chúa điện hạ, xin đừng như vậy.” Hoặc là một câu khác: “Công chúa điện hạ, người nên như vậy như vậy như vậy như vậy.” Tóm lại nếu nói chuyện với năng thì nhất định phải chuẩn bị khóc không ra nước mắt.

Trước kia ở Tô quốc, ta không có nhàm chán như vậy. Bởi vì mỗi ngày đều có một cái mục tiêu “muốn trở thành công chúa đa tài đa nghệ” đặt trên đỉnh đầu, ngoại trừ thời gian uống thuốc nghỉ ngơi ra thì đều học tập. Nữ quan sẽ ôm một chồng sách liên quan tới cho ta, nội thị sẽ dẫn ta đi gặp thầy đồ. Mà mỗi khi thấy học quá khô khan, Tô Khải lúc nào cũng mang theo nụ cười “dương xuân bạch tuyết” (1) đúng lúc xuất hiện, rất bình tĩnh tách chòm râu lông mày dày của mấy ông già cổ hủ, sau đó dẫn ta đi chơi mấy tiết mục cây nhà lá vườn một chút.

(1) “dương xuân bạch tuyết”: ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân thu Chiến quốc, dùng tiếng đàn miêu tả cảnh mùa xuân sang, tuyết đang tan ra.

Nhưng mà từ lúc đến Nam triều, nghĩ lại một chút, tuy rằng Tần Liễm thật sự nham hiểm giả dối, nhưng mấy ngày nay người ta có thể nói chuyện được hình như cũng chỉ có một mình hắn. Cho nên bây giờ Tần Liễm không ở đây, bản thân ta ở đông cung liền biến thành một chuyện rất thống khổ.

Ngày thứ tám Tần Liễm xuất chinh, Thánh thượng ở trên triều lệnh cho nội thị đọc tấu chương khoái mã của Tần Liễm tám trăm dặm đưa tới. Quốc vương Mục quốc vốn mưu toan lệnh cho một đội khinh kỵ binh đi đường nhỏ phóng hỏa thiêu hủy lương thảo đại quân Nam triều, kết quả ngược lại trúng mai phục, bị mật thám nằm vùng biết trước tình hình báo cho Tần Liễm mà tiêu diệt. Lập tức quốc vương Mục quốc trong lòng đại loạn, Tần Liễm thừa thắng xông lên, nay đã dẫn binh đồn tới thủ phủ Mục quốc.

Ta vẫn luôn cho rằng, người nào nếu như muốn sống sót thì đừng thử so tâm kế với Tần Liễm; mà nếu không thể không so, vậy đừng thử chiếm tiện nghi của Tần Liễm, có thể không chịu thiệt đã là kết quả cực không tệ. Trong mắt ta, vị quốc vương Mục quốc này đại khái là đầu óc sốt ruột đến mê muội. Đây vốn là một trận chiến dự định không tính quá hai mươi ngày, cho dù thật sự đốt sạch lương thảo Nam triều cũng sẽ không khiến cho Nam triều lui binh. Ngoại trừ làm cho tướng sĩ Nam triều đập nổi đóm thuyền tử chiến

đến cùng ra, ngoài việc làm gia tăng tốc độ diệt vong quốc gia của mình ra thì một chút lợi ích cũng không có.

Bởi vậy có thể thấy được, quốc vương Mục quốc đại khái cũng là một người đọc sách học vẹt. Trong lịch sử mấy chiến dịch lấy ít thắng nhiều khiến người ta nói chuyện hăng say tuy không nhiều lắm, nhưng mà không phải là không có, nhưng hắn cố tình chọn một cái không thích hợp nhất làm mẫu, hơn nữa cái mẫu này vừa khéo trước kia còn bị Tần Liễm mô phỏng, hơn nữa còn từng đại thắng.

Đây giống như là chơi trốn tìm, lần đầu tiên lần thứ hai đều núp cùng một chỗ, lần thứ ba lại núp ở đó thì sẽ không còn hiệu nghiệm. Cho nên cái chuyện tập kích lương thảo này cũng có mức độ hữu hiệu. Lần đầu tiên đã ghi trong sách sử, lần thứ hai được Tần Liễm noi theo, vậy lần thứ ba nếu nó còn có thể thành công, đó mới là một chuyện kỳ lạ.

Tấu chương được đọc đến cuối, một câu kết thúc khiến hình tượng Tần Liễm trong lòng Thánh thượng và thần tử lại chói lợi thêm một tầng: bảy ngày sau sinh nhật Phụ hoàng, chúc Phụ hoàng phúc thọ an khang, nhi thần nhất định không hổ thẹn sứ mệnh, trước đó tất sẽ đoạt lấy toàn bộ lãnh thổ Mục quốc.

Giọng nói lạnh lạnh của nội thị vừa dứt, một đám cựu thần tử cũng ào ào quỳ xuống bắt đầu theo Tần Liễm cùng nhau chúc mừng Nam triều thiên thu muôn đời, Thánh thượng phúc thọ an khang.

Hôm nay trên đại điện, thật là điện ngọc sum vầy.

Theo đạo lý mà nói, nếu Tần Liễm muốn đoạt được Mục quốc trong vòng bảy ngày không sơ hở gì, vậy nhiều ngày nay nhất định là phải bận rộn tới mức không rảnh rỗi. Nhưng mà buổi chiều hôm đó ta nhận được phong thư thứ hai đến từ Tần Liễm, vẫn cột vào mắt cá chân bò câu đưa thư, vẫn là nét chữ sân vắng lững thững chỉ thấy thanh quý ưu nhã không thấy vội vàng nhốn nháo.

Vốn ta bởi hắn bận rộn như vậy mà còn bằng lòng bớt chút thì giờ nhớ mong đông cung mà cảm thấy vui mừng và phấn chấn, song khi ta mở giấy viết thư ra xem xong, những vui mừng và phấn chấn kia của ta nhất thời liền hóa thành khô vàng đầy đất theo gió mà biến mất.

Tần Liễm viết ở trong thư rằng: “Ta xuất chinh bảy ngày, người nào đó trong vòng một ngày đã cho cá vàng của Minh Châu Công chúa nuôi ăn chết hết năm con; xé hỏng mấy quyển sách bản viết tay đơn lẻ trên giá sách thư phòng; một mình xuất cung bốn lần, còn đi sông bạc một lần; còn ôm một con mèo từ nơi khác đến nuôi ở đông cung. Việc này kính xin điện hạ nào đó hãy giải thích một chút?”

Ta: “...”

Sau khi xem xong, ta lập tức nổi giận. Dư quang khóe mắt liếc về con bò câu đưa thư chân bước nhấc cao, khí thể hùng hực đứng trên cửa sổ vẽ mặt vô tội, rất có kích động chụp nó hôn mê làm bữa cơm tối cho mèo.

Hoá ra Tần Liễm dù cho xa ngoài ngàn dặm vẫn có thể điều khiển hết thảy bên này. Cái tên thám tử xen

lần trong đông cung mật báo cho Tần Liễm nhất định không để cho ta biết là ai, bằng không ngay cả hần ta cũng sẽ làm thịt chung với bồ câu mà ăn.

Cái tên thám tử này hiển nhiên không phải thám tử đạt tiêu chuẩn. Mật báo không phải viết thoai bản, toàn bộ ý tứ đều chân thật, mà thuyết minh thoả đáng. Mà hần rõ ràng vừa không làm cho chân thật toàn bộ, cũng không có thuyết minh thoả đáng. Tuy ta đi sòng bạc, nhưng mà không có bài bạc; tuy ta cho cá vàng ăn, nhưng mà cá vàng là trong một đêm bị đông cứng chết, không liên quan gì tới ta; về phần ôm mèo và xé hồng sách chuyện bé như hạt vừng vậy, còn phải báo cáo với người bận rộn như Tần Liễm sao?!

Nhưng mà hết lần này đến lần khác chính là bởi vì những việc nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục này, nếu ta thật sự đề bút giải thích từng chuyện lại có vẻ như ta quá so đo. Hơn nữa thứ Tần Liễm muốn nghe rõ ràng không phải giải thích của ta, hần chính là muốn thái độ nhận sai của ta mà thôi.

Ta quyết định không hồi âm tỏ vẻ kháng nghị. Ta ném thư cho nữ quan bên cạnh, sờ sờ con mèo nhỏ “meo meo” mềm mại tên là Bạch Tuyết, gọi A Tịch tới ăn bữa tối.

Chỉ là xét thấy phong thư này của Tần Liễm, khiến kế hoạch tính toán ngày kế xuất cung lần nữa không thể không gặp trở ngại. Chẳng qua ta lại không cảm thấy quá nhàm chán, bởi vì Tam Hoàng tử điện hạ đột nhiên giá lâm đông cung, khiến ta phải lấy thoai bản nam truy nữ kinh điển ra quan sát một lần xem xét thực tế.

Hoa trước liễu rũ, gió nhẹ quét vào mặt, Tần Sở một thân hoa bào xanh nhạt, cầm chiết phiến đi vòng qua trước mặt A Tịch, mắt ngậm đưa tình giọng mang mùi hoa nói: “A Tịch cô nương, ăn cơm chưa?”

A Tịch lặng lẽ lui về phía sau một bước, sắc mặt lạnh như nước nói: “Bẩm Tam Hoàng tử điện hạ, Công chúa chưa dùng bữa, nô tì không có đạo lý dùng cơm trước.”

Đôi mắt hoa đào của Tần Sở sáng đến mức tựa như sóng biếc dưới hồ nước trong vắt, lại bước về trước một bước, nhẹ nhàng nói: “Vừa hay ta cũng chưa dùng bữa. Vậy ta dẫn nàng xuất cung đi ăn, nàng thấy được không?”

A Tịch lại lui về phía sau một bước, vẫn cung kính cúi đầu, giọng điệu lạnh đến mức có thể đông thành băng: “Cám ơn ý tốt của điện hạ. Cung có cung quy, nô tì không được Công chúa cho phép, không thể một mình xuất cung.”

“Công chúa nhà nàng tất nhiên sẽ không thể không cho phép nàng.” Tần Sở lắc lắc cây quạt, lại tiến thêm một bước, không hề chớp mắt nhìn lên trên người A Tịch, dịu dàng nói, “Đông cung nhiều quy củ, nàng và Công chúa nhà nàng ngàn dặm xa xôi tới Nam triều, hần có chỗ không thích ứng?”

A Tịch lui về sau một bước nữa: “Đa tạ điện hạ quan tâm. Nô tì không có chỗ nào không thích ứng.”

Nàng vừa nói xong, trước cảnh Tần Sở lại lần nữa khó kìm lòng mà đi theo sát phía trước, ta nhắm nghiền hai mắt, sau đó mặc niệm trong lòng một hai ba, quả nhiên chợt nghe thấy tiếng vật lớn “tùm tùm” rơi

xuống nước không nhỏ.

A Tịch quá độc ác. Nàng cứ lặng lẽ dẫn Tần Sở đến bên hồ như vậy, trơ mắt biến hẳn từ hồ ly lẳng lơ thành gà trống làm canh. Ngay cả ta cũng không dám đối với Tần Liễm như vậy.

Đầu Tần Sở không nhỏ, một đầu ghim vào như thế, phá huỷ hết mấy đoá hoa sen cao vút đang nở rộ trong hồ. Nam tử Nam triều cơ bản đều biết bơi, nhưng xét thấy Tần Sở không có phòng bị, cho nên lúc từ trong hồ đứng thẳng dậy, chiết phiến trong tay đã không còn, trên đầu còn đội nửa tán lá sen, vẫn có vài phần nhếch nhác.

A Tịch vẫn đứng bên hồ, mắt lạnh nhìn nhóm cung nữ nội thị như ong vỡ tổ ủa lên hỏi han ân cần, vẫn đứng thẳng hiên ngang, vẫn không nhúc nhích.

Ta không khỏi thở dài. Con trai theo đuổi con gái thì khó khăn như là trò đùa vượt suối, lời này thật đúng là một chút cũng không sai. Chỉ tiếc ta không có phần may mắn này, còn chưa hưởng thụ quá trình được ái mộ thì đã gả cho Tần Liễm.

Tính tình Tần Sở thật sự rất tốt, tốt hơn Tần Liễm Tô Khải không biết gấp bao nhiêu lần. A Tịch làm đến mức này, hẳn còn chưa thẹn quá hoá giận. Đầu tiên là chậm rãi ra khỏi hồ, lại chậm rãi tháo lá trên đầu xuống, sau đó chậm rãi nhấc vạt áo trước đã ướt đầm lên, rồi tiếp đó chậm rãi vắn vê đầu ngón tay mình, cuối cùng chậm rãi cất bước rời đi. Đi tới cửa còn không quên dừng bước lại, ngoái đầu nhìn cười với A Tịch đã đứng thành một pho tượng.

Ta suýt nữa đã bày tỏ sự ngưỡng mộ với hắn. Dưới tình cảnh này mà còn có thể tiêu sái như vậy, phong độ như vậy, thần nhiên như vậy, thật sự là xứng với danh hiệu quý công tử phong lưu.

Ta vốn cho rằng là ta xem nhẹ hắn, đến ngày kế mới phát hiện chỉ là hôm trước ta đánh giá cao hắn. Tần Sở Tần Sở, sớm Tần chiều Sở (2). Ta vốn tưởng rằng cái tên này chính là tính cách của hắn, ngày kế mới phát hiện cái tên Tần Sở này cứ như nằm mộng sau nửa đêm, hắn phải hiểu ngược lại.

(2) Sớm Tần chiều Sở: mượn chuyện hai nước Tần và Sở đánh nhau thời Chiến quốc, chỉ hay lật lọng

Sáng sớm ngày thứ hai Tần Sở lại không mời mà đến, vắn vê chiết phiến mới tinh, chuôi quạt được chạm trổ tinh xảo, ngọc quan và phục sức cũng đồi càng thêm hoa lệ, một khắc bước vào cửa kia, khiến ta lập tức nghĩ đến dáng vẻ cái con khổng tước đực đang xòe đuôi múa tìm bạn đời.

Tần Sở lắc lắc cây quạt, khoe miệng nở nụ cười khách sáo nói: “Chào Thái tử phi điện hạ.”

Nói thật thì, ta thật không ngờ tự tin của hắn có thể nặng được như vậy nhanh như vậy tốt như vậy, trong gần một đêm có thể khôi phục lại đủ để thương tâm lần nữa. Ta đành phải khách sáo: “Chào Tam Hoàng tử điện hạ.”

Tần Sở nói: “A Tịch cô nương có đây không?”

Ta chỉ biết hần sẽ hỏi cái này, vì thế nói láo thật lưu loát: “Nàng ấy không ở đây. Ta cho nàng xuất cung, đại khái ban đêm mới có thể trở về.”

Ta vốn tưởng rằng đã nói như vậy thì Tần Sở sẽ cáo từ rời đi, không ngờ sau đó hần lại nói: “Như thế cũng tốt. Ta đang có chuyện về A Tịch cô nương muốn thỉnh giáo Thái tử phi điện hạ. Vốn lo lắng nàng ấy ở đây sẽ không tiện, như thế thật tốt.”

Ta: “...”

Tần Sở không hề quan tâm đến nội thương của ta, thản nhiên ngồi xuống, sau đó mặt đầy thành kính tò mò nói: “Xin hỏi Thái tử phi điện hạ, A Tịch cô nương thích hoa gì?”

Ta nói: “Vấn đề này huynh tự mình đi hỏi A Tịch còn tốt hơn hỏi ta thì phải?”

Tần Sở nói: “Không có cách, nàng ấy không chịu nói. Hôm qua ta đã hỏi nàng ấy, nàng ấy nói nàng ấy cho tới bây giờ đều không thích hoa. Con gái con đứa, làm sao có thể không thích hoa chứ? Nói dối, nói dối.”

Nhưng mà sự thật là, A Tịch trước nay không nói dối. Nàng nói không thích hoa, đó chính là thật sự không thích hoa. Một là nàng miễn cảm với mùi hoa, ngửi nhiều sẽ đau đầu; hai là nàng từ nhỏ đã được dạy dỗ phải có lòng trong sạch ít ham muốn, trong thói quen của nàng, cho tới nay đều không có thật thích, chỉ có không thích.

Ta nói hết những lời này cho Tần Sở nghe, Tần Sở “chà” một tiếng, nói: “Hoá ra là như thế này. Thảo nào ngày hôm qua A Tịch đối xử với ta như vậy, hoá ra là ta hỏi sai cách chọc nàng ấy tức giận.”

Ta chống má nhìn Tần Sở, trong lòng thật cảm khái rốt cuộc là loại giáo dục hoàng thất nào mới có thể vừa bồi dưỡng được dạng Thái tử Tần Liễm chuyên quyền độc đoán cơ trí bình tĩnh anh minh như vậy, lại có thể nuôi dưỡng được dạng đứa trẻ ngốc nghếch Tần Sở khoan dung đối xử với mọi người nghiêm khắc kiểm chế bản thân như thế. Rõ ràng A Tịch chính là người thuần túy ghét bỏ hần, không có liên quan gì đến chuyện hần làm.

Ta nói: “Tam Hoàng tử điện hạ, A Tịch là người thẳng thắn, không biết nói mấy lời xã giao, cũng không có bảy tám phần tâm tư đều hiểu được, nếu nàng thật sự gả vào Khang Vương phủ, nhất định không ứng phó cả nhà già trẻ lớn bé từ trên xuống dưới nhiều như vậy được, đến lúc đó bản thân bị uất ức hay là để cho người khác chịu uất ức, gà bay chó sủa cái gì phỏng chừng cũng không thiếu được.”

Tần Sở hùng hồn nói: “Nếu A Tịch gả cho ta, tất nhiên sẽ không để cho nàng ấy bận tâm những chuyện phiền lòng kia. Khang Vương phủ đơn giản hơn đông cung, chắc chắn sẽ không để cho nàng ấy chịu uất ức. Chuyện này Thái tử phi điện hạ không cần lo lắng. Bây giờ chúng ta vẫn nên thảo luận một chút chuyện A Tịch ngày thường thích hay không thích đi.”

Lòng ta nói trước mặt hình như thứ A Tịch không thích nhất chính là người. Nhưng lời này không thể nói rõ, đành phải cân nhắc câu chữ nói: “Tục ngữ nói hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, A Tịch bây giờ không nguyện ý, cho dù là ta cũng không tiện miễn cưỡng. Tam Hoàng tử điện hạ, huynh xem, có phải huynh cho nàng thời gian nửa năm một năm một mình được không, cho nàng suy nghĩ kỹ một chút?”

Tần Sở nghiêm nghị nói: “Như vậy sao được. Nam nữ ở chung giống như là con diều và sợi dây. Nếu ta buông dây ra, con diều kia không bay đi thì cũng là rơi trên mặt đất. Trời đất chứng giám tấm chân tình của ta dành cho A Tịch.”

Ta nhìn vẻ mặt của hắn, rõ ràng rất giống như đang oán hận và rít gào “Ta cảm động trời cảm động đất, rốt cuộc đến lúc nào mới có thể cảm động được nàng” trong im lặng. Ta lặng lẽ suy nghĩ, Tần Sở không hổ là cao thủ ngắt hoa đệ nhất Nam triều, may mà ta biết biểu cảm trên mặt hắn không thể nào là thật, nhưng nếu là người không biết tính cách xưa nay của hắn, phỏng chừng đều sẽ cảm thấy vị Tam Hoàng tử điện hạ này thật là si tâm trước không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy. A Tịch không chịu gả cho hắn thật sự là hồ đồ.

Lúc ta còn ở Tô quốc thì sau khi Tô Khải lại bỏ rơi một vị tiểu thư khuê các tên là Tú Tú, đối với hành vi tự hấn rút đao trảm tiêu sái chia tay nhanh gọn này, hắn biện hộ cho mình như sau: “Liên quan đến chuyện nam nữ, dây dưa chính là một thang độc được mẫn tính. Đau dài không bằng đau ngắn, ta đây cũng là muốn tốt cho Tú Tú.”

Ta nói: “Nói xằng hết bài này đến bài khác. Rõ ràng chỉ là bởi vì ca để mắt tới mục tiêu mới, còn nói giống như ca có nhiều nỗi niềm khó nói vậy.”

“Muội không thể oan uổng ta như vậy. Ta gần đây ngoại trừ nuôi một con chim hoàng anh ra thì con mắt nào của muội thấy ta lại nhìn trúng mục tiêu mới?”

Ta ghềnh cổ nói: “Ta làm sao biết rõ mấy chuyện lung tung của ca, dù sao ca vẫn nói xằng hết bài này đến bài khác.”

Sau đó Tô Khải bị ta quấy rầy vô cùng, dứt khoát thu chiết phiền lại, ôm lấy hai tay, nheo đôi mắt phượng hẹp dài lại lườm biếng liếc nhìn ta, lườm biếng vô lại nói: “Được rồi, ta chính là nói xằng hết bài này đến bài khác. Dù sao ta vẫn chia tay, muội có thể làm được gì?”

“...”

Nhưng Tô Khải nói xằng hết bài này đến bài khác thế nào, câu “đau dài không bằng đau ngắn” kia của hắn ta cảm thấy vẫn là đúng. Xét thấy tương lai Tần Sở và A Tịch không khả quan, cùng với thái độ trước mắt của A Tịch, ta hít sâu một hơi, quyết định ăn ngay nói thật.

“Tam Hoàng tử điện hạ,” ta nhìn sắc mặt của hắn, cẩn thận nói, “A Tịch cũng không có hứng thú gì với huynh, nàng bây giờ không thích bất kỳ ai, cho nên tất nhiên... cũng bao gồm huynh. Huynh xem, nếu nàng đã không muốn, vậy không cần miễn cưỡng chứ?”

Tần Sở bỏ chén trà xuống, sắc mặt không mấy may thay đổi, chỉ nói: “Vậy Thái tử phi điện hạ có thích ta hay không?”

Ta trợn to mắt: “Hả?”

Tần Sở trước mắt thản nhiên lặp lại vấn đề một lần, ta bấm bấm lòng bàn tay mình, xác nhận không có nghe lầm, cẩn thận nói: “Ta không thích huynh, nhưng lại không phải không thích huynh, đương nhiên cũng không phải thích huynh, nhưng mà không phải thích huynh trên phương diện kia...”

Tần Sở thản nhiên cười một tiếng, ngắt lời ta: “Ta hiểu rồi. Nếu Công chúa điện hạ không ghét ta, vậy thì đại diện cho A Tịch cũng không ghét ta. Chỉ cần nàng ấy không ghét ta, ta liền có tự tin làm cho nàng ấy thích ta. Ta tin là qua thời gian, A Tịch nhất định sẽ hiểu ta.”

“Ta và A Tịch có quan hệ gì...”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Tần Sở không đợi ta nói xong liền đứng dậy, cầm chiết phiến trong lòng bàn tay gõ gõ, cười đến mặt đầy ngọt ngào: “Hôm khác ta lại đến làm phiền.”

“...”

12. Chương 12

Ngày thứ mười bốn đại quân Nam triều xuất chinh, Tần Liễm và các tướng sĩ khác đi suốt đêm trở về đô thành Nam triều. Nhưng mà ta vẫn chưa nhìn thấy hắn, bởi vì nơi đầu tiên hắn vào cung không phải là đông cung, mà chưa thay y phục hắn đã mang đầy thân gió bụi đi tắm cung Thánh thượng thăm Phụ hoàng.

Từ xưa đến nay đạo hiếu luôn được đặt ở vị trí thứ nhất, bất luận là tại Tô quốc hay là ở Nam triều. Thánh thượng vào lúc thời tiết luân chuyển thu đông mà nhiễm phong hàn, trong một đêm ho khan không ngừng đầu óc quay cuồng, lại có hèm sốt nhẹ không lùi khó có thể xuống giường. Trước khi Tần Liễm tới tắm điện, ta và một đám hoàng tử nữ quyền đã tới thăm một lần, nhưng mà chúng ta ngoại trừ đứng ngoài rèm ra thì không nhìn thấy gì: trước giường Thánh thượng sớm đã bị Hoàng hậu và trác phi vây đến con kiến chui không lọt; một đám ngự y không lau mồ hôi thì cũng quỳ xuống đất, là nơi trút giận cho mọi người ở đây; mà phía sau chúng ta ở ngoài tắm điện, còn có một đám đại thần và các nữ quyền của họ xếp hàng chờ truyền báo.

Tại thời khắc nhiều người đều vội vã biểu thị lòng trung thành như vậy, đám hoàng tử nữ quyền chúng ta có vẻ không dễ khiến người khác chú ý và thấy quan trọng. Cho nên chỉ ở một lát thì ra khỏi tắm điện, chỉ là trước khi ta đi đột nhiên bị chính phi Đại Hoàng tử Tần Húc gọi lại, cô gái tên là Triệu Hữu Nga dịu dàng đặt đầu ngón tay lên cổ tay ta, trên mặt cũng ôn nhu tươi cười: “Xin Thái tử phi dừng bước.”

Dù sao thì, giao tình của ta cùng vị Đại Hoàng tử phi này chỉ giới hạn ở con mèo mới nuôi trong đông cung kia. Vài ngày trước lúc ta nhìn thấy nó ở ngự hoa viên, ta vốn tưởng rằng đó chỉ là một con mèo hoang cô đơn hiu quạnh, thấy trên lưng nó dính vài miếng thảo diệp nhưng vẫn không tổn hại đến vẻ dễ thương tuyệt ngọc của nó, liền ôm vào ngực trêu đùa. Nhưng mà sự thật chứng minh tại nơi hoàng cung quy củ kỷ luật phức tạp nghiêm ngặt này, cả một bãi nước dưới đất cũng có người phụ trách, huống chi là một con mèo. Ta trêu đùa không bao lâu thì Đại Hoàng tử phi và một đám tì nữ vây quanh xuất hiện đầy chói lọi, nở nụ cười dịu dàng hành lễ với ta, còn nhận lại con mèo này.

Ta đoán ngay lúc đó thần thái ta khẳng định gần giống biểu hiện lưu luyến không rời của Tần Sở mỗi lần rời đông cung, bằng không Triệu Hữu Nga cũng sẽ không vô cùng vui sướng mà đưa một con mèo đáng yêu như vậy cho ta: “Thái tử phi thích thì cứ ôm đi là được rồi.”

“Sao có thể được.” Ta kiên quyết chối từ, nhưng mà kiên quyết chối từ đồng thời con mắt lại không rời khỏi con mèo nhỏ, “Ta cũng không thể đoạt lấy thứ người khác yêu thích.”

Nói thật thì, con mèo này xem như giống loài đáng yêu nhất ta gặp được từ lúc đến Nam triều tới nay. Bát Ca cá vàng Tần Sở Tần Liễm vân vân cũng không lạnh lợi được bằng nửa phần của nó.

Triệu Hữu Nga cười nói: “Sao được chứ? Thái tử phi từ Tô quốc đến, Thái tử điện hạ lại rất bận rộn, thỉnh thoảng cũng sẽ rất cô đơn. Có con mèo này làm bạn, có gì không tốt chứ? Huống hồ tuy rằng cô cô tặng con mèo này cho ta, nhưng với tính cách của Lộc Vương điện hạ, nhất định là không muốn nuôi. Còn không bằng thuận nước giong thuyền ở đây, bây giờ liền chuyển giao cho Thái tử phi vậy.”

Lúc ấy trong lòng ta đâu đâu cũng là con mèo trắng nhỏ này, quên mất cái con chim Bát Ca trong đông cung kia sau khi bị một con mèo hoa cắn mấy ngày trước thì liên tục mấy đêm đều có tâm tính bất thường quạ đen mà kêu phát sợ, hơn nữa chờ sau khi ta ôm con mèo kia trở về thì mới nhớ tới. Nhưng mà sự thật chứng minh, con chim Bát Ca mắc chứng “mèo trắng không phải là mèo” điển hình, màu da mèo mà đổi một cái, nó liền không nhận ra. Chỉ miễn cưỡng mở mắt ra, liếc một cái rồi không có hứng thú.

“Ta nghe nói Thái tử điện hạ đã đi suốt đêm trở về đô thành, chợt nhớ tới một chuyện,” Triệu Hữu Nga cười uyển chuyển, “Hôm qua tình cờ nghe Lộc Vương nói Thái tử điện hạ không thích mèo, cho nên cảm thấy nhất định phải nhắc nhở Thái tử phi một chút. Đây là sơ sẩy trước đây của ta, xin lỗi.”

Thật ra ta chưa từng nghe nói Tần Liễm còn có thói quen như vậy, vì thế gật gật đầu: “Đa tạ Lộc Vương phi nhắc nhở. Ta nhớ kỹ rồi.”

“Thái tử phi điện hạ ở đông cung nếu cảm thấy buồn bực, bất cứ khi nào cũng có thể tới tìm ta chơi.” Triệu Hữu Nga cười nhạt, “Hoặc là truyền ta qua cũng được.”

Ta gật đầu nói được. Vị Lộc Vương phi này khiến ta nhớ đến tỷ tỷ Tô Tư. Cho dù nàng không hay cười, nhưng mà cấp bậc lễ nghĩa luôn chu toàn như vậy, luôn dịu dàng nhã nhặn lịch sự, là tấm gương ta vĩnh viễn không thể nào sánh bằng.

Ta chỉ biết hôm nay Tần Liễm sẽ trở về, nhưng không biết hẳn rốt cuộc vào lúc nào mới có thể trở về. Dựa

theo lời A Tịch, ta cần tắm rửa thay đồ đoan trang hiền thực chờ đợi hần bước vào cửa đông cung. Vào lúc nàng chăm chú nhìn ta khiến ta không thể nào nhúc nhích, ta đành phải quy củ ghé vào trên bàn chờ hần trở về.

Quá trình chờ đợi thật sự là quá nhàm chán, nhàm chán đến mức cuối cùng ta cũng phải nói chuyện với A Tịch. Ta nói: “A Tịch, người thật sự không thích Tam Hoàng tử sao?”

A Tịch nâng mí mắt, lạnh lùng trả lời: “Công chúa, người thật sự không thích Tần Liễm sao?”

Ta: “...”

A Tịch lại nói: “Vậy lúc trời mưa Công chúa ngồi xổm trên mặt đất khóc, là bởi vì cái gì?”

Ta: “...”

A Tịch tiếp tục nói: “Nô tì cho rằng, lúc trước trước khi khởi hành từ Tô quốc, lời Thái tử điện hạ nói với người vẫn rất có lý lẽ. Cá và tay gấu không thể có được cả hai (1), xin Công chúa cân nhắc.”

(1) Cá và tay gấu không thể có được cả hai: Vốn là câu nói của Mạnh Tử: “Không thể có được cả hai, phải bỏ cá mà chọn lấy bàn tay gấu vậy.”

Nàng nói tới đây, ta chợt nhớ tới trước kia từng ngàn vạn lần nhắc nhở bản thân không thể nói chuyện với A Tịch thì không thể nói chuyện với A Tịch, có lẽ bây giờ ta đã sớm quên nỗi đau trên vết sẹo, vì thế ông trời lại trừng phạt ta mất trí nhớ lâu dài. Ta lại ghé vào trên bàn, uể oải khoát tay: “A Tịch, ta đã nghĩ qua rất nhiều lần. Vấn đề này cũng không phải ta nói là có thể được, cho nên nghĩ thế nào đều không hữu dụng.”

Mãi cho đến buổi tối lúc đi ngủ, ta vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tần Liễm. Ta lơ mơ đi ngủ, nhưng mà sáng sớm ngày thứ hai ta vừa mở mắt ra, ánh sáng trời thu lại không chiếu thẳng vào mặt ta như trước. Trước mắt ta tối om, eo bị người ôm chặt, ngón tay chạm vào chỗ trơn nhẵn, cái gáy bị đè lại, môi cũng dán lên nơi ấm áp nào đó, cả người giống như là cây đinh bị đóng vào không thể động đậy.

Ta miễn cưỡng chớp mắt, vừa chớp mắt thì nghe thấy một giọng nói trầm thấp quen thuộc lại thoải mái: “Hôm nay dậy sớm thật.”

Ta bị gò bó, rốt cuộc cũng được nói lỏng vài phần, ngẩng đầu thì nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Vẫn là cằm đẹp môi đẹp, vẫn là khóe mắt hẹp dài nhếch lên, vẫn là như cười như không.

Hần chỉ mặc trung y, trên người có hương vị dễ ngủ.

Không ngờ tối qua ta ngủ sâu như vậy, Tần Liễm đến bên giường lúc nào ta đều không biết. Càng không

ngờ là A Tịch cũng không đánh thức ta, nàng luôn tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, cũng lôi kéo ta cùng tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, cho nên theo đạo lý thì loại tình huống này nàng vốn nên bám riết không tha nếu chặt lỗ tai ta mà nói “Thái tử điện hạ trở lại rồi”.

Ta ngượng ngùng không biết lặng lẽ lấy tay cào cào trước ngực hấn ra từ lúc nào, cười ha ha mấy tiếng: “Vấn bình thường thôi. Thật ra chàng không ở đây mấy ngày nay, mỗi ngày ta đều thức dậy sớm như vậy...”

Tần Liễm liếc mắt nhìn tay của ta, lại liếc mắt nhìn mặt của ta, khóe môi hơi cong lên một nụ cười, tay khoát lên thắt lưng ta hơi dùng sức, ta liền không thể không kề sát người hấn lần nữa, cầm gối lên trên mu bàn tay, mu bàn tay lại trải lên lồng ngực hấn.

Đáy mắt hấn như trêu đùa, ngón tay từng tác một đồ theo lông mi ta, miễn cưỡng nói: “Thật không? Nhưng sao ta nghe nói mỗi ngày nàng đều gộp ăn sáng ăn trưa thành một bữa ăn nhỉ?”

Ta rất nghiêm túc nhìn hấn nói: “Nhất định là chàng nghe lầm rồi.”

Tần Liễm nói: “Vậy mấy ngày nay mỗi ngày nàng ăn sáng cái gì?”

Ta xoay nửa bên mặt qua, cố gắng nhìn đỉnh rèm nói: “Còn không phải là mấy thứ bình thường kia...”

Hấn “ừm” một tiếng: “Vậy nói xem sáng sớm hôm qua, nàng ăn cái gì?”

Tầm mắt ta nghiêng về phía trước bốn mươi lăm độ, làm ra vẻ mặt hồi tưởng lại, nói: “Cháo tổ yến Nam Tiên, canh đậu, cơm, thịt dê cắt sợi...”

Ta vất vả lắm mới có thể nhớ ra mà đọc xong, Tần Liễm sau khi nghe xong cười, khoan thai nói, “Vậy hôm kia?”

“...” Ta kiên trì tiếp tục nói, “Pha trà, bánh hoa phù dung...”

“Hôm trước nữa?”

...

Như thế Tần Liễm hỏi hết tất cả đồ ăn sáng trong vòng bảy ngày qua. Xét thấy thực đơn hoàng gia vô cùng uyên bác, đầu bếp luôn vắt hết óc sửa cũ thành mới, cho nên ta cũng không thể không vắt hết óc sửa cũ thành mới theo. Cũng may sau khi hỏi xong bảy ngày thì hấn rốt cuộc không tiếp tục nữa, ngón tay theo đuôi mi ta trượt qua tóc mai, như vỗ về chơi đùa dao động dây đàn, ánh mắt như ngọc đen hơi nheo lại, sau đó hấn giữ bờ vai ta, ta chỉ cảm thấy một rã rời, ngay sau đó hấn liền nghiêng người phủ lên trên, che ở trước mắt ta hơn phân nửa.

Tóc của hắn như dòng chảy theo cổ trượt xuống, bện lại với tóc ta ở trên gối. Hắn đưa tay nhéo nhéo vành tai ta, bình tĩnh nói: “Được rồi. Nàng nói lại thực đơn đồ ăn sáng bảy ngày qua cho ta biết lần nữa.”

Ta: “...”

Thiên tử ngự biên cương, quân vương chết xã tắc. Nghe nói sau khi quốc vương Mục quốc biết được binh sĩ Nam triều công phá đô thành thì dứt khoát nhảy từ tường thành cao cao xuống, khi chết vô cùng thảm. Nhưng mà trong mắt những kẻ đùa nghịch chính trị, đại khái từ trước đến giờ vẫn là được làm vua thua làm giặc, đây vốn là một canh bạc, cho nên cũng chẳng trách gì. Ta từng hỏi Tô Khải, nếu hắn không phải sinh ở Tô quốc, mà sinh tại bất cứ quốc gia nhỏ nào sắp bị tiêu diệt, thân là một tiểu hoàng tử sắp bị giết, hắn nên làm cái gì bây giờ. Mà Tô Khải trả lời là, hắn rất nghi ngờ ta rốt cuộc có phải là em gái ruột của hắn hay không. Nếu ta là em gái ruột của hắn, vì sao lại muốn hắn ngủ như vậy. Vì sao ta không thể giả thiết hắn là phú thương đệ nhất Giang Bắc hoặc là con trai của đệ nhất cao thủ giang hồ, mà nhất định phải giả thiết hắn là thằng xui xẻo của một hoàng tộc suy tàn trong ngàn vạn người cũng khó mà có được.

Mà ý nghĩ của ta là, cái gọi là sinh thì lo bệnh hoạn chết mới yên vui (2), cuộc đời này của Tô Khải, đại khái cũng không thể trở thành một phú thương hoặc là con trai cao thủ võ lâm, nhưng có lẽ là vài năm hoặc là vài thập niên sau, Tô quốc thật sự sẽ bởi vì rải rác bảy tám phần mà suy tàn đủ kiểu, mà hắn thật sự có khả năng trở thành người như ta nói. Tuy rằng cảnh tượng thê lương như vậy bây giờ nhìn lại căn bản không có khả năng, cũng khó mà làm cho người ta tưởng tượng.

(2) Sinh thì lo bệnh hoạn, chết mới yên vui: một câu danh ngôn của Mạnh Tử

Chỉ là ý nghĩ như vậy không thể nói ra, cho nên ta chỉ có thể lặng lẽ nuốt tất cả những lời trên vào trong bụng.

Qua hai ngày, tinh thần Thánh thượng tốt hơn nhiều, quà ban thưởng cho Tần Liễm bắt đầu ùn ùn không ngừng đưa vào đông cung. Mà các thần tử cũng nhộn nhịp khen ngợi Tần Liễm túc trí đa mưu, nói chiến dịch lần này thật sự là thắng quyết đoán đẹp đẽ.

Nếu ta nhớ không lầm, vài ngày trước sau khi Tần Liễm đưa ra phương án xử lý lũ lụt miền nam, từ ngữ mà nhóm cựu thần khen ngợi hắn cũng không gì ngoài đa mưu túc trí, giải quyết vấn đề quyết đoán đẹp đẽ. Điều này thật sự là không có gì mới. Mà sắc mặt Tần Liễm vẫn thản nhiên, sau khi nghe lấy lòng xong thậm chí càng khiêm tốn hơn, còn viết một tấu chương tổng kết kinh nghiệm chiến dịch lần này trình lên, chữ chữ khiêm tốn câu câu đúng trọng tâm, không hề có ý khoe khoang; hơn nữa liên tiếp mấy ngày đều ở trong đông cung cống chính không ra cống trong không bước, lấy được quà ban thưởng cũng đều đưa cho ta.

Điều này thật sự là một cách làm thông minh của một Thái tử thông minh. Biết thế nào yên lòng thánh tâm, thu phục thần tử. Tuy rằng ta không thể nào biết được đương kim Thánh thượng Nam triều làm sao sinh Tam Hoàng tử Tần Sở tám năm sau mới cùng Hoàng hậu sinh ra Tứ Hoàng tử Tần Liễm, nhưng nếu chỉ cần từ nhìn từ kết quả, với nhìn từ tương lai Nam triều, đây thật sự là một hành động vô cùng anh minh.

Tần Liễm vẫn không giống như tưởng tượng của ta, vừa mới buông bản đồ Mục quốc xuống lại cầm bản đồ

Kỳ quốc lên, cái này đại biểu hần gần đây còn chưa dự định tấn công Kỳ quốc. Mà lúc ta nhàm chán thì luôn nhìn không được mà suy đoán thổ địa Kỳ quốc rốt cuộc sẽ chia nhỏ thế nào, rốt cuộc là một nước ăn một hay là hai nước gặp mặt phân một nửa. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra cuối cùng sẽ là kết quả gì.

Cuối cùng lại nghĩ tới Tô Khải trước khi ta đến Nam triều có nói với ta một đồng chuyện liên quan đến binh gia chiến sự của Tần Liễm. Trước kia hần luôn xem thường năng lực lý giải phương diện quân sự của ta, nhưng mà mấy ngày đó lại mang mấy chuyện mưu kế và thủ đoạn binh gia Tần Liễm thường dùng ra phân tích cho ta như nhồi cho vịt ăn.

Tô Khải không quản vất vả cực nhọc từ nói từ sáng đến tối, rốt cuộc ta cũng nghe hiểu được vài chuyện trong đó. Chuyện khắc sâu ký ức nhất là vào lúc Nam triều đã xem hành vi tấn công nước láng giềng thành một loại thói quen, năm tiểu quốc tiếp giáp Nam triều lòng người bàng hoàng, không lâu sau rốt cuộc cũng tìm được phương pháp hợp tung liên hoành, tụ tập mấy chục vạn binh sĩ năm nước giăng co với Nam triều. Mà đối với đối sách này, Tần Liễm trả lại bốn tòa thành trì của ba tiểu quốc đã công chiếm, tiểu quốc chưa bao giờ được Nam triều trọng đãi như thế, được sủng mà lo, không chút do dự liền lui quân, vì thế liên minh buồn bã chia tay, lại vì thế Nam triều mang món bánh phù dung ngọc lộ của láng giềng cắt thành năm miếng nhỏ, cuối cùng chậm rãi ăn từng miếng từng miếng hết sạch luôn.

Biện pháp này giống như là đường ngọt bọc thạch tín, lúc ăn ngọt ngào mát lạnh, sau khi nuốt xuống thì đau khổ không chịu nổi. Cho nên nói, hai chữ nham hiểm, thật sự là không thể xứng với Tần Liễm hơn nữa.

Vốn trước sinh nhật bởi thánh thể không an lòng mà không thể không lùi lại nửa tháng. Nửa tháng sau ta mặc xiêm y dệt từ tơ lụa Tần Liễm mang về từ Mục quốc đến tiệc sinh nhật. Lần này trùng hợp Triệu Hữu Nga và ta cùng ngồi sánh đôi với nhau. Xiêm y nàng ta vẫn màu đỏ, từ cổ tay áo đến làn váy thêu đóa hoa mẫu đơn to tròn, trước ngực thắt chuỗi ngọc mã não, dáng vẻ ung dung lộng lẫy, diễm lệ vô song. Thấy ta quay đầu nhìn, nàng ta cũng xoay đầu lại cười vắn an.

Tần Liễm và Tần Húc đã rời khỏi ghế ngồi, Triệu Hữu Nga cười nói với ta: “Thái tử điện hạ đối đãi với Thái tử phi thật là tốt. Đặc biệt mang tơ lụa từ Mục quốc về, hoa văn tơ tằm đặc biệt như vậy tìm cả toàn bộ Nam triều cũng không tìm ra.”

“Hơn nữa nghe nói Thái tử điện hạ yêu ai yêu cả đường đi, cũng khoan dung cho con mèo nhỏ kia, để nó tiếp tục ở đồng cung.” Triệu Hữu Nga hơi nghiêng đầu, “Lúc ta vừa nghe nói thì còn có chút không thể tin được, hôm nay nhìn thấy Thái tử phi, rốt cuộc là tin hoàn toàn.”

Lúc nàng ta nói chuyện giọng nói dịu dàng êm ái, trong trời thu mát mẻ hiu quạnh như vậy có thể khiến người ta nhớ tới đầu xuân ấm áp. Nhưng mà tin đồn sẽ luôn không khớp với sự thật. Tần Liễm sở dĩ chịu giữ con mèo nhỏ lại, tất cả là do ta liên tục hai ngày năn nỉ nửa bước không rời. Yêu ai yêu cả đường đi gì chứ.

Triệu Hữu Nga lại nói: “Đúng rồi, còn có một việc. Hôm qua ta vừa mới nghe nói Tam muội Triệu Hữu Nghi đi tìm Thái tử điện hạ, còn bị Thái tử phi bắt gặp. Con bé hành sự lỗ mãng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, ta ở đây thay mặt con bé nhận lỗi, hi vọng Thái tử phi đừng để trong lòng.”

Ta thở dài trong lòng, đến giờ vẫn không tìm được trọng điểm lời nói của Triệu Hữu Nga. Nếu trước đó nàng ta bày ra vẻ chỉ là vì giải vây cho muội muội Triệu Hữu Nghi, vậy có hơi đánh giá ta quá thấp. Triệu Hữu Nghi thậm chí còn chưa nói chuyện với ta. Cho dù nàng ta thật sự gả vào đông cung, đó cũng chỉ là chuyện Tần Liễm gặt đầu một cái, ta không thể nào ngăn cản cũng chưa bao giờ muốn ngăn cản. Mà nếu nàng ta không gả vào đông cung, vậy thì càng không liên quan đến ta, nói đến nhận lỗi làm gì.

Cuộc trò chuyện của chúng ta bởi vì Tần Liễm trở về mà chấm dứt. Hắn vâng vâng về mép chém rượu, thò ngón tay vén mảnh lá rụng trên tóc ta. Cách đó không xa nhạc cơ tấu khúc mới, nhóm vũ cơ dáng người xinh đẹp được bao bọc dưới quần lụa mỏng, trên mặt là khăn che đầy mị hoặc.

Tần Liễm nhìn Đại Hoàng tử phi, lại nhìn ta, lòng bàn tay lật một cái, là một con dấu hoa sen được chạm khắc tinh tế. Bạch ngọc nhẫn nhụi trong veo, mặt trên có đóa hoa, hoặc tầng tầng lớp lớp, hoặc ngậm nụ chờ bung.

Ta lặng lẽ nhìn thoáng qua, lặng lẽ ngẩng đầu: “Con dấu này, hẳn không phải là cho ta nhỉ?”

Tần Liễm cong môi cười cười: “Làm sao nàng biết không phải đưa cho nàng?”

Ta nhỏ giọng nói: “Chàng đưa ta con dấu có ích lợi gì, không thể ăn không thể mặc không thể mang... Cái này cũng không phù hợp với tác phong thực dụng hiệu quả của chàng nha...”

Tần Liễm lạnh lẽo liếc mắt nhìn ta, nói: “Quả thật không phải đưa cho nàng. Đây là Tam Hoàng tử điện hạ muốn tặng cho cái cô tì nữ A Tịch kia của nàng.”

Ta nói: “Vậy sao hắn không trực tiếp đưa chứ? Đúng rồi, dưới đáy con dấu này khắc cái gì?”

Tần Liễm lộn con dấu lại, chỉ thấy mặt trên là một đôi chim liền cánh, cùng đậu trên bụi cây.

Ta lặng lẽ thu hồi sự đánh giá vào trong cổ họng. Trên trời nguyệt làm chim liền cánh, dưới đất nguyệt làm cây liền cành (3). Áo tưởng của Tần Sở thật mờ ảo.

(3) trích “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị

Tần Liễm nói: “Tam ca cảm thấy nếu hắn trực tiếp đưa cho A Tịch, nàng ta nhất định không cần. Cho nên nhờ ta chuyển giao.”

Ta thật hoài nghi nhìn hắn: “Tam Hoàng tử bị A Tịch cự tuyệt cũng không phải một lần hai lần, lần này sao nhất gan vậy...”

“Không phải nhất gan. Là ca ấy nóng lòng thành công một lần, cho nên lo được lo mất.” Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, bỗng nhiên khóe môi nhếch lên một độ cong, “Ta nghe nói Công chúa Tô quốc am hiểu hai loại tài

nghệ, các nàng từ khi ra đời phải học được. Một cái là Phượng Khuyết Vũ mọi người đều biết, mà cái kia là bí mật.”

Ta liếc hẳn, nói: “Chàng muốn biết? Ta không nói cho chàng.”

Tần Liễm thoải mái nói: “Không nói cho ta cũng không sao. Tô Khải gần đây muốn đến Nam triều, nàng có biết hay không?”

Ta chợt mở to mắt: “Lúc nào?”

Tần Liễm chậm rãi thu mắt mày lại, chậm rãi vỗ về chơi đùa cổ tay áo, chậm rãi cầm chén trà lên nhấp trà, chậm rãi nói: “Ta không nói cho nàng.”

Ta ôm lấy cánh tay hẳn nói: “Chúng ta trao đổi đáp án được không?”

Tần Liễm cười cười, thoát nhìn thật là muốn bao nhiêu lười nhác có bấy nhiêu lười nhác, muốn bao nhiêu đáng ghét có bấy nhiêu đáng ghét. Rõ ràng là hẳn muốn biết đáp án của ta, còn muốn ra vẻ thờ ơ, thật giống như ta mới là người muốn biết chân tướng nhất. Ta lặng lẽ oán thầm trong lòng, nhịn nhục nói: “Công chúa Tô quốc có thể cải tử hoàn sinh, nhưng mỗi vị công chúa cả đời chỉ có cơ hội một lần. Chính là như vậy.”

“Mùng mười tháng sau Tô Khải đến Nam triều.” Tần Liễm nghiêng đầu nhìn ta, lại cười cười, ra vẻ “Nàng cứ ra sức bịa chuyện đi”, “Cái gì mà cải tử hoàn sinh, chuyện hoang đường gạt người thôi?”

“Hả, cho dù gạt chàng thì sao.” Ta mặt không đổi sắc nói, “Dù sao mùng mười tháng sau Tô Khải lại đây cũng là gạt người, đúng không?”

Tần Liễm lại cười cười: “Không sai.”

13. Chương 13

Tiệc sinh nhật Thánh thượng và tiệc ăn mừng Tần Liễm đồng thời tổ chức, tình hình liền trở nên rất náo nhiệt. Ta nhìn con dấu trong tay Tần Liễm xong lại nhìn Tần Sở, phát hiện Tần Sở đang nhìn A Tịch, mà A Tịch đang ở cách đó không xa trước sau như một nhìn ta.

Ta im lặng. Con mắt Tần Sở dường như đã đóng trên người A Tịch, tới nay vẫn không nhúc nhích, khiến ta hình như muốn tin hẳn thật sự đúng là có tình cảm sâu đậm với A Tịch. Nhưng mà bất luận thế nào, hoàng thất từ trước đến giờ xem trọng tôn quý đoan trang, không dễ dàng lộ ra vẻ vui giận, bộ dáng Tần Sở nay si ngốc chống cằm nhìn A Tịch là ta bình sinh lần đầu tiên gặp.

Ta đang suy nghĩ rốt cuộc là tác hợp hay là chia rẽ duyên phận của hần và A Tịch, bỗng nhiên nghe thấy Thánh thượng trên hoàng tọa cao cao uy nghiêm nói: “Tần Sở.”

Chỉ tiếc Tần Sở vẫn đang nhìn A Tịch, đang lúc yến tiệc như vậy không có nghe được. Tần Sở không trả lời, xung quanh thì ngược lại dần dần yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ta phải lạnh sống lưng thay cho hần, bỗng nhiên nghe thấy Tần Liễm bên cạnh không nhanh không chậm mở miệng: “Tam ca.”

Giọng của hần không lớn, nhưng mà Tần Sở rốt cuộc cũng có phản ứng, quay đầu nhìn hần, Tần Liễm lại thần nhiên nói: “Phụ hoàng đang gọi ca.”

Sắc mặt Thánh thượng đã có thể so sánh với bầu trời đêm tối như mực lọ lúc này. Tần Sở cuối cùng cũng hoàn toàn phản ứng kịp, lập tức lặn lội quỳ xuống đất, phủ đầu run rẩy nói: “Phụ... Phụ hoàng...”

Về mặt Thánh thượng vô cùng tức giận nhưng bề ngoài lại không muốn tranh luận, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, mà lần này lại không nhúc nhích, chỉ trầm giọng hỏi, “Năm nay con đã hai mươi chín rồi?”

“Bẩm Phụ hoàng, đúng vậy...”

“Cũng đã già đầu rồi, mấy ngày trước mẫu phi con thương lượng với cô một chút, định cho con một mối hôn sự.” Thánh thượng nói tiếp, “Thiên kim của Dư Khánh Vương, Điền Hân Như, cũng là hòn ngọc quý trên tay duy nhất của Dư Khánh Vương, trời sinh đức hạnh, đoan trang thanh lịch, nay đúng lúc đến tuổi xuất giá, mẫu phi con cũng xem ngày sinh tháng đẻ hai con, cảm thấy rất xứng. Ngày mai tìm Lễ bộ định một ngày lành, hai người các con thành thân vậy.”

Tần Sở chợt ngẩng đầu, hình như muốn đứng lên: “Phụ hoàng, nhi thần đã có tâm...”

Thánh thượng không đợi hần nói xong thì âm cuối đã “hở” một tiếng, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ con không hài lòng mối hôn sự này? Con chê người ta tài hèn học ít tư thô sắc鄙 hay là thế nào? Con bé đó không xứng với con chỗ nào?”

Tần Sở nói: “Không phải...”

Thánh thượng phát phát tay: “Con phong lưu nhiều năm như vậy, gây ra biết bao nhiêu chuyện, chẳng lẽ còn muốn cô nói từng chuyện cho con nghe? Lại còn để toàn bộ mặt mũi hoàng thất mất hết! Sau đêm nay con hãy kiểm điểm lại lỗi lầm trước kia, ngày mai con đi lo liệu sinh lễ. Được rồi, lui ra đi.”

Bả vai Tần Sở sụp xuống, một khắc kia sắc mặt hần như tro tàn. Hần vẫn luôn giữ tinh thần sáng láng, nay lại như quả cà trong sương giá, hoàn toàn ủ rũ.

Ta quay đầu nhìn A Tịch, nàng vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng yên lặng kia. Cả lông mi cũng chưa từng động một chút.

Chỉ là theo ta được biết, con gái Dư Khánh Vương hình như năm nay cùng tuổi với ta, gả cho Tần Sở lớn hơn mình cả một tuần (1) như vậy, ta thật sự là nhìn không ra xứng đôi chỗ nào. Nhưng mà hai chữ xứng đôi lại là lý do nhất quán của đế vương, nếu ông ấy nói xứng đôi, vậy cho dù là chim trĩ xứng đôi phượng hoàng, vịt trời xứng với thiên nga, cũng xứng đôi như nhau.

(1) tuần: thường thì mười tuổi là một tuần, cũng có khi chỉ mười hai năm

Trong trí nhớ trước khi tỷ tỷ Tô Tư mang hoàng mệnh gả cho con trai tể tướng, hai chữ Phụ hoàng nói cũng là xứng đôi. Dù cho ông ấy biết rõ tỷ tỷ có người trong lòng.

Nhưng mà tỷ tỷ trả lời nhanh hơn tưởng tượng của ta nhiều lắm. Lúc nàng đáp ứng cung kính hành lễ cúi đầu với Phụ hoàng, ta không thấy rõ thần sắc lắm.

Một ngày trước khi tỷ tỷ xuất giá, ta đi thăm nàng, dùng lược sừng trâu Ngọc Đàn chải mái tóc đen mềm mại của nàng, hỏi nàng rốt cuộc tiếc nuối hay không, hối hận hay không. Nàng ngồi trước mặt gương, thần nhiên nói với ta: “Tô Hi, muội nên biết, trong hoàng thất, nói chuyện tình cảm là một chuyện vô cùng xa xỉ.”

Ta nói: “Nhưng mà tỷ thích hẳn như vậy. Trong lòng ôm tình cảm này gả cho một người căn bản không quen, tỷ không khổ sở sao?”

Nàng nhợt nhạt cười một tiếng: “Khổ sở? Không có gì quá khổ sở. Muội biết, ta biết, Phụ hoàng cũng biết, bất luận thế nào ta cũng sẽ không gả cho hắn. Cho nên, buồn hơn nữa có gì hữu dụng đâu? Trên đời này không có gì thành thật hơn lợi ích, cũng không có gì hư vô hơn tình cảm.”

Tô Tư là một người thật sự thông minh, phỏng chừng cuối cùng ta đây cả đời cũng vĩnh viễn không được một phần mười của nàng. Nàng cũng là một người thật sự thích hợp trong cuộc sống hoàng tộc, biết bảo toàn bản thân thế nào, biết thân là Công chúa nên có thái độ từ bỏ thế nào.

Tần Sở đại khái là người buồn bực nhất trên tiệc ăn mừng này, hơn nữa cũng là người duy nhất buồn bực. Những người khác được ban thưởng đều là vàng bạc châu báu, duy chỉ có hắn được ban thưởng đặc biệt nhất, là một bà vợ không thể khước từ.

Dọc đường trở về đông cung ta nói với Tần Liễm: “Dư Khánh Vương kia gần đây bị bệ hạ nắm thóp cái gì?”

Tần Liễm nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta, nói: “Làm sao nàng biết có điểm yếu?”

“Đây không phải sờ sờ ra sao.” Ta liếc hắn, “Nếu ta chỉ có một đứa con gái, ta chắc chắn sẽ không đồng ý gả cho một người vừa lớn tuổi vừa trắng hoa như Tần Sở. Bây giờ nếu bệ hạ ngay cả chào hỏi cũng chưa có mà đã làm chủ gả con gái của hắn đi, khẳng định là bắt được điểm yếu của hắn. Hơn nữa ta đoán có lẽ trước đó không lâu hắn còn đắc tội bệ hạ, bây giờ bệ hạ là một mũi tên trúng hai con chim. Bệ hạ thật là một vị quân chủ anh minh.”

“Nàng vượt mông ngựa Phụ hoàng ông ấy lại không nghe thấy.” Tần Liễm chậm rãi nói, “Những thứ kia đều không phải là chuyện nàng nên bận tâm bây giờ. Hiện tại chuyện cấp bách nàng cần làm là, trong thời gian không lâu tốt nhất có thể không chỉ có một đứa con gái.”

Ta: “...”

Tần Liễm lại tiếp tục chậm rãi nói: “Không cần lo lắng, ta sẽ giúp nàng.”

Ta: “...”

Tần Liễm thật sự là nói được làm được, buổi tối hôm đó lại giày vò đau đớn. Ta nằm lên chăn, hân hân lên lưng của ta từng tắc một, cả người ta như là mới vừa vớt từ trong nước lên ướt sũng, mồ hôi ướt tóc dính lên da, lại không bắt kịp tay hân nhẹ nhàng châm ngòi càng khó chịu.

Tiếng thở dốc trong tấm rèm phù dung pháp phòng, Tần Liễm cuối cùng vòng qua hai bên thất lưng ta. Xuống vài phần lại lên vài phần, giống như là một cây kim treo trên đỉnh đầu, lại kể cả không chịu rút xuống.

Loại thời điểm này người nào còn có khí phách có thể nói cái gì khẳng định là thánh nhân. Ta từ từ nhắm hai mắt thấp giọng xin hân, Tần Liễm lại mất điếc tai ngơ. Hân cúi người xuống, ngón tay trượt vào tóc của ta, phía dưới vừa dùng lực, ta lại oa oa lên tiếng.

Ta hai mắt nhắm lệ giàn giụa lặng lẽ lên án hân, mà Tần Liễm lại chống trên đỉnh đầu ta, viền môi tuyệt đẹp, mặt mày anh tuấn, nhưng mà tuyệt đẹp và anh tuấn cũng không thể nào che giấu lòng lang dạ sói của hân vào lúc này. Ta thuận tay cầm miếng vải bên cạnh muốn phủ lên đầu, nhìn kỹ mới phát hiện là cung trang màu tím mặc trên yến tiệc đêm nay. Bởi vì vẫn đề ở phía dưới, bây giờ đã nhăn nhúm không ra dạng gì.

Vừa nghĩ đến chuyện hai người tối nay làm sao trở lại phòng ngủ, ta liền có dũng khí tức giận, đang định xoay mặt qua huyệt huyệt huyệt hân, nhưng mà đối mặt với ánh mắt như cười như không kia của hân, tất cả dũng khí nhất thời đều như khối băng hóa thành nước sông, theo sông rồi biến mất. Sau đó hân lại thoáng động, ta liền á lên lần nữa.

Đại khái là khóc giả tạo quá mức, hân dùng ngón trỏ lau khóe mắt ta, không thay đổi sắc mặt: “Chỉ có sấm không có mưa (2), nàng muốn thế nào?”

(2) chỉ có sấm không có mưa: có nói mà chẳng có làm

“...” Ta nhỏ giọng thương lượng, “Chàng không thể mau một chút sao...”

Tần Liễm nhìn ta một lát, thông thả nói: “Chờ nàng thực hiện hứa hẹn tối hôm nay xong, về sau sẽ như nàng mong muốn, nàng có chịu không?”

“Ta hứa hẹn cái gì ...”

Tần Liễm cười cười: “Trong hai năm không chỉ có một cô con gái.”

Trong nháy mắt ta trừng to: “Cái gì hai năm hả? Rõ ràng chàng nói là trong thời gian không lâu có được hay không? Không đúng, chàng lại lừa ta, ta hứa hẹn cái này lúc nào... Đừng...”

Tần Liễm dán lên khoe môi ta, giọng nói bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ: “Nói nhiều quá.”

Rốt cuộc đến giờ sưa mới yên tĩnh. Ngày thứ hai lúc ta mở mắt ra Tần Liễm lại không ở đây, ta ngủ quá say, ngay cả hẳn đi khi nào ta cũng không biết.

Chỉ có điều so sánh với các công tử Hoàn Khố khác, Tần Liễm có một ưu điểm tương đối khá, chính là hắn luôn luôn thích tự thân tự lực. Loại chuyện thay y phục này cũng khó mà mượn tay người khác, cứ thế mỗi ngày khi hắn thức dậy vào buổi sáng, trong phòng đều có thể giữ gìn sự im lặng trước sau như một.

Dùng đồ ăn sáng xong, ta ở trong sân thấy A Tịch đứng dưới tàng cây đang bưng đồ đựng lưu ly ngăn người ra, hơi hơi nghiêng đầu, gọi nàng mấy tiếng lại không biết.

Lần đầu tiên ta thấy bộ dáng sững sờ của nàng, nhìn xa xa cảm thấy cái tên của nàng rất hợp tình cảnh, tịch tịch như thu.

Nhưng mà A Tịch cuối cùng vẫn là A Tịch, nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường. Thấy ta đứng ở bậc cửa, nàng đi tới vài bước, lạnh lùng nói: “Công chúa, người không nên đứng ở đầu gió, như vậy dễ nhiễm phong hàn.”

Ta vén tóc trên y phục xuống, giơ lòng bàn tay lên cho nàng xem: “Người xem, không chút sứt mẻ. Đây cũng không có gió, làm sao có đầu gió.”

A Tịch nói: “Vẫn nên chú ý một chút thì tốt.”

Ta một tay chống nạnh nhìn về nơi xa: “Không có vấn đề gì.”

A Tịch nói: “Công chúa, thứ cho nô tì lảm nhảm. Tuy rằng chứng ho khan của người hai năm nay không tái phát, nhưng mà thu đông Nam triều âm hàn ẩm ướt hơn Tô quốc rất nhiều, người mới đến năm đầu tiên, vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.”

Ta suy nghĩ một chút, nhìn nàng rồi chậm rãi mở miệng: “A Tịch, ngươi khẳng định nhất định phải nói cái này với ta sao?”

A Tịch chợt tái mặt, lập tức quỳ xuống nói: “Nô tì biết sai rồi, xin Công chúa trách phạt.”

“...” Ta bế tắc nhất chính là chiêu này của nàng, dứt khoát theo lời nàng trở về phòng.

Trưa hôm đó, ta mới nghiêng rằng nghiêng lợi ý thức được tối hôm qua ta lại bị Tần Liễm lừa. Tần Liễm thật sự là quá đáng ghét, Tô Khải thật sự thán sau tới Nam triều chơi, thời gian cũng thật sự định là mừng mười.

Nói thật thì, từ trước đến nay sau khi đến Nam triều giả cho Tần Liễm thì ta không nghĩ rằng đời này còn có cơ hội trở lại Tô quốc, cũng không ngờ Tô Khải sẽ đến Nam triều, cho nên cũng không ngờ ta còn có thể nhìn thấy Tô Khải. Ta vốn cũng định mang Tô Tư Tô Khải cùng với Tô quốc hết thảy đều cất vào trong trí nhớ, mà bây giờ ta lại đột nhiên được cho hay, nhân vật trong trí nhớ sắp xuất hiện ở trước mặt ta một cách sinh động, tuy rằng chỉ có một, nhưng trong lồng ngực lại tràn đầy loại tư vị kia, vẫn khiến cho người ta khó có thể hình dung.

Chẳng qua Tô Khải lần này đến đây, rõ ràng không phải đến thăm muội muội này. Mười tháng sau, Mục quốc đầu hàng Nam triều được tròn một tháng. Hiện nay thiên hạ chia làm ba phần, Tô quốc một phần, Nam triều một phần, Kỳ quốc một phần. Nhưng mà theo ta nhận thấy, nếu không phát sinh biến cố ngoài ý muốn, chậm nhất là trước Tết âm lịch, ba phần thiên hạ sẽ biến thành hai phần, một khối nhỏ Kỳ quốc kia như là một miếng bánh phù dung ngọc lộ dễ dàng bắt chẹt, bỏ thành đầu hàng chấp tay nhường cho, dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại không khác gì lấy trứng chọi đá, bị Tô Nam hai nước vo tròn làm thịt chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trước kia, Tô Nam hai nước chiếm lấy đất đai đã vạch rõ biên giới như là hai người ăn một quả lê. Một người cắn một cái ở nửa phía trên, người khác cắn một cái khác ở nửa phía trên, cắn tới cắn lui cắn tới cuối cùng, toàn quả lê rốt cuộc cũng không thể tránh chỉ còn lại một miếng cuối cùng. Lúc này Tô Khải đến Nam triều, đại khái chính là vì bàn bạc vấn đề tương lai biên giới hai nước. Trước thời gian thương lượng xong, là có thể tránh khỏi xung đột vũ trang tổn thương hòa khí.

Chỉ có điều Kỳ quốc chưa diệt vong, hai nước đã bắt đầu phân chia biên giới. Đây giống như là quốc vương chưa băng hà, kẻ soán vị đã khoác long bào diêu vũ dương oai trước mặt hắn. Cũng không biết sau khi quốc vương Kỳ quốc biết có thể tức giận đến nổi trận lôi đình hay không.

Ta cảm thấy Tô Khải nay muốn làm chuyện này thì phải nói đến cái gọi là bàn bạc với nhà nước một chút, nói một cách thô bỉ là cò kè mặc cả. Một miếng bánh phù dung ngọc lộ nhỏ nhỏ, vốn theo quy củ bắt thành vẫn là mỗi người một nửa, nhưng mà người này nói bên này ta mề nhiều bên kia người mề ít, mỗi người một nửa không công bằng; mà người kia nói bên này ta bị hư một góc bên kia người vẹn toàn không hao tổn gì, mỗi người một nửa cũng không công bằng. Vì thế ai nấy đều không chịu mỗi người một nửa. Tóm lại chính trị đôi khi cũng là buôn bán. Tuy rằng vụ làm ăn này rõ ràng chỉ là hai người lúc ăn quýt phần mình nhặt được nhiều hay ít mà thôi.

Cũng không hiểu A Tịch miệng quạ đen hay là gần đây bị Tần Liễm hành hạ không nhẹ, tối hôm đó ta quả nhiên bắt đầu ho khan. Lúc đầu chỉ là ho khan đôi chút, sau lại diễn biến thành ho khan lớn tiếng, đợi đến khi Tần Liễm trở lại đông cung, ta đã ho khan đến mức không thở được.

Kỳ thật đây đã tốt hơn nhiều khi còn ở Tô quốc. Lúc ấy họ khan suýt nữa ngắt đi. Nhưng mà Tần Liễm đại khái chưa từng ngờ tới họ khan còn có thể đạt tới cảnh giới không thở nổi, rảo bước tiến vào cửa, một khắc kia nhìn thấy ta thân thể thậm chí dao động một chút, sau đó bước nhanh tới ngồi bên giường, tiếp nhận nước trong tay tì nữ, nghiêm giọng: “Xảy ra chuyện gì? Sao không báo ngự y?”

Ta nín tay áo của hắn, hô hấp gắng gượng bình phục vài phần, nói: “Không cần tuyên ngự y, đoán chừng là bệnh cũ tái phát, ngày mai sẽ tốt. Dù sao gọi bọn họ cũng không triệt được.”

“Lộn xộn cái gì.” Tần Liễm nhăn mày, vừa phất tay phân phó tì nữ tuân mệnh làm việc, vừa không thay đổi thần sắc nghiêm nghị nói, “Không hết làm sao được.”

Ta ra sức bắt lấy chéo áo của hắn, lại họ khan mấy tiếng, khi hắn không ngừng vỗ lưng ta, ta từ từ chuyển biến tốt, thừa dịp hô hấp thông thuận liền nói: “Mấy tên ngự y đều rất đáng ghét, còn đáng ghét hơn cả chàng...”

Tần Liễm nhìn ta từ trên cao xuống, cả người đều tản ra hơi thở lạnh lẽo, kể cả lời nói: “Ồ? Không gọi thái y thì ăn cà rốt một tháng.” (3)

(3) cà rốt trong tiếng Hán là hồ la bạc (– húluóbo), nhưng để như thế thì hơi khó hiểu, nên mình dùng từ cà rốt luôn, mặc dù biết người xưa không có gọi cà rốt T.T

Ta tức giận nói: “Ta không phải con thỏ! Sao ta phải ăn cà rốt!”

Tần Liễm vừa vén tóc ta ra sau tai vừa chậm rãi nói: “Vậy rốt cuộc nàng có gọi ngự y đến chẩn bệnh hay không?”

“...” Ta yếu ớt nói, “Ta làm gì nhất định cũng phải nghe lời chàng...”

Tần Liễm thờ ơ nói: “Lấy chồng phải theo chồng, Tô quốc hình như cũng không phải là không có quy củ này.”

“ ... ”

14. Chương 14

Xem ra quốc gia khác biệt, thái y cũng không giống thái y. Hoặc giả có lẽ là bởi vì thái y Nam triều chỉ đơn thuần cho là ta đột nhiên nhiễm phong hàn dẫn đến họ khan, cho nên đến đông cung bước chân vội vội vàng vàng mà da mặt vẫn rất bình tĩnh ung dung.

Lúc ở Tô quốc thì sẽ không như vậy. Mỗi một lần bước vào tẩm cung của ta, thái y nếu không mang về mặt đau khổ thì giống như người bệnh nặng không phải là ta mà là bọn họ. Sắc mặt của bọn họ mà đau khổ, thì đại biểu của nụ vị giác (1) của ta sắp đau khổ theo, ta mà đau khổ, Phụ hoàng sẽ cùng đau khổ, mà Phụ hoàng đau khổ, sắc mặt nhóm thái y lại càng đau khổ, cứ thế năm này qua năm khác sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu, ta chưa cho thái y châm vào con rối vu cổ, Phụ hoàng chưa trị tội thái y mà thái y cũng chưa cho độc vào trong thuốc của ta, thật không thể không gọi là một kỳ tích.

(1) nụ vị giác: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị

Tần Liễm vẫn cầm cổ tay ta, mãi cho đến khi thái y đến trước giường hần mới buông ra, nói: “Thái tử phi đột nhiên ho khan không dứt, Chu thái y chẩn bệnh cho nàng một chút đi.”

Ta cố gắng rút tay vào trong chăn, kết quả bị Tần Liễm tay mát lạnh lại cầm lấy lần nữa, hỏi tỉnh bơ: “Muốn làm gì?”

Ta nhỏ giọng nói: “Có thể không chẩn bệnh hay không...”

Tần Liễm ngoài cười nhưng trong không cười: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Ta cố gắng xoay người mặt hướng vào bên trong giường, kết quả lại không thể thành công dưới ánh mắt gần như có thể nhìn thấy được tương lai của Tần Liễm. Ta đẩy lên một tia may mắn cuối cùng mà giấy giũa, yếu ớt nói: “Dù sao ta từ nhỏ đã như vậy, chẩn bệnh nữa cũng giống như nhau...”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, chậm rãi nói: “Nàng đang hoài nghi y thuật của Chu thái y sao?”

“...” Ta quyết định không thêm đề ý tới hần, quay đầu hỏi thái y, “Nam triều có Ngọc Đà Hoa hay không?”

Vị Chu thái y này nhìn ta, khom người nói: “Bẩm Thái tử phi, Ngọc Đà Hoa là thuốc khỏi ho hay, tuy rằng không phải vật hiếm lạ, nhưng nó thích hợp sinh trưởng trong thời tiết rét lạnh khô ráo, Nam triều khí hậu ẩm ướt lại ẩm áp, chỉ sợ Ngọc Đà Hoa khó có thể sinh tồn. Nhưng các vị thuốc trị ho khan có rất nhiều, có lẽ có thể tìm chút được liệu thay thế Ngọc Đà Hoa cũng không chừng, không bằng Thái tử phi cho thần xem mạch trước.”

Nếu hần cũng nói như vậy, ta đành phải đưa tay ra.

Xem mạch cũng là loại kỹ thuật. Xem quá nhanh dễ bị hoài nghi thành y thuật không cao, xem quá chậm cũng dễ bị hoài nghi thành y thuật không cao. Mà vị Chu thái y này rõ ràng cũng không thể nắm chắc giờ phút mấu chốt, lúc Tần Liễm thúc giục mấy tiếng rột cuộc mới thu tay lại.

Hần nói: “Thái tử điện hạ không cần lo lắng quá mức, Thái tử phi chỉ là ngẫu nhiên nhầm phong hàn, vì thần sẽ kê đơn thuốc, uống hai ngày là tốt.”

Hắn nói được thì làm được, lập tức vung bút kê đơn. Nét chữ vị Chu thái y này đã ngoáy đến điêu luyện, ta nhìn mấy lần cũng không hiểu được, chỉ là thấy được liệu viết đầy hai trang, nhất thời cảm thấy da đầu run lên.

Được đồng lập tức chạy đi sắc thuốc. Tần Liễm ngồi bên giường lên tiếng, hỏi thái y: “Bên trong có Ngọc Đà Hoa hay không?”

Thái y khom người nói: “Bẩm Thái tử điện hạ, Thái y viện đã lâu không chuẩn bị loại dược liệu Ngọc Đà Hoa này. Thần dùng thảo dược khác thay thế, hiệu quả cũng giống như vậy.”

Tần Liễm “ừm” một tiếng, sau đó thái y hành lễ cáo lui. Ta che tấm khăn nghiêng người tựa vào mép giường ho khan, vốn cảm thấy động tác này không có gì, nhưng mà dưới ánh nhìn soi mói của Tần Liễm, động tác bình thường ta cũng từ từ cảm thấy không bình thường, ngẩng đầu lên nhìn hắn, phát hiện hắn còn đang nhìn ta.

Ánh mắt Tần Liễm thật quý dị, tựa như ta là một cái mồi dẫn cá mắc câu, rõ ràng là đang nhìn ta, nhưng khiến cho người khác cảm thấy hình như là không nhìn ta. Ta bị hắn nhìn mà sồn tóc gáy, bỗng nhiên nghe hắn nhẹ giọng nói: “Nàng vừa mới nói đây là bệnh cũ, trước kia đã có?”

Ta “à” một tiếng, nói: “Thật ra thì đây là từ lúc sinh ra đã bị, mùa đông hàng năm đều sẽ ho khan, chẳng qua ho hết mùa xuân thì không ho nữa. Hai năm trước kỳ thật đã không còn tái phát, không biết năm nay vì sao lại như vậy. Có lẽ là bởi vì ta mới tới Nam triều khí hậu không hợp, hoặc là...”

Tần Liễm nói: “Hoặc là cái gì?”

Ta nhắm mắt lại nói: “Hoặc là bình thường bị chàng áp bức, tim ta khắc sâu dẫn đến ...”

Ta nghe thấy một tiếng cười hừ, lập tức cả người lẫn chân bị bọc trong lòng người nào đó. Đôi mắt hắn gần trong gang tấc, ta đều có thể thấy rõ từng cọng lông mi rậm thật dài cong cong phía trên. Trong mắt có dáng vẻ buồn cười hiện giờ của ta, Tần Liễm cong lên bờ môi nhạt, hay là kỳ thật có thể nói, bất cứ lúc nào hắn làm ra bộ dáng gì, đại khái đều hết sức đẹp.

Hắn chậm rãi dựa lại đây, ta sợ tới mức nhắm chặt môi. Lại cảm thấy không ổn, vì thể liệu mạng ngửa ra sau, trách móc: “Chàng chàng chàng, chàng muốn làm cái gì? Ta bệnh nặng, chàng không thể bắt nạt bệnh nhân...”

Tần Liễm nhìn ta một chút, cuối cùng lại đặt ta trở về trên giường, cách chăn vỗ vỗ, bình thần ung dung nói: “Ai bảo nàng nói nhiều quá.”

Thời gian ta khẩn cầu trôi qua hơi chậm, nhưng mà cuối cùng thuốc vẫn đúng giờ sắc xong rồi đưa đến. Tần Liễm vẩy tay ra hiệu cho A Tịch lui, một tay bưng chén thuốc một tay nâng ta ngồi dậy, ta nhìn chén thuốc đen sì kia, nhất thời rụt về sau một cái.

Tần Liễm vừa khuấy nước thuốc vừa thờ ơ nói: “Trốn cái gì? Trốn đến góc giường cũng phải uống.”

Nói xong một lúc lâu mới nhận thấy không có ai đáp lại, lại ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn ta: “Tại sao không nói chuyện?”

Ta hùng hồn nói: “Không phải chàng chê ta nói nhiều quá sao?”

Tần Liễm: “...”

Một lát sau, ta nhẹ giọng nói: “Thái tử điện hạ...”

Tần Liễm chậm rãi múc nửa muống thuốc lên, đến gần bên miệng ta, chậm rãi nói: “Hử?”

Cổ họng ta khô khốc ngứa ngáy, quay mặt qua ho khan mấy tiếng, lại lui về phía sau, thật thành khẩn nhìn hắn: “Ta tự mình uống là được; chàng không phải còn có việc bận sao? Trong thư phòng hắn còn có người đang chờ? Chàng gọi A Tịch đến là được rồi.”

Tần Liễm nhìn ta, tay cầm muống thuốc vẫn rất vững vàng, vẫn không nhúc nhích. Ta nhìn hắn chòng chọc, hắn nhìn ta chăm chăm, cuối cùng ta nhìn sang trần nhà, rốt cuộc vẫn phải hơi cúi đầu, hiên ngang lăm liết nuốt xuống một hớp thuốc.

... Thật không phải đau khổ bình thường. So với những gì đã trải qua ở Tô quốc trước kia còn đau khổ gấp đôi. Ta thống khổ che miệng lại liều mạng hớp khí, trong mắt còn long lanh nước, dựa theo kinh nghiệm ngày trước, ta tin nét mặt này tuy rằng không thể gọi là khổ sở, nhưng nhất định rất đáng thương, nhưng mà Tần Liễm vẫn không nhúc nhích, muống thuốc lần nữa tiến tới bên miệng ta, vẻ mặt của hắn thậm chí không có nửa phần thay đổi.

Ta gạt nước mắt, chống giường, uốn ngực ăn ngay nói thẳng: “Ta không uống, ta không uống đấy!”

Bình thường thì, nếu ta làm như vậy, nếu như đối tượng là Phụ hoàng, vậy Phụ hoàng nhất định sẽ nhẹ giọng dỗ dành, sau đó dùng uy nghi để vương, bắt buộc thái y lại đi sắc một chén thuốc không đắng đến; nếu như đối tượng là Tô Khải, vậy Tô Khải nhất định sẽ thông thả liếc mắt nhìn ta, sau đó thở dài một hơi, nhưng mà cuối cùng hắn cũng nhẹ giọng dỗ dành, lại chửi rửa đám thái y thậm tệ, để bọn họ lại đi sắc một chén thuốc không đắng đến.

Nay ta làm như vậy, phản ứng của Tần Liễm không khác tưởng tượng của ta lắm. Đầu tiên là mặt không thay đổi nhìn ta, ta bày ra vẻ mặt càng thêm không chút thay đổi nhìn hắn, một lát sau hắn cũng thỏa hiệp, muống thuốc được thu về.

Ta vốn tưởng rằng đây đã là kết quả, lại không nghĩ rằng đây chỉ mới là mở đầu. Ta còn chưa kịp vui mừng, hắn đột nhiên múc một muống thuốc ngậm vào trong miệng, sau đó đặt chén thuốc xuống. Ta nhìn động tác của hắn, mắt lập tức trợn to, miệng cũng không thể tin mà hơi mở ra, không nghĩ rằng hắn luôn luôn

hào phóng, hôm nay sao tiết kiệm như vậy?

Phần sau còn chưa kịp ngờ tới. Hắn rướn người qua, bóp cằm ta, vào thời khắc bốn bờ môi dính nhau ta rớt cuộc cũng phản ứng kịp, nhưng ta còn chưa kịp ngậm miệng, đã có một luồng cay đắng theo đầu lưỡi tann ra.

“ ... ”

Ta còn chưa phục hồi tinh thần lại, Tần Liễm đã lui trở về, lại cầm chén thuốc lên, chậm rãi nói: “Tiếp tục?”

Khóe miệng của hắn còn lưu lại một chút vết thuốc màu nâu nhạt, hơi hơi nghiêng đầu, gương mặt bình tĩnh đến quá trớn, cũng dễ nhìn đến quá trớn. Ta tay chùn chân yếu, cả giọng nói cũng như nhũn ra theo, run rẩy nói: “Không, không được...”

Tần Liễm vì thế lại đưa muỗng thuốc đến bên miệng ta, lúc này ngay cả chân mày ta cũng không dám cau lại, không chút do dự há to miệng rồi nuốt xuống.

Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên ta uống thuốc nhanh như vậy, thời gian chưa tới nửa chén trà cũng đã thấy đáy chén thuốc.

Thuốc thái y đêm đó không thấy hiệu quả, sau khi Tần Liễm rời khỏi mà đi thư phòng, ta vẫn ho khan không ngừng, cuối cùng vừa ho khan vừa cố gắng đi ngủ. Nhưng mà mí mắt ta vừa mới khép lại, đã cảm thấy phần giường mềm mại bên cạnh lồm xồm xuống, miễn cưỡng mở mắt ra, quả nhiên là Tần Liễm.

“Đánh thức nàng sao?” Hắn khoan thai nói, “Vừa hay dịch vào trong một chút, ta bị nàng chen lấn chỉ còn lại mép giường.”

Ta dụi dụi mắt nói: “Không phải chàng muốn ngủ ở thư phòng sao? Sao lại chạy về rồi?”

Tần Liễm nói: “Ta nói muốn ngủ ở thư phòng lúc nào?”

Ta nói: “A Tịch không có nói với chàng sao? Nói như vậy, ta nửa đêm nửa hôm sẽ ho khan thật sự kịch liệt nha, đến lúc đó nhất định sẽ đánh thức chàng. Chàng gần đây không phải bề bộn nhiều việc sao, hay là đi thư phòng ngủ đi.”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, nói: “Thư phòng không ấm áp bằng nơi này.”

Ta trở mình đưa mặt vào trong, lơ mơ nói: “Vậy thì cho người lấy cho chàng nhiều thêm một ít lửa.”

Sau lưng ta nhất thời không có động tĩnh. Sau một lúc lâu đột nhiên cảm thấy xung quanh tối hơn vừa rồi, vừa mở mắt ra nhìn thì Tần Liễm đã buông rèm xuống, ánh nến nửa sáng nửa tối ẩn trong bức rèm hai lớp, Tần Liễm nằm xuống theo, hai tay bó lại, hai người kề nhau quá gần, giường to như vậy nhất thời trông hơn phân nửa.

Bờ môi của hắn kề sát lỗ tai ta, đọc lên từng chữ: “Nàng thật đúng là sẵn sàng nhỉ.”

Ta ho khan mấy tiếng, nói: “Điện hạ khen nhầm rồi, đây chẳng qua là trách nhiệm của Thái tử phi.”

Lòng bàn tay hắn phủ lên trên ngực ta, làn da cách lớp vải dệt dễ chịu, còn ấm áp hơn cả áo ngủ, cơn ho khan của ta cũng từ từ khá lên một ít. Sau đó nghe hắn thấp giọng nói: “Nếu chỉ là phong hàn, sao nửa đêm lại ho khan ầm ĩ vậy?”

“Lang băm mà. Ta đã nói là bệnh cũ của ta, Chu thái y còn kiên quyết chẩn bệnh phong hàn.” Ta ngáp một cái, từ từ nhắm hai mắt nói, “Tục ngữ nói đúng, trên đời vốn không có bệnh, lang băm tự loạn...” (2)

(2) Nguyên văn câu tục ngữ này là “Trên đời vốn vô sự, kẻ tầm thường tự chuốc lấy phiền toái”

Tần Liễm dừng một lát, ngắt lời ta: “Nếu là bệnh cũ, lúc nàng ở Tô quốc, không tìm được phương thuốc thích hợp sao?”

Tất nhiên là không có. Tô quốc cũng là thiên hạ lang băm, không có chỗ nào tốt hơn Nam triều. Thầy thuốc chẩn bệnh giống như là hòa thượng xách nước, một thầy thuốc xách nước uống, hai thầy thuốc gánh nước uống, ba thầy thuốc thì không có nước uống (3). Theo như A Tịch nói khi ta còn nhỏ lúc lần đầu mắc bệnh, nhóm thái y từng tụ tập một chỗ trình trọng bàn bạc phương án trị liệu. Nhưng mà bàn tới bàn lui, kết quả cuối cùng lại không có kết quả. Bởi vì bọn họ bên nào cũng cho là mình đúng, lại không thể thí nghiệm trên người ta, cùng lúc đó lại không tìm thấy người có chứng bệnh giống ta, cho nên kết quả là đành phải áp dụng phương thức trị liệu ôn hòa nhất, vì thế mười mấy năm qua khó chịu nhất vẫn chỉ có một mình ta.

(3) Mượn câu chuyện ngụ ngôn trong Phật giáo về ba vị hòa thượng xách nước: Một vị hòa thượng xách nước uống, hai vị hòa thượng gánh nước uống, ba vị hòa thượng không nước uống. Đại ý câu chuyện này là vì mất đoàn kết, nội bộ chia rẽ mà gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Tần Liễm nhất thời trầm mặc không nói. Ta nhân cơ hội nói: “Thái tử điện hạ, chúng ta thương lượng một chuyện có được không?”

“Hả?” Tần Liễm miễn cưỡng đáp lại, “Nàng muốn nói cái gì? Ngoại trừ những chuyện liên quan đến uống thuốc, những thứ khác nói một chút coi.”

“...” Ta tức giận nói, “Cái tên Chu thái y kia vốn là chẩn sai, vì sao ta còn phải tiếp tục uống thuốc?”

Tần Liễm hoàn toàn không để ý tới lời ta nói: “Nói cách khác, từ lúc nàng sinh ra, mãi cho đến hai năm trước, cơ bản mùa đông hàng năm đều ho khan như vậy?”

Ta “à” một tiếng, nói: “Cho nên bây giờ không phải chàng thất vọng rất muốn từ hôn sao?”

Hắn “ồ” một tiếng, rất hào hứng hỏi: “Nói thế nào?”

“Chàng khẳng định sẽ cảm thấy ta rất phiền phức nhỉ. Giống như là vốn mua một cái gói thêu hoa (4) rất vừa mắt, kết quả về nhà mở ra xem mới phát hiện bên trong là trấu cám không phải bông vải, là trấu cám thì coi như xong, lại còn là trấu cám lâu năm, dính đầy đất thì thôi, ngay cả gói đầu cũng không thể. Chàng khẳng định sẽ rất thất vọng.” Ta nói tiếp, “Thật ra ta không phải cố ý muốn gạt chàng, ta vốn thật sự cho rằng bệnh của ta đã tốt hơn.”

(4) gói thêu hoa: ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng

Tần Liễm sau lưng ta “ừm” một tiếng, chậm rãi nói: “Nàng không nói ta ngược lại cũng không nghĩ đến. Chỉ có điều từ hôn tạm thời coi như xong. Tuy rằng nàng quả thật rất phiền phức, nhưng từ hôn càng phiền phức. Còn nữa, thái tử qua các thời kỳ của Nam triều còn chưa có tiền lệ từ hôn để tham khảo.”

Đầu óc ta đột nhiên sáng lên: “A, đúng rồi. Ta quên truyền thống của Nam triều, chàng còn có thể nạp trắc phi. Tất nhiên có thể giảm bớt từ hôn.”

Hắn cười một tiếng, không rõ ý tứ: “Nạp trắc phi? Nàng nghĩ còn xa hơn ta.”

Ta lại ho khan mấy tiếng, sau đó thanh lọc cổ họng, lời lẽ đanh thép: “Đây chẳng qua là trách nhiệm của Thái tử phi.”

Tần Liễm vừa đặt tay trên bụng ta, vừa nhẹ nhàng xoa nắn vừa nói: “Vậy nàng nói một chút xem, ta nên nạp ai?”

“Thái tử anh minh nạp phi ấy, đương nhiên xuất phát từ nhi nữ tình trường để nạp phi là hạ sách, xuất phát từ suy tính chính trị để nạp phi là trung sách, nếu vừa phù hợp suy tính chính trị, lại phù hợp nhi nữ tình trường, đó chính là thượng sách. Nhưng mà từ xưa thiên hạ chuyện tốt khó thành đôi, nếu đã thành đôi cũng khó mà lâu dài, cho nên nói thật thì, cơ hội thành thượng sách không nhiều lắm...” Ta hơi ngừng lại, mắt bỗng dừng trợn to, “Chàng...”

“Ta làm sao?”

Ta nức nở nói: “Chàng đừng xoa...”

Kết quả hắn vẫn làm theo ý mình, ta quả thật khóc không ra nước mắt: “Ta phải gọi A Tịch, mau gọi A

Tịch...”

Hắn cắn lên vành tai ta, hà hơi vừa nhẹ lại thấp, trong bóng đêm trở nên dịu dàng: “Nàng gọi nàng ta làm gì?”

Ta nhìn lên đỉnh rèm, cả người đã cứng thành khúc gỗ: “Ta đến quỳ thủy...”

“...”

Ngày kế Đại Hoàng tử phi Triệu Hữu Nga đến thăm, còn mang theo cô em gái hồn nhiên ngây ngô của nàng ta Triệu Hữu Nghi.

Tần Liễm đang nâng cao cổ tay vẽ mặt quạt, còn chưa kịp dừng bút, khuỷu tay đã bị một cánh tay vàng nhạt ôm chặt lấy, cây bút lông hắn cầm run lên, vì thế một giọt mực nước lớn chừng hạt đậu khó khăn lắm mới rơi xuống, vừa lúc thấm lên ngay chính giữa mặt quạt.

Cả người Triệu Hữu Nghi hình như muốn treo lên người Tần Liễm, ngẩng gương mặt trứng ngỗng xinh đẹp nhỏ nhắn, nũng nịu nói: “Tần ca ca, đã lâu huynh không đi quý phủ người ta chơi.”

Triệu Hữu Nga chân thành đi tới, khê trách mắng nàng ta: “Thái tử điện hạ bận trăm công ngàn việc, muội cho rằng người khác đều ăn không ngồi rồi giống muội sao?”

Triệu Hữu Nghi ngượng ngùng bỏ tay ra khỏi người Tần Liễm, dấu môi không lên tiếng. Tần Liễm thu mặt quạt qua một bên, Triệu Hữu Nga hơi cúi người, nói: “Thần thiếp nghe nói Thái tử phi đêm trước ho khan không ngừng, vừa lúc trong Lộc Vương phủ có thuốc hay trị liệu ho khan, hôm nay liền mang tới. Không biết Thái tử điện hạ cũng ở đây, làm phiền rồi.”

Nói xong lại giương mắt quét qua Triệu Hữu Nghi, lặng lẽ nói: “Hữu Nghi, lại đây.”

Triệu Hữu Nghi bất đắc dĩ đi tới, dưới ánh mắt của tỷ tỷ nàng ta mà bất đắc dĩ cúi người với ta, giọng như muỗi kêu: “Tham kiến Thái tử phi.”

Một màn này thật đúng như là lúc ấy ở Tô quốc, khi ta và tỷ tỷ Tô Tư ở cùng với nhau. Tô Khải từng lấy hai ta ra so sánh, nói Tô Tư giống như là đóa sen ngày hè, nhìn gần nhìn xa, nhìn trái nhìn phải, ban ngày nhìn buổi tối nhìn, nhìn thế nào đều là điềm tĩnh dịu dàng, đoan trang thanh lịch, mọc trong bùn lầy mà không nhiễm bẩn, tắm lội trên nước trong mà chẳng lắng lơ (5); mà ta giống như là lá cây khô mùa thu, chỉ ngắm từ xa không thể lại gần nhìn, gió thu mặc sức đảo qua, ta có thể ào ào lộ ra hơn phân nửa thiếu sót.

(5) mọc trong bùn lầy mà không nhiễm bẩn, tắm lội trên nước trong mà chẳng lắng lơ: trích từ bài “Ái liên thuyết” (“Yêu hoa sen”) của Châu Đôn Di thời Tống

Tô Tư nghe hần so sánh vớ vẫn như vậy xong chỉ mỉm cười, tiếp tục quay đầu ung dung ngửi hương trà. Ta lúc ấy nắm thật chặt áo lông cáo trên vai, khinh bỉ nói: “Ca mới là lá cây khô mùa thu, bộ dạng ca giống như là lá cây khô mùa thu.”

Tô Khải “hừ” một tiếng, để chén trà xuống, chĩa vào ta nói với Tô Tư: “Muội xem, ta nói có đúng không.”

Xem ra bởi vì Tần Liễm ở đây, rất nhiều lời nói của Triệu Hữu Nga hình như cũng nói không ra, chỉ ngồi một lát rồi cáo từ rời đi. Ngược lại là thái độ Triệu Hữu Nghi lưu luyến không rời, đi theo sau Triệu Hữu Nga vẫn dùng ánh mắt ngập nước nhìn Tần Liễm, thiếu chút nữa bởi vì đi không để mắt đến chướng ngại vật trước mặt mà té ngã.

Hình như ta nghe thấy tiếng Triệu Hữu Nga quở trách muội muội xa xa, trong lòng lặng lẽ thở dài. Dân gian luôn đồn đưa con thứ hai luôn không thông minh bằng đứa con đầu, lấy những việc ta đã trải qua cùng với nay tận mắt nhìn thấy, đại khái lời này chính xác mười phần. Như vậy trong thời gian một nén nhang, trong mắt Tần Liễm chưa từng có Triệu Hữu Nghi, nhưng mà người sau vẫn nhớ mãi không quên, trước giờ đến đi đều vẫn viết hai chữ si tình rõ ràng ở trên mặt.

Nếu như là Triệu Hữu Nga thì sẽ không làm như vậy. Giả như đổi thành tỷ tỷ Tô Tư, nàng ấy nhất định cũng sẽ không làm như vậy. Nàng thân là nữ nhi hoàng thất, luôn luôn xem tôn nghiêm kiêu hãnh quan trọng hơn bất kỳ thứ gì. Có thể sinh vì xã tắc chết vì xã tắc, nhưng tuyệt đối sẽ không vì nhi nữ tình trường mà rơi nước mắt.

Tỷ muội Triệu gia vừa đi, Tần Liễm lại dọn mặt quạt ra, nhìn chăm chăm vết mực lớn bằng ngón cái kia, chau mày lại như có điều gì suy nghĩ. Ta ghé vào trên bàn ho khan mấy tiếng, nói: “Đáng tiếc cho một khung quạt tốt...”

Tần Liễm cầm bút lông quét mực nước, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Nàng bắt đầu qua lại với Đại Hoàng tử phi từ khi nào?”

“Cái con mèo trắng nhỏ kia chính là nàng ấy đưa cho ta...” Ta ngẩng đầu nói, “Có câu há miệng mắc quai, có biết hay không?”

“Nhưng mà còn có câu có qua có lại mới toại lòng nhau, có biết hay không?” Tần Liễm chậm rãi tô lên vết bẩn kia, thờ ơ nói, “Cùng lắm thì lại đưa cho nàng một con xinh đẹp hơn. Người của Lộc Vương phủ, vẫn nên cách xa một chút thì hay hơn.”

Ta không hỏi vì sao, Tần Liễm cũng không giải thích. Một lát sau hần đã hoàn thành mặt quạt, vết mực kia được hần sửa thành một tiểu cô nương nằm nghiêng bên cạnh ao gần hòn non bộ. Hần đặt bút lông vào đồ rửa bút, cầm nan quạt nghiêng mặt nhìn ta: “Thế nào?”

Ta liếc mắt nhìn, thật khinh thường nói: “Tiểu cô nương này vẽ thật xấu.”

Tần Liễm im lặng một chút, nói: “Tiểu cô nương ta vẽ chính là nàng.”

“...”

15. Chương 15

Hai ngày trôi qua, không ngờ đơn thuốc của Chu thái y lại có hiệu quả, đầu óc ta mơ mơ màng màng ngủ li bì hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba sau khi rời giường thì thật kỳ tích, không còn ho khan nữa. Vì thế lại nhận lấy một trận sáng khen tối chê của Tần Liễm, nói ta đây rõ ràng chỉ là tình cờ nhiễm phong hàn, còn khẳng khái thể lờn son sắt bảo đây là bệnh cũ. Chu thái y thân là trưởng quan Thái y viện, làm sao có thể chẩn đoán sai.

Ta vô cùng phẫn nộ với sự khinh bỉ lần này của hắn, chất vấn hắn vì sao lúc đầu không nói rõ Chu thái y là viện trưởng, đợi đến lúc thuốc của ông ta có hiệu quả trị liệu mới nói công lao thuộc về ông ta, rõ ràng chính là mã hậu pháo (1).

(1) mã hậu pháo: thuật ngữ cờ tướng, ý nói vuốt đuôi, ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì

Tần Liễm có chút kinh ngạc với sự bày tỏ kháng nghị dứt khoát của ta, nhưng cũng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt rồi biến mất, hắn nhanh chóng khôi phục lại thần sắc bình thường, khóe môi mím chặt cong lên như cười như không: “Con thô nóng nảy cũng cần người?”

“Chàng mới là con thô!”

Tần Liễm chăm mực, chậm rãi lật sách, vẽ một chút ở phía trên, cũng không ngẩng đầu lên: “Tôi xem cái này một chút.”

Ta nói một cách đường hoàng: “Ta không thêm qua.”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, hời hợt nói: “Ca ca nàng muốn đến Nam triều thoả thuận biên giới mới, ta còn tưởng rằng nàng sẽ cảm thấy hứng thú với địa hình Kỳ quốc.”

“...” Ta lặng lẽ đứng lên, lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, kết quả bị hắn kéo qua ôm ngồi trên đùi. Hắn mở một bên quyển sách ra, lại bóp chặt eo ta lần nữa, giữ cho ta cố định: “Lộn xộn cái gì.”

“Chàng không cảm thấy ta rất nặng sao? Ta vẫn là nên xuống dưới...”

Tần Liễm buồn cười nhìn ta: “Nàng muốn ôn nhu sẵn sốc như vậy, không bằng xoa bóp vai cho ta đi.”

“Nhưng ta không biết bóp vai, ta chỉ biết cù lét.”

“Nữ hồng không biết bóp vai không biết, cầm kỳ thi họa sau khi kết hôn thì không dùng, ta cưới nàng thật đúng là thiệt thòi.” Tần Liễm một tay chống má một tay gõ gõ mặt bàn, “Xem cái này đi.”

Ta không ngờ Tần Liễm sẽ chủ động cho ta xem bản đồ địa hình Kỳ quốc, nhưng tâm tư hẩn vốn là trăm chuyển ngàn vòng, với bản lĩnh gần đây của ta cũng khó mà phỏng đoán, cho nên bất luận hẩn làm cái gì ta cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên. Cả lãnh thổ Kỳ quốc dài hẹp đến mức tựa như là một con giun đất, ở chính giữa vẽ một ký hiệu, đại khái đây chính là đường ranh giới tương lai của Tô Nam hai nước trong truyền thuyết.

Tần Liễm miễn cưỡng nói: “Nàng cảm thấy, nếu phân chia thổ địa như vậy, ca ca nàng có hài lòng không?”

Ta nói: “Chuyện của các người, ta làm sao biết được...”

Khóe môi Tần Liễm nhanh chóng cong lên như cười như không, khiến ta nhìn thấy mà trong lòng sợ hãi. Ta cố gắng thoát khỏi hẩn, lại bị hẩn ôm càng chặt hơn, hẩn duỗi thẳng ngón tay đang co lại của ta, duỗi thẳng rồi co lại, thản nhiên nói: “Tô Hi, ca ca nàng đến đây, sao nàng một chút hưng phấn cũng không có?”

Ta cũng thản nhiên nói: “Nghe nói ngày hôm qua Kỳ quốc đã đưa đệ nhất mỹ nhân đương triều Hoà Dụ Công chúa tới, bệ hạ vốn tính ban thưởng nàng ta cho chàng, sao chàng một chút hưng phấn cũng không có?”

Tần Liễm lại cười cười: “Không phải nàng từng nói Thái tử nạp phi phân thành thượng trung hạ tam sách sao, cái cô Hoà Dụ Công chúa này sách nào cũng không tính, sao ta phải hưng phấn?”

Ta cũng cười cười: “Cho nên nói này, Tô Khải đến Nam triều lại không phải là vì đến thăm ta, sao ta phải hưng phấn?”

Tần Liễm chống thái dương, nụ cười càng lúc càng sâu, ánh mắt thâm thúy không phân biệt rõ, lại có chút quỷ dị, khiến người ta cảm giác giống như là hoa trong sương trắng trong nước. Ta bị hẩn nhìn càng thêm thấp thỏm, từ trên đùi hẩn nhảy xuống, xoay người nhanh chóng chạy ra bên ngoài, mãi cho đến lúc chạy ra khỏi thư phòng, hẩn cũng không ngăn cản.

Sáng sớm mừng mười, ta vừa mới rửa mặt xong, thì nữ liên đến thông báo trong đại sảnh có khách quý đến.

Nhưng mà chờ ta vội vã chạy tới đại sảnh, lại không nhìn thấy người. Ngược lại dưới cây quế trong viện có một bóng người cao lớn vững chãi nhẹ nhàng, hồng ngọc vắt ngang lưng, hoa phục gấm, nhã nhặn lại thanh tao. Lúc này hẩn đang nhíu mày, cúi đầu trêu đùa con mèo trắng nhỏ cuộn thành một đống trong lòng bàn tay. Trên vai có hai cánh hoa quế rơi xuống. Hẩn thấy có người đến, hơi nghiêng đầu, lập tức nở nụ cười, cổ tay vừa động, con mèo nhỏ lập tức nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Tô Khải đứng thẳng dậy, vân vê cái cái bấm ngón tay bằng ngọc trên ngón cái, nụ cười thanh khiết như trời quang trăng sáng, giọng nói lại trong sáng như tuyết đông tan rã, không nhanh không chậm nói một câu: “Muội muội.”

Hắn cười như gió xuân lướt qua mặt, ta liếc mắt nhìn hắn, cúi người, cũng ra sức dịu dàng đáp lại một câu: “Ca ca.”

Tô Khải nói: “Xa cách lâu nay không sao chứ?”

Ta nói: “Hết thấy đều mạnh khỏe. Tỷ tỷ và Phụ hoàng vẫn khỏe chứ?”

Tô Khải nói: “Vẫn khỏe.”

Ta nói: “Ca ca đại hôn chưa?”

Tô Khải nói: “Chưa.”

Ta nói: “Được rồi, kéo tới kéo lui ca không sợ cắn đầu lưỡi hả? Về phòng nói chuyện đi.”

Tô Khải: “...”

Tô Khải ngồi xuống, đầu tiên lấy ra một túi nhỏ gì đó trong ống tay áo, ta dự tính hắn sẽ theo thói quen ném cái túi thêu kia cho ta, nhưng xét thấy xung quanh thì nữ còn ở đây, hắn vẫn đành hoàng nhẹ nhàng đặt vào tay ta.

Ta nghe thấy mùi thơm Ngọc Đà Hoa quen thuộc. Vừa mới “ồ” một tiếng, Tô Khải liền giải thích: “Nghe nói mấy ngày trước muội lại ho khan. Bên trong này đều là cánh hoa Ngọc Đà Hoa.”

Ta nhìn chằm chằm cái túi gấm kia một hồi lâu, không thể không tỏ vẻ khinh bỉ: “Sao ca mang đến ít như vậy?”

Tô Khải liếc ngang ta, nói: “Đây vốn chính là túi hương thuận tay mang đến cho muội dùng, nào biết muội lại ho khan. Ta lại không phải người khuân vác, chẳng lẽ phải khiêng hai bao tải qua đây cho muội?”

“...” Ta bỏ cái túi thêu vào trong tay áo, nói, “Vậy ca đến Nam triều lúc nào?”

Tô Khải hí hoáy với cái ẩm tử sa trên bàn, chậm rãi nói: “Sáng sớm hôm nay. Ta đây không phải là nhớ muội sao, còn chưa kịp chính thức diện thánh đã đến thăm muội.”

Ta nói: “Vậy lúc nào thì ca đi?”

Về mặt Tô Khải như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nói cái gì vậy. Quốc yễn Hoàng đế làm cho ta ta còn chưa tham gia, muội cứ hi vọng ta đi như vậy hả?”

Ta nói: “Ta hi vọng hay không hi vọng có ích lợi gì, Phụ hoàng khẳng định là không hi vọng ca ở lại đây quá lâu.”

Tô Khải uống trà từng hớp một, sau một lúc lâu mới không nhanh không chậm nói: “Ta còn chưa lo, muội nói làm gì. Chẳng qua,...” Ngữ khí hần bỗng nhiên chuyển một cái, lạnh lùng nói, “Tì nữ nghe lén ngoài cửa kia là sao?”

Ta còn chưa kịp phản ứng, chén trà trong tay Tô Khải đã nhanh chóng ném thẳng ra ngoài, lập tức liền nghe thấy một tiếng hít khí trầm thấp. Tô Khải ngồi ngay ngắn, ánh mắt thờ ơ đảo qua, nghiêm trang nói: “Đi ra.”

Quả nhiên có một cung nữ từ trước bụi hoa sau cửa sợ hãi rụt rè đi ra, ta ghé vào tay vịn thấy nhưng không thể trách, khoát khoát tay với cung nữ sắp khóc kia, cố gắng bày ra thái độ dịu dàng của tiểu thư khuê các, bình tĩnh nói: “Ta còn chưa khóc người khóc cái gì. Không có chuyện của người, người đi xuống trước đi.”

Tô Khải nghiêng mặt nhìn ta, xem ra cơn giận còn sót lại chưa tan, ánh mắt lại biến đổi đủ loại ý tứ phức tạp. Ta cầm chén trà chậm rãi uống, xem như không nhìn thấy, sau một lúc lâu lại nghe thấy hần thở dài: “... Thật là làm hỏng hứng thú.” Dứt lời không nói gì hần đã kéo ta từ ghế dựa ra, “Đừng uống nữa, muội cùng ta xuất cung một chút đi.”

Một lúc sau, chúng ta ngồi bên cửa sổ tại tửu lâu hai tầng lớn nhất đô thành, trước mặt là rượu ngon trà ngon thức ăn ngon, nhưng mà vị huynh trưởng này của ta rõ ràng không có ý muốn động đũa, hần thu mày suy tư trong chốc lát, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi: “Chẳng lẽ, từ lúc muội gả qua đây vẫn bị theo dõi?”

“Ca ca, lời của ca khó nghe thật.” Ta cắn một miếng củ cải đỏ giòn rụm, nói, “Ai cũng biết rõ Tô quốc và Nam triều vốn cũng không phải là lân bang hữu nghị gì, nghị kỵ nhau cũng là bình thường. Nếu em gái Tần Liễm gả cho ca, lúc đó ca chẳng phải cũng muốn biết nhất cử nhất động của nàng ta sao?”

Tô Khải đánh mặt: “Những người này đều là Tần Liễm sai bảo?”

Ta suy nghĩ một chút, nói: “Đông cung vốn chính là chỗ của Tần Liễm mà. Chỉ có điều Tần Liễm đều quang minh chính đại an bài, hôm nay những tì nữ đứng trên đại sảnh kia đều là của hần, nhưng mà người nghe lén, đại khái là những người khác bố trí thì phải.”

Tô Khải nghe xong thì sắc mặt càng u ám. Ta cách cái bàn vỗ vỗ mu bàn tay hần, ôn tồn trấn an hần: “Ca đừng tức giận mà. Ca suy nghĩ một chút xem, ai mà bên cạnh không bị sắp xếp mấy cái tai mắt đâu chứ, ngay cả ca ca chẳng phải cũng giống vậy sao? Dù sao ta còn chưa làm chuyện gì trái với lương tâm, không sợ. Ném thử sơ củ cải nơi này đi, ăn ngon lắm, ca ở Tô quốc khẳng định chưa ném qua mùi vị sơ củ cải này đâu.”

“Tức giận đến no rồi, còn ăn cái gì mà ăn.” Tô Khải liếc mắt nhìn ta, vẫn rất tức giận, “Sơ củ cải có ăn ngon thì cũng chỉ là sơ củ cải, muội đừng có lý tưởng như vậy được không?”

“Ồ,” ta gật gật đầu nói, “Ca và Phụ hoàng tấn công Kỳ quốc thì nói là lý tưởng, ta ăn no bụng thì không được gọi là lý tưởng có phải không? Từ đầu tới cuối ta mới là người bị hại mà, ca không an ủi ta thì thôi đi, còn nổi cáu với ta?”

Sắc mặt Tô Khải rớt cuộc cũng miễn cưỡng hoà hoãn lại, hần cầm chiếc đĩa không nói lời nào. Ta nói: “Làm gì mà nghiêm túc vậy, cười một cái xem.”

“Cười không nổi.” Tô Khải chậm rãi thở dài một hơi, giọng nói lạnh lùng, “Buổi tối còn có yến tiệc, bây giờ muội ăn nhiều như vậy làm gì? Hai bên mặt nhiều thịt như vậy, như đầu heo.”

Ta nhất thời nổi giận: “Tô Khải!”

Tô Khải lạnh lùng nói: “Trước kia ta chưa nói cho muội hả? Mùa đông năm trước muội ở Tô quốc ăn uống thả cửa, lúc ấy ta không nhẫn tâm nói với muội, kỳ thật khi đó là với mắt người có thể lấy đáng heo làm chuẩn. Bây giờ lại gầy hơn trước kia một chút, nhưng vẫn là một dạng khuôn mặt heo, cơ bản không thể nào thay đổi.”

Ta thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên mưu sát huynh ruột, kết quả lại bị Tô Khải đột nhiên nói một câu, lần nữa ấn ta trở về ghế dựa: “Hi nhi, thật ra lời của Phụ hoàng muội có thể không cần nghe hết, còn có ta ở đây.”

Ta gật mình, quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nở nụ cười, chậm rãi nói: “Nhưng ta cuối cùng vẫn xem là Công chúa mà.”

Bệ hạ gần đây thánh thể ốm bệnh, nhưng dạ tiệc vẫn đúng hạn tham dự. Ông ta ngồi trên ngôi vị Hoàng đế cao cao tại thượng, một tay chống cằm, sắc mặt tái nhợt. Mặc dù không ai dám đề cập, nhưng năm nay tình trạng thân thể Hoàng đế Nam triều càng không tốt đã là một sự thật ngầm thừa nhận.

Trên yến tiệc ăn uống linh đình, chưa từng đề cập đến chuyện có liên quan đến Kỳ quốc. Cái vị Hoà Dụ Công chúa xinh đẹp không gì sánh nổi trong truyền thuyết mấy ngày trước bị quốc vương Kỳ quốc nhện đầu chấp tay đưa lên, cũng không biết lúc này được an trí ở đâu. Mà Tô Khải luôn cười nhạt, hần là khách mời tôn quý nhất trên yến tiệc lần này, lại bày ra vẻ mặt dễ dàng thân cận, cho nên ngay từ lúc yến tiệc tấu nhạc, hần đã vô cùng bận rộn.

Tô Khải đối đãi với những cô gái yêu thương nhưng nhớ mình có thủ đoạn của riêng hần. Nhớ ngày đó tại quốc yến ở Tô quốc, ta từng nhìn thấy hần đắm vào một đồng mỹ nhân khoe màu đua sắc, trong thời gian một nén nhang hần đã thoát thân ra, thế nhưng trên người một chút nếp nhăn cũng tìm không thấy. Mà con gái Nam triều kín đáo hơn Tô quốc rất nhiều, cho dù để Tô Khải đồng thời tận hưởng mấy vị mỹ nhân, đại khái hần cũng có thể làm được.

Tần Liễm vội vàng hỏi han Phụ hoàng ân cần, ta nhân cơ hội từ trên yến tiệc chạy ra ngoài. Cách đó không xa có một ngọn núi giả, chỉ là ta vẫn chưa lại gần thì có một bóng dáng xinh đẹp chắn trước mặt ta.

Triệu Hữu Nghi cao ngang ta, nhưng khí thế cao hơn ta không ít, chuỗi hạt đeo trên cổ mơ hồ nhấp nháy óng ánh, cằm cao hất lên, nghiêm mặt nói: “Ta muốn nói chuyện với ngươi một chút.”

Ta quan sát nàng ta từ trên xuống dưới, nói: “Dựa theo quy củ Nam triều, chẳng lẽ ngươi không nên gọi ta một tiếng Thái tử phi trước sao?”

Triệu Hữu Nghi tới gần một bước, oán hận nhìn ta: “Ngươi mới không xứng làm Thái tử phi!”

Ta “ồ” một tiếng, ngẩng đầu lên, thông thả nói: “Nhưng hiện tại ta chính là Thái tử phi mà.”

Căn cứ theo kinh nghiệm kèn cựa nhau từ nhỏ đến lớn của ta và Tô Khải, lúc cãi nhau cho dù tức giận đến mức ngực cũng muốn học máu, ngoài mặt cũng cần phải bày ra thái độ bình tĩnh không thêm chú ý đến. Hơn nữa kết quả cãi nhau và trình độ bình tĩnh không thêm chú ý đến tỉ lệ thuận với nhau, càng bình tĩnh người lại càng có thể khiến đối phương tức giận đến học máu, đem khó chịu trong lòng ngực cả vốn lẫn lời trả cho đối phương. Ta đây mười mấy năm qua đấu qua đấu lại với Tô Khải, trình độ cãi nhau không ngừng thăng cấp, nay bản lĩnh cãi nhau của ta và Tô Khải cơ bản đều đã đạt đến cảnh giới tuyệt vời, có thể mặt không đổi sắc nghe người khác ân cần thăm hỏi từ mười tám đời tổ tông đến vị trí nào đó trên thân thể, rồi đến tinh thần tật bệnh cùng với khả năng nghi ngờ, ngay cả lông mi cũng không động một cái.

Triệu Hữu Nghi quả nhiên càng thêm tức giận, hung hăng nói: “Trước khi Tần ca ca cưới ngươi đã từng nói, công chiếm Tô quốc chỉ là chuyện sớm hay muộn của Nam triều, chờ Nam triều thống nhất đại lục, ngươi cũng sẽ không còn là Thái tử phi!”

Ta nắm thành quyền trong tay áo, kè cà không nói gì. Mà thái độ của ta rõ ràng cổ vũ nàng ta, Triệu Hữu Nghi càng hả hê hơn: “Ngươi cảm thấy Tô quốc các người mạnh bao nhiêu? Ngươi không biết sao, lỗ thủng của Tô quốc nhiều lắm, tới mức trên triều đình đảng phái phân tranh cho tới cát cứ phiên trấn một phương, với năng lực của Tần ca ca, nếu muốn khiêu khích nội loạn, quả thật dễ như trở bàn tay. Ai cũng biết, huynh ấy cưới ngươi chẳng qua là tạm thời thích ứng.”

Mí mắt ta nhảy dựng, ta nhìn chằm chằm nàng ta, nghiêm túc hỏi: “Làm sao ngươi biết điều này?”

Triệu Hữu Nghi đắc chí nhìn ta: “Không mượn ngươi xen vào!”

“Vậy không có người nói với ngươi,” ta âm thầm đề giọng điệu xuống, nhin xuống ham muốn muốn bóp chặt cổ nàng ta, “Có mấy lời vẫn là không nói ra thì tốt hơn nhỉ?”

Chuyện kể tiếp chứng minh lý luận kinh nghiệm của ta cần phải sửa chữa. Tô Khải miễn cưỡng được gọi là một quân tử tiên lễ hậu binh (2), cho nên cãi nhau với hắn chỉ cần dùng tài hùng biện không cần phải cân nhắc đến chuyện động thủ. Nhưng mà Triệu Hữu Nghi thân là cô nương, cũng không quan trọng cái gì là quân tử hay không, hơn nữa nàng ta rõ ràng cũng không muốn làm quân tử, chỉ dùng ánh mắt tức giận trừng ta, sau đó đột nhiên vùng tay đẩy mạnh, ta nhất thời không chú ý, lui về phía sau mấy bước, lập tức đụng phải hòn núi giả phía sau.

(2) tiên lễ hậu binh: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Một mặt hòn núi giả này chỉ có một nơi góc cạnh sắc nhọn, vậy mà ta vừa lúc đụng phải cạnh đó. Ta đau đến mắt nổ đom đóm, ngồi xồm xuống co lại một nhúm không nhúc nhích. Sau một lúc lâu rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, ta ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Nghi, nàng ta còn giật mình hơn ta, ngơ ngác tiến lên một bước, trong giọng nói có chút lúng túng: “Người... Không sao chứ?”

Ta há miệng, nhưng lại có giọng nói lạnh lùng giành trước ta một bước từ sau lưng Triệu Hữu Nghi vang lên: “Hữu Nghi, muội đang làm gì vậy?”

Triệu Hữu Nghi run người một cái, đứng tại chỗ không động đậy. Triệu Hữu Nga từ sau bóng cây đi ra, vòng qua nàng ta nâng ta dậy, nhíu mày lại, tỏ thái độ lo lắng: “Thái tử phi, người không sao chứ? Cảm thấy thế nào?”

Ta cau mày lắc đầu, đau đến tức giận, trong lòng hối hận vì sao đêm nay lại để A Tịch ở lại đông cung không dẫn theo. Nay chạm một cái giữa lưng thì đau một trận, mà Triệu Hữu Nghi hiển nhiên không có chuẩn bị gánh vác trách nhiệm sự kiện đánh người lần này. Sau khi nhìn thấy tỷ tỷ nàng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta cứ như tuyết đông vậy, rất lâu cũng chưa thể hòa tan.

Triệu Hữu Nga quay đầu nhìn Triệu Hữu Nghi, lạnh lùng nói: “Hữu Nghi, bây giờ muội càng ngày càng kỳ cục! Giải thích với Thái tử phi đi! Đợi lát nữa ta báo cáo phụ thân, không cảm tức muội một hai tháng thì muội không biết nặng nhẹ!”

Triệu Hữu Nghi uất ức, bấm ngón tay nói: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì hết! Muội đánh người thì là muội không đúng! Nhanh giải thích!”

Triệu Hữu Nghi nhìn ta, đột nhiên chỉ vào người ta, lớn tiếng nói: “Rõ ràng là nàng ta cố ý hãm hại ta! Ta không có sai! Ta mới không xin lỗi!”

Ta có hơi kinh ngạc nhìn Triệu Hữu Nghi, nàng ta thật đúng là... khó có thể hình dung. Sắc mặt Triệu Hữu Nga lập tức trở nên rất khó coi, đột nhiên bước lên một bước, nâng tay lên thật cao, hung hăng tát em gái mình một cái chói tai.

Triệu Hữu Nghi kinh ngạc nhìn nàng, khóc òa lên.

“Khóc cái gì mà khóc? Bây giờ cũng biết nói láo phải không? Phụ thân và huynh trưởng rốt cuộc đã dạy muội thế nào? Triệu gia sao có thể có một đứa con gái như muội vậy chứ!”

Triệu Hữu Nga quở trách xong, quay lại đỡ ta, Triệu Hữu Nghi khóc càng lớn hơn nữa, ta nghe nàng ta khóc đến đầu càng thêm đau: “Người đừng có khóc được không?”

Triệu Hữu Nghi hung hăng liếc ta, hoàn toàn không muốn để ý tới ta, ta ngẩng đến trước kia từng nhìn coi Tô Khải trấn an mấy cô gái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Người mà khóc nữa thì mặt sẽ nở hoa đó.”

Chiều này thật đúng là hiệu nghiệm. Triệu Hữu Nghi vẫn thút tha thút thít đáp lại, nhưng nước mắt thật sự đã dừng lại một cách kỳ tích. Ta quay đầu nhìn Triệu Hữu Nga, nàng đang nhắm mắt nhìn chăm chăm Triệu Hữu Nghi, mang thần sắc “thanh toán sau mùa thu” (3), hoàn toàn không còn vẻ dịu dàng uyển chuyển như trước nữa.

(3) “thanh toán sau mùa thu”: thành ngữ “thu hậu toán trưởng”, mang nghĩa chờ sự việc phát triển đến giai đoạn cuối cùng thì mới nhận định ai đúng ai sai, xuất phát từ việc cây nông nghiệp phương bắc hàng năm chỉ canh tác một lần, cho nên sau khi thu hoạch thì mùa thu mới có thu nhập

Mí mắt ta lại giật giật, Triệu Hữu Nghi bỗng nhiên ngẩng mặt lên, oán giận nhìn chúng ta, xoay người chạy đi thật nhanh.

Muội muội vừa đi, tỷ tỷ xoay người lại muốn giải thích với ta, ta khoát tay, nhìn ánh mắt của nàng ta, nhẹ giọng nói: “Lộc Vương phi diện hạ, mấy ngày trước Tần Liễm nói cho ta biết, bảo ta cách xa người Lộc Vương phủ một chút.”

Triệu Hữu Nga nhìn ta, dần dần khôi phục lại phong thái Vương phi đoan trang bình tĩnh, nhẹ nhàng ôn nhu cười: “Ta biết rồi, về sau không quấy rầy diện hạ nữa.”

16. Chương 16

Ta cứng lưng trở lại bàn tiệc, tìm mấy lần đều không thấy bóng dáng Tần Liễm. Mà Tô Khải bị mỹ nhân vây quanh, rõ ràng là mừng rỡ tiêu dao, cơ bản đã quên còn có cô em gái này.

Ta trở về đông cung trước, đi thẳng vào phòng ngủ, mới phát hiện lại có người trở về còn sớm hơn ta. Tần Liễm đang ngồi thẳng bên giường, hơi hơi nghiêng đầu, hai chân vắt chéo, trong tay hiem khi không cầm mấy món quạt hay sách vở này nọ, chỉ lười nhác khoát chân lên. Ánh mắt có vẻ thờ ơ, nghe thấy tiếng bước chân, hẩn ngẩng đầu nhìn ta, lại quan sát một phen rồi mới chậm rãi nói: “Nàng làm sao vậy?”

Thật ra thì tốc độ nói chuyện của Tần Liễm luôn rất chậm, khắc sâu về huấn luyện nghiêm khắc giữa cuộc sống cung đình an nhàn sung sướng lâu dài. Mỗi một tiếng nói mỗi cử động đều là tiêu chuẩn lễ nghi khuôn mẫu, cho dù hẩn đang nổi giận, người ngoài cũng không thể nào cảm nhận được từ trong giọng nói của hẩn. Đây chính là một trong những điểm đáng ghét nhất của hẩn. Chỉ sợ là đợi đến lúc hẩn thật sự động thủ, người ngoài mới phát hiện mình đắc tội người ta, nhưng đáng tiếc giờ lành đã qua, hối hận thì đã muộn.

Ta nói: “Cấu tạo hòn núi giả sau Chiêu Minh Điện thật không tốt. Rõ ràng là bằng phẳng nhẵn bóng, chính giữa lại có một chỗ góc cạnh. Ta dám chắc ta không phải là người thứ nhất bởi vì trời tối mới đụng vào chỗ đó, cũng khẳng định sẽ không phải là người cuối cùng.”

“Không biết đi đêm nhiều, cuối cùng sẽ vấp chân sao. Nàng không ở đại điện, chạy ra ngoài làm cái gì?” Tần Liễm vươn một bàn tay về phía ta, “Lại đây ta nhìn xem.”

Ta bị hắn kéo qua, hắn bấm lên thắt lưng ta chẳng phân biệt được nặng nhẹ, ta lập tức “á” hít một hơi, trong lòng lặng lẽ oán thầm mấy câu, nhả mào nói: “Thái tử điện hạ, thân phận chàng quý giá, để A Tịch tới giúp ta là được rồi...”

Tần Liễm làm như không nghe thấy lời ta nói, vẫn vén từng lớp xiêm y lên, ta nhất thời cảm thấy sau lưng chợt lạnh, ngón tay hắn còn lạnh hơn cả không khí, phỉu qua làn da ta, lập tức khiến ta run cầm cập.

Tần Liễm nói chẳng hề có cảm tình: “Đau lắm à?”

Ta tự giác vắn vẹo gương mặt không thể tưởng tượng nổi, oán hận nói: “Nếu không chàng đừng đầu chàng vào góc giường thử xem?”

Hắn cười một tiếng, lại bỏ quần áo ta xuống, giương giọng ra ngoài cửa: “Tuyệt Yên, lấy rượu thuốc lại đây.”

Tối hôm nay ta được sủng mà lo hưởng thụ một màn xoa bóp quy cách. Tần Liễm tự xưng đây là kinh nghiệm tích lũy khi dẫn binh hành quân, lực đạo vừa vặn, khối máu ứ đọng dần dần nóng lên, ta ghé vào trong chăn gần như khoan khoái muốn ngủ thiếp đi, lại bất thành linh nghe thấy hắn mở miệng: “Hôm nay cung nữ nghe lén kia đã bị trục xuất ra khỏi cung.”

Ta “à” một tiếng.

Tần Liễm cười như có như không, đôi mắt hẹp dài dưới ánh đèn đen như mực, lấp lánh rực rỡ: “Nàng bình tĩnh thật.”

Ngón tay hắn trượt đến nách ta, hơi lạnh đầu ngón tay mang theo lực đạo mềm dẻo linh hoạt, khiến ta nhin không được mà co rúm lại. Tần Liễm cúi người xuống, tóc phất qua gò má ta, thấp giọng bên tai ta: “Cung nữ kia không phải ta bố trí.”

Ta “ồ” một tiếng, nhắm mắt lại nói: “Ta biết.”

“Hử?” Hắn khẽ cười một tiếng, ngồi dậy nửa thật nửa giả nói, “Nếu nàng thật sự biết thì tốt rồi.”

Sau yến tiệc, Tô Khải và Tần Liễm liền trở nên vô cùng bận rộn. Đại khái là muốn tiến hành đàm phán đất đai Kỳ quốc, ích lợi quốc gia ập đến, ai cũng không dám chậm trễ, cho nên trong đông cung chỉ còn lại một mình ta.

Ta không thể hỏi tình hình cụ thể, chỉ có thể tự mình suy đoán. Vốn cho rằng Kỳ quốc phải như một quả

lê, tiên hạ thủ vi cường (1). Nhưng mà nghĩ lại thì không phải như vậy, đại để hình dung nó với một miếng vàng thích hợp hơn, bất kể là hỏa thiêu than nung vấy mỡ bùn đầy thế nào, chung quy nó vẫn là một miếng vàng xa xỉ đầy giá trị. Cho nên cũng khó trách Tô Khải và Tần Liễm sẽ bận rộn đến mức sút đầu mẻ trán.

(1) tiên hạ thủ vi cường: một câu trong Binh pháp Tôn Tử, nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh.

Nhưng mà đợi đến khi Tô Khải lại đây uống trà, ta hỏi hắn mấy chuyện liên quan đến biên giới, hắn lại không chịu nói cụ thể với ta. Lý do thoái thác lẫn quẩn vô cùng: “Ta cho muội biết có ích lợi gì? Nếu ta bị thua thiệt muội lo lắng cho ta, nếu Tần Liễm bị thua thiệt muội lo lắng cho hắn, chi bằng muội đừng biết gì cả.”

Ta phát điên: “Nếu ca là một con mèo, trước mặt ca treo một con cá, lại làm cho ca chỉ có thể nhìn không thể ăn, ca có chịu không? Đã để ta biết các người phân chia biên giới, lại không để ta biết rốt cuộc là ai thua ai thắng, tại sao ca có thể tàn nhẫn như vậy chứ?”

“Ta không nói cho muội đấy.” Tô Khải nhẹ nhõm nói, “Muốn biết thì đi hỏi Tần Liễm, xem hắn có nói với muội hay không.”

Ta hận không thể lấy móng vuốt cào hắn: “Tô Khải!”

Tô Khải “ừm” một tiếng, nói: “Gọi ca ca nghe thử xem.”

Trong lòng ta hận không thể chém hắn thành tám miếng, nhưng ngoài mặt vẫn phải nói: “Ca ca...”

Tô Khải làm bộ làm tịch đáp lại, cầm nắp trà thổi lá trà, chậm rãi lặp lại một lần: “Nhưng có gọi ca ca thì ta cũng không nói cho muội biết.”

“ ... ”

Nhưng mà tuy hắn không nói cho ta, cuối cùng ta vẫn biết một số chi tiết có liên quan đến việc đàm phán. Trên triều đình nhiều ánh mắt nhìn như vậy, tin tức quốc gia đại sự mức này vẫn lan truyền hết sức nhanh chóng. Tô Khải ở trên triều đường ngang nhiên chơi xỏ lá, mồm mép lưỡi sáng hoa sen quay cuồng lừa bịp đám cự thần. Tài ăn nói quỷ biện của hắn kể thừa thuyết khách kiệt xuất nhất đương thời, cho nên đa số đều không phải là đối thủ của hắn. Mà ta bình thường có thể đấu võ mồm với hắn mười câu trở lên đều là bởi vì hắn chịu để cho ta nói.

Tuy nói đây là quốc sự, nhưng mà không có ai quy định quốc sự thì không thể bắt quai. Ta rất muốn tận mắt chứng kiến xem hai vị công tử nhanh nhẹn có tiếng đương thời này rốt cuộc đã đấu trí so tài thế nào, nhưng mà đại khái là thời gian đàm phán quá dài, rất nhiều tình tiết trung gian mọi người đều không nhớ được, ta chỉ nghe được trạng thái Tần Liễm bắt ngờ khó coi, gần như chỉ đứng một bên nghe Tô Khải ba hoa thêu trời tự mình suy nghĩ viển vông. Về sau Tô Khải đã tranh luận khiến các thần tử á khẩu không

trả lời được đến mặt đỏ tía tai, Tần Liễm lại như đang đi vào cõi thần tiên, cuối cùng hẳn như đi vào cõi thần tiên đến mức ngay cả Hoàng đế cũng không nhìn nổi, ho khan một tiếng mới lôi hẳn từ trên trời kéo về, sau đó Tần Liễm nhú nhú mày, thần nhiên nói một câu: “Tô Khải, những lời công phu sư tử ngoạm (2) này là đặc biệt làm theo yêu cầu của huynh.”

(2) công phu sư tử ngoạm: đòi hỏi nhiều

Đùa bốn chính trị, một trong những điểm quan trọng nhất là da mặt dày. Mà Tô Khải hiển nhiên đã tu luyện trở thành cao thủ, mặt không đổi sắc nói tại chỗ: “Vậy Thái tử điện hạ tôn kính của Nam triều, xin hỏi ý ngài thế nào?”

Tần Liễm nói: “Vẫn là câu nói cũ kia, đất đai Kỳ quốc mỗi bên chia một nửa, lấy Minh Lĩnh làm biên giới, phía bắc thuộc về Tô triều, phía nam thuộc về Nam quốc ta.”

Tô Khải nói: “Phía bắc Minh Lĩnh tất cả đều là vùng núi, lại hoang tàn vắng vẻ, khai hoang ruộng đất có bao nhiêu khó khăn, ta tin ai có đầu óc đều biết. Phân chia đất đai như vậy cho chúng ta, là muốn cho chúng ta canh chừng đồng núi đầy sao? Lúc không có chuyện gì làm thì trèo lên phơi nắng sao?”

Tần Liễm nói: “Đừng có nói thật giống như đất ở đó không sinh trưởng được. Thủ phủ Kỳ quốc ở phía bắc Minh Lĩnh, lớn bằng thủ đô Tô quốc, còn chưa đủ thỏa mãn dạ dày của huynh sao?”

Tô Khải nói: “Nếu ngài nói đất bắc Minh Lĩnh tốt như vậy, chúng ta thử trao đổi một chút, bọn ta muốn phía nam Minh Lĩnh, cho các người phía bắc Minh Lĩnh, thế nào?”

Tần Liễm nói: “Ngăn cách biên giới mà trị, tin là người có đầu óc đều biết đây không phải là phương pháp thông minh.”

Căng thẳng như vậy, tính nhẫn nại của hai người đều hết sức tốt, từ lúc mặt trời hừng đông đến ngã về phía tây, cuối cùng vẫn là Hoàng đế lên tiếng: “Mỗi nước một nửa là công bằng nhất. Bất luận nói như thế nào thì kết cục cũng đều như nhau.”

Tô Khải mỉm cười, chậm rãi nói: “Vậy nếu như bọn ta không chịu thì sao?”

Ta phải nói, lá gan Tô Khải thật đúng là lớn. Một mình đến Nam triều đi vào hang hổ thì thôi đi, còn dám ngang nhiên giẫm đuôi hổ trong hang hổ. Nếu Hoàng đế Nam triều giận dữ, bội ước ngay tại chỗ giam giữ Tô Khải giam thậm chí giết luôn, với tình thế hiện giờ của Tô quốc, đại khái loạn thành một nồi cháo cũng có khả năng. Nhưng mà chờ sau này ta nói với Tô Khải, hẳn lại rất lười nhác cười cười, ngón trở ngón giữa kẹp một con cờ mực ngọc, hạ xuống góc trên bên phải bàn cờ, vô cùng khẳng định: “Không đâu.”

Ta tỏ vẻ khinh bỉ cái tư thái cầm chắc trong tay này của hắn: “Ngộ nhờ thì sao? Nếu chiến trường bắt thường thì làm thế nào?”

Tô Khải dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta: “Sao muội không nghĩ thứ gì tốt đẹp cho ta nhỉ? Đàm phán chính là một canh bạc, chỉ cần muội ép ta thì chắc chắn sẽ không thua. Muội muội diện hạ xinh đẹp đáng yêu của ta, muội cứ yên tâm đi.”

Nhưng mà tuy rằng Tô Khải hình như đã dự tính trước kết quả, Tần Liễm cũng có thái độ không hề thất bại giống vậy. Bản lĩnh che giấu cảm xúc của hai người bọn họ đều là hạng nhất, biểu hiện trên da mặt không hề có sơ hở, nếu kiên quyết nói rằng Tần Liễm gần đây có thay đổi gì, đó chính là hấn càng lúc càng thích giày vò ta.

Ngày đó hấn và Tô Khải nói từ bình minh tới trời tối, lúc trở lại thì đã qua giờ cơm chiều. Ta nằm trên giường ngủ mơ mơ màng màng, bất thành linh có cái gì lành lạnh đưa tới cổ ta, khiến ta lập tức kinh hãi tỉnh lại.

Ta nửa chống người trừng hấn, Tần Liễm đã thay đổi y phục hàng ngày ngồi ở đầu giường. Hấn chậm rãi thu hồi bàn tay ác ôn lại, cầm lấy một quả quýt ở đầu giường, thông thả lột ra, tách một múi đưa đến bên miệng ta.

Ta nói: “Ta không muốn...”

Chữ “ăn” còn chưa nói xong thì quýt đã bị hấn nhét vào miệng, ta cố gắng nuốt xuống, đang muốn nói chuyện, kết quả bị Tần Liễm chờ đúng thời cơ, nhét một múi quýt khác vào miệng ta.

“ ... ”

Ngón tay hấn lưu luyến bên môi ta, từ từ vuốt nhẹ, tròng mắt vẫn không nhúc nhích, rất là trầm mặc quỷ dị, trong mảnh tối đen thâm thúy ẩn chứa rất nhiều thứ. Ta khó khăn nuốt miếng quýt xuống dưới ánh mắt của hấn, Tần Liễm rút cuộc nổi lòng từ bi ném quả quýt trở về chiếc bàn nhỏ. Ta còn chưa kịp vui mừng, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, một bóng mờ đè lên cổ tay ta.

Đêm hôm khuya khoắt, ta uể oải vùi trong chăn, nói: “Vừa rồi rõ ràng chàng nói hôm nay chỉ một lần, nói không giữ lời là tiểu nhân...”

Tần Liễm cười như có như không: “Đó là đầu hôm, tính ngày hôm qua. Bây giờ là sau nửa đêm, tính ngày hôm nay.”

“...” Ngay cả khí lực phản bác lại hấn ta còn không có, chỉ buồn bã nói, “Chàng có thể buông cổ tay ta ra trước không...”

“Không được.” Một tay hấn vẫn cầm hai cổ tay ta đặt ở đầu giường, cúi người xuống, cắn cắn cánh môi ta, nghiêm túc nói, “Ta kể chuyện cho nàng nghe được không?”

Ta ra sức nghiêng đầu hướng vào trong giường: “Nhưng mà ta mệt...”

“Hi nhi.”

Hai chữ này bị Tần Liễm đọc lên hết sức mềm mại nỉ non, ta kinh hãi, lập tức mở mắt ra: “Mời chàng nói.”

“Đột nhiên lại không muốn nói.”

Tần Liễm xoay người nằm xuống, ôm ta vào trong lòng, chỉnh hoa tai ta lại cho ngay ngắn, lại vuốt tóc sau lưng ta, một lát sau thì đột nhiên chậm rãi nói: “Nếu như có một ngày, quan đội Tô quốc và Nam triều đối đầu nhau, nàng sẽ làm sao?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt Tần Liễm vẫn trầm tĩnh lạnh nhạt, giống như là đang nói một chuyện chẳng hề liên quan. Mà trán của ta dán vào ngực hắn, nhịp đập nơi đó lúc này vừa không nhanh cũng không chậm.

Ta nói: “Chàng đây là đang cố ý gây khó dễ ta.”

Tần Liễm cười cười: “Vậy thì không làm khó dễ nàng nữa.” Hắn tiến lại gần hôn lên mắt ta, “Ngủ đi.”

Ba ngày sau, hai nước rốt cuộc cũng quyết định xong vấn đề biên giới tương lai. Dựa vào bản lĩnh mạnh mẽ của mình, Tô Khải kiên quyết cắn từng lỗ hồng nhỏ, rốt cuộc khiến Nam triều bất đắc dĩ đồng ý biên giới Tô quốc nhiều thêm một quận, nhưng điều kiện tiên quyết là Tô quốc đồng ý cho hai nước thông thương, mà trong vòng mười năm không được chủ động phát động chiến tranh với Nam triều, ai vi phạm tức là bội ước. Mà bội ước có nghĩa là lật lọng, mất đi sự ủng hộ của dư luận, thực lực hai nước lại tương đương, điều này cũng có nghĩa mất đi nguy cơ chiến tranh.

Nhưng mà dựa theo cách nói của đám cựu thần Nam triều đã tính toán tỉ mỉ cả đời, như vậy coi như là ký kết văn ước, Tô quốc vẫn được tiện nghi như cũ. Lại còn bình luận Tô Khải thật sự là miệng lưỡi quá lợi hại, lại còn lấu cá, không hề có sự cố gắng của người trẻ tuổi nên học tập bậc lão thành cẩn thận. Sau đó lại không tránh khỏi so sánh Tô Khải và Tần Liễm, tiếp theo lại càng tán dương Thái tử nhà mình chín chắn bình tĩnh thế nào, cơ trí rộng lượng ra sao, Thái tử như vậy tương lai là minh quân quả thật là lẽ tự nhiên.

Chẳng qua trong mắt ta, nói ra được những lời này nguyên nhân đại để hơn phân nửa là bởi vì tài hùng biện của mấy lão già trên triều không sánh bằng Tô Khải, khó chịu quá nhiều, á khẩu không trả lời được nên đành phải gieo rắc tin đồn như vậy để trút căm phẫn. Nhưng mà phỏng chừng bọn họ không ngờ da mặt Tô Khải kỳ thật đã dày đến trình độ nhất định, muốn khiến hắn để ý đến chuyện này coi như là một việc không dễ dàng. Tô Khải rõ ràng cho thấy không lưu tâm, cái gì nên nghe thì nghe, cái gì nên đùa thì đùa, gặp được cái mỹ nhân còn có thể tỉnh bơ trên ghẹo, cuộc sống vẫn thoải mái như ở Tô quốc.

Mà đối mặt với khế ước như vậy, Tần Liễm cũng giữ thái độ chẳng ừ hử gì cả. Thần sắc của hắn như thường, hành động như thường, bắt đầu cuộc sống hàng ngày như thường, hết thấy đều như thường. Không thể đánh giá rốt cuộc là thắng hay là thua, mà sự thật là hắn căn bản không hề đề cập đến chuyện ký kết văn ước. Đêm đó ký kết văn ước với Tô quốc xong hắn trở về, ta đang rối rảnh vô cùng nhàm chán đến mức bắt đầu điều chỉnh đàn cổ, đó là một trong những món hồi môn vô cùng phong phú trong truyền thuyết của ta, đặc biệt từ Tô quốc ngàn dặm xa xôi chở tới đây, từ ngày đầu tiên ta học đánh đàn đã bắt đầu làm

bạn với ta, đến nay đã trải qua mười hai mùa xuân thu.

Ta nhẹ nhàng gảy một cái, lập tức có tiếng đàn vang lên, dư âm rất lâu mới dừng lại. Giống như là cánh hoa mai rơi lả tả vào trong nước, dấy lên một chút gợn sóng.

Ta đặt ngón tay lên trên dây đàn, nhớ tới khi còn ở Tô quốc học cầm kỳ thi họa, thời gian tập luyện ngắn nhất là đàn cổ, nhưng mà đến bây giờ thì ngưng, ta am hiểu nhất lại cũng là đàn cổ.

Ta không bằng tỷ tỷ Tô Tư, không có ngón tay thon dài duyên dáng như tỷ ấy. Ngón tay Tô Tư hết sức đẹp, thật sự là mỹ nhân như hoa bàn tay trắng nõn như ngọc, khi đánh đàn thì điều luyện đến mức khiến người ta hoa cả mắt, ngay cả khi đánh cờ, vào thời khắc ngón tay tinh tế trắng nõn cầm lấy quân cờ cũng làm cho người ta khắc sâu ấn tượng như vậy.

Mà ngón tay của ta lại ngắn hơn Tô Tư một khúc, bởi vậy trời sinh khiến ta học đàn khó khăn hơn nàng một chút; chơi cờ tuy rằng không tính là khó coi, nhưng mà tuyệt đối không thể coi là đẹp mắt; ngay cả lúc khiêu vũ, những động tác tay cần dùng để lộ ra vẻ mịn màng thì ta cũng thường giấu hai tay ta trong tay áo làm qua loa.

Chỉ có điều bắt đầu từ ba năm trước, ta lại giận dữ bản thân mình, bắt đầu không phân biệt ngày hè nóng bức trời đông giá rét nghiên cứu tập đàn cổ. Âm luật phức tạp cùng với các loại cầm phổ tự cổ chí kim, trong vòng hai năm đều được ta đàn từ hết sức mới lạ đến vô cùng quen thuộc. Nay ngón tay vỗ lên dây đàn, giống như là đầm nước tràn qua đồi núi, tất nhiên không có một chút do dự.

Ta cứ gảy loạn một hơi không có mục đích như vậy, đợi đến cuối cùng một chút âm rung hòa trong không khí, Tần Liễm ở phía sau đã mở miệng: “Nàng đàn cái gì vậy?”

Ta xoay người, rất nghiêm túc nói: “Tô thị tuyệt huyền, rất êm tai phải không?”

Tần Liễm nhướn mày nói: “Êm tai? Ta chỉ cảm thấy uống phí cho một cây đàn tốt.”

“...” Ta tức giận nói, “Tục ngữ nói cao siêu quá ít người hiểu, nhất định là bởi vì chàng không hiểu nhạc khúc nên mới nghe không thấy êm tai đó.”

Tần Liễm ngậm ý cười nơi khóe miệng, đến bên cạnh ta ngồi xuống: “Vậy hai ta có nên tỷ thí một chút hay không?”

Vì thế lại mang ra thêm một cây đàn. Tần Liễm vén vạt áo ngồi đối diện ta, ngón tay thon dài gảy dây đàn, bình tĩnh nhìn về phía ta: “Bắt đầu thôi.”

Vào một khắc tiếng đàn đột nhiên vang lên kia, ta tựa như nhìn thấy tòa trạch viện ngoài cung ở Tô quốc ta ở một mình trước kia. Mùa hè nắng rọi vô cùng chói mắt, cách đó không xa là hồ hoa sen có lá sen vươn cao vọi vọi, mà đi thêm mấy bước ra ngoài là sắc hoa tường vi nở màu lửa đỏ, đẹp mắt lại kiêu ngạo, giống

như là bị mặt trời nướng khét, điểm lệ chói mắt người.

Ta ở nơi đó hai năm, chỉ có thể nhớ rõ ngày đó.

Chờ ta từ từ tỉnh hồn lại, nốt nhạc đã như tổ sắc ánh trắng chảy qua toàn bộ cung điện, mà tay phải Tần Liễm đã biến đổi mười mấy loại thủ pháp, ngón tay hần linh hoạt nhẹ nhàng dao động, tay áo bào hoa văn đen, vạt áo thêu hoa, rũ mắt hờ hững.

Chờ Tần Liễm thu âm tiết cuối cùng lại xong, ta ghé vào bàn trà vô lực nói: “Ta nhận thua.”

Tần Liễm cười một tiếng: “Nàng còn chưa khoa tay múa chân, sao có thể nhận thua?”

Ta nói: “Không phải là chàng muốn ta thừa nhận tài đánh đàn của chàng cao siêu hơn ta sao? Điều này cũng không có gì khó khăn, ta thừa nhận là được rồi.”

Tần Liễm nói: “Nhưng ta không có nghĩ như vậy.”

Ta nói: “Ồ sâu trong nội tâm chàng khẳng định chính là nghĩ như vậy.”

Tần Liễm vừa cười một tiếng, tối hôm nay dường như hần rất hăng hái, lại nói: “Nếu không thì so tài cái khác?”

Ta cảnh giác nói: “Ta không thềm so với chàng đâu.”

Tần Liễm giương âm cuối lên “ồ” một tiếng: “Vì sao?”

Ta nhìn hần đứng dậy từ sau cây đàn, nghiêm túc nói: “Nếu ta thua nhiều, ta mất hứng, đêm nay khẳng định ngủ không yên; nếu ta thắng, chàng mất hứng, đêm nay khẳng định cũng sẽ không khiến ta ngủ ngon giấc. Tính thế nào cũng là ta mệt, không thềm tỷ thí với chàng.”

Hần đi tới, kéo ta từ trên ghế dựa dậy, vừa dẫn ta đến bên giường vừa nói: “Thật ra thì có một thứ, nếu nàng thắng ta, ta chắc chắn sẽ không mất hứng. Chỉ tiếc nàng quá không cố gắng, tự bỏ qua cơ hội của mình.”

“Là cái gì?”

Hần một tay hạ rèm che xuống, đoá phù dung màu hồng trên đỉnh rèm nhất thời hiện đầy mắt ta, Tần Liễm nhéo nhéo mặt ta, chậm rãi nói: “Nữ hồng.”

“ ... ”

17. Chương 17

Tô Khải ở lại Nam triều sáu ngày, mỗi ngày đều vô cùng nhàn nhã bình yên. Chuyện ám sát vốn ta lo lắng rất cuộc cũng không triển khai. A Tịch nói cho ta biết, Phụ hoàng dùng bồ câu đưa tin một ngày trước đã đến tay Tô Khải, đại để là nhắc nhở hần đàm phán xong thì lập tức trở về. Nhưng mà Tô Khải rõ ràng không biết nghe lời, với loại lười nhác thành tính như hần thì đêm tối gấp rút lên đường quá khó khăn. Nghe nói hần xem thư xong liền ném sang một bên, tiếp tục không nhanh không chậm thưởng thức một thanh đoản kiếm sắc bén hần mới vừa vét được từ một cửa hàng binh khí.

Ngày thứ bảy Tô Khải thông thả đi vào đông cung, thấy trong tay ta đang thêu hoa, hần “chặc” một tiếng đầy cảm khái: “Nhị Công chúa của chúng ta cho dù bất chúc cái gì thì cũng vậy thôi, nếu để người khác nhìn thấy bộ dáng bây giờ của muội, chỉ sợ sẽ thật sự cho rằng muội biết thêu thùa.”

Ta lập tức làm bộ muốn đâm hần, bị hần nhẹ nhàng né tránh, sau một lát thì hần lại gần, cẩn thận nghiên cứu hoa văn, nói: “Đây là thêu cho Tần Liễm?”

Ta thanh lọc cổ họng, nói: “Dù sao cũng không phải thêu cho ca.”

“Cho dù muội thêu cho ta ta cũng không cần.” Tô Khải trả lời lại một cách mỉa mai, nhận lấy trà A Tịch dâng lên để qua một bên, nâng một con tròn tròn trắng trắng bên chân lên, giữ trong lòng bàn tay sờ sờ, nói, “Muội học thêu thùa làm gì? Nữ nhi hoàng thất Tô quốc chưa bao giờ học thứ này. Thật là một việc chẳng thú vị lại còn hại mắt.”

Thấy ta không đáp lời, hần hỏi tiếp: “Muội đây là tính thêu cái gì? Đây là hoa văn gì? Hình như là... con vịt lội nước, cổ lau đập dờn?”

Ta lại muốn đâm hần, Tô Khải lui lại, cười nhẹ: “Được rồi được rồi, ta biết rồi không được sao? Không phải là con vịt mà là uyên ương, không phải cổ lau mà là hoa sen. Không phải muội muốn ta nói cái này sao? Nhưng mà cái muội thêu quả thật không giống.”

Ta hung tợn nói: “Chẳng qua ta mới đâm mấy mũi mà thôi, ca có thể nhìn ra thêu giống cái gì? Ca thật đúng là giỏi nhỉ.”

Tô Khải ôm con mèo trắng nhỏ vào trong ngực, cầm chén trà lên uống, chậm rãi nói: “Với trình độ nữ hồng của muội, còn cần ta xem sao? Muội nói cho ta biết, bây giờ muội không phải là nên thêu thẳng sao, sao lại thêu vòng?”

“...” Ta ngẩng đầu, thành khẩn nhìn hần, rất là khiêm tốn: “Cái gì là thêu thẳng? Cái gì là thêu vòng?”

Tô Khải suýt nữa sắc trà: “Muội còn không biết gì mà dám thêu thùa?”

Ta có chút thẹn quá thành giận: “Dù sao... dù sao trong cung cũng có người biết mà, học một chút sẽ biết. Thân là Thái tử Tô quốc, gặp chuyện như vậy mà cũng ngạc nhiên, thật là mất phong độ quân tử.”

Tô Khải nói: “Ngày mai ta sẽ phải rời Nam triều, muội không thể nói với ta mấy lời lọt tai sao? Bằng không ít hôm nữa lúc ta nhớ đến muội, đầu óc đều là bộ dáng hung thần ác sát của muội, muội cảm thấy được không?”

Ta nhất thời dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn: “... Ngày mai?”

Ta chưa kịp tỉnh hồn lại, giọng nói Tô Khải lại tiến vào trong lỗ tai, suy nghĩ lại không cách nào đuổi kịp, chỉ thấy bờ môi của hắn đang khép mở: “Chuyện ta nên làm thì đã làm rồi, Phụ hoàng đã thúc giục. Muội có gì muốn nói hoặc thư từ gì không? Nói thí dụ như cho Tô Tư...” Tô Khải ngưng lại nhai, ngữ điệu lập tức trở nên có chút bối rối, “Ồi muội đừng khóc mà...”

Nghe hắn nói vậy ta mới đột nhiên cảm thấy trên mặt ướt sũng, qua quýt dùng mu bàn tay lau một cái, sau đó liền thấy chiếc khăn Tô Khải đưa qua, rồi tiếp đó lại bị ta không chút do dự đẩy ra, cuối cùng hắn thở dài, chống cằm nhìn ta: “Luyện tiết ta như vậy à? Nhớ ngày đó muội gả đến Nam triều nửa giọt nước mắt cũng không rơi.”

Ta lại lau mắt, cuối cùng lau mặt sạch sẽ rồi gương mặt nói: “Vậy thì có gì để khóc. Phụ hoàng an bài ta đồng ý, rõ ràng là chuyện người tình ta nguyện mà.”

Tô Khải xoa xoa thái dương: “Người tình ta nguyện không phải thế này...”

Tuy rằng ta nói ta rơi nước mắt chỉ là đang ai oán buổi sáng bị Tần Liễm cưỡng chế bắt ăn cháo thịt băm quá khó ăn, khiến cho bây giờ trong miệng còn lưu lại hương vị khó nuốt, nhưng Tô Khải vẫn kiên trì cho rằng ta rơi nước mắt là vì ta đang bày tỏ tình nghĩa chân tình thâm hậu với huynh trưởng, chỉ là ta da mặt mỏng không chịu thừa nhận mà thôi. Sau đó hắn liền bày tỏ sự cảm động rất lớn, cảm động đến mức hứa với ta trong vòng một năm ta khẳng định còn có thể gặp lại hắn, hơn nữa còn chăm sóc ta thật tốt.

Dựa theo lẽ thường trước kia, Tô Khải tuy rằng ngày thường hành động thờ ơ, nhưng nếu hắn đã hứa, vậy thì nhất định sẽ thực hiện. Nhưng mà ta vẫn nhìn không được mà suy nghĩ, lúc này đây ta gặp được hắn bắt nguồn từ việc tranh chấp biên giới hai nước Tô Nam, như vậy đợi đến lần sau ta gặp được hắn, không biết sẽ là bởi vì thời cơ nào.

Buổi tối Tần Liễm trở về, ánh mắt liếc về thứ ta đã thêu được một nửa, mà ta cũng đã chuẩn bị tranh luận với hắn. Nếu hắn vẫn ngậm khế môi như cười như không nói mấy câu như là “Thật là đáng tiếc cho một miếng vải tốt”, ta nhất định sẽ đáp lễ một câu “Không phải chàng cũng không biết nữ hồng sao, người không biết nữ hồng thì không thể nhận xét người học tập nữ hồng, chàng còn không hiểu cái gì gọi là thêu thẳng hay thêu vòng nữa là”, nhưng mà biểu hiện của Tần Liễm lúc này lại ngoài dự kiến của ta, hắn ra sức nhử mồi, cười nói: “Nàng cứ thêu như vậy từ sáng đến tối?”

Ta nói: “Ừ.”

Tần Liễm nói: “Đây là... uyên ương?”

Ta nói: “Ừ.”

Tần Liễm nói: “Thêu không tệ.”

Ta nói: “... Hả?”

Hôm sau, Tô Khải lên đường trở về. Đang đầu mùa đông, thủ phủ Nam triều phủ một tầng sương mỏng. Nhìn theo bóng lưng hắn ở trên ngựa từ từ biến mất ngoài rừng cây thủy sam, chỉ để lại tiếng vó ngựa lạnh lạnh rồi dần tắt, ta nhớ tới lời của hắn trước khi chia tay: “Hi nhi, muội phải nhớ kỹ, muội không chỉ là con gái Phụ hoàng mà còn là em gái ruột của ta.”

Lúc hắn nói lời này còn rất nghiêm túc một cách khó khăn, đôi mắt phượng thu lại vẻ chế nhạo, không đếm xỉa tới Tần Liễm thần sắc thản nhiên đang đứng cách đó không xa. Hắn cầm cổ tay ta, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ. Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra thì không có gì khác biệt nhỉ?”

Tô Khải cười cười: “Khác biệt rất lớn. Ta và Phụ hoàng không giống nhau.”

Ta nói: “Được rồi, ta nhớ rồi. Vậy ca nói cho ta biết, hai người dự định lúc nào sẽ chính thức tuyên chiến với Kỳ quốc?”

“Ừm?” Tô Khải suy ngẫm rồi nói, “Hắn là chờ sau khi ta trở về Tô quốc thôi.”

“Ca sẽ đích thân xuất chinh sao?”

“Không.” Tô Khải mím môi cười cười, “Tần Liễm hắn là cũng sẽ không.”

Ta gật gật đầu, Tô Khải trầm ngâm một lát, lại nói: “Nếu không thì ta để lại cho muội hai tên ám vệ?”

Ta ngửa mặt nhìn hắn, ánh mắt nhìn thẳng, nghiêm mặt nói: “Ca ca, ca đừng hại ta.”

Tô Khải liếc nhìn Tần Liễm, sau khi suy nghĩ một chút thì cuối cùng cũng miễn cưỡng đáp ứng: “Cũng được. Nhưng mà lúc không có chuyện gì làm thì đừng để cho A Tịch tùy tiện rời khỏi người. Muội hãy bảo trọng.”

Tô Khải đi về hướng bắc, ta và Tần Liễm từ cửa nam trở về đông cung. Thần sắc của hắn vẫn trầm tĩnh,

nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào. Nay cảm xúc vị Thái tử Nam triều càng ngày càng che đậy, so với lúc ta mới gặp hắn thì biểu hiện lộ ra trên da mặt hình như thiếu đi hơn phân nửa.

Hắn ngồi trong xe ngựa thờ ơ thưởng thức một viên ngọc phỉ thúy trong tay nhỏ bằng trứng chim bồ câu, ngón tay thon dài, có một sự thanh nhã độc nhất vô nhị không nói ra được. Sau một lúc lâu ánh mắt của ta từ cổ tay áo hắn chuyển qua trên mặt hắn, ta nhỏ giọng nói: “Tần Liễm...”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, ta thanh lọc cổ họng, nói: “Gần đây chàng có tâm sự gì à?”

Hắn nhướn mày: “Làm sao nàng biết?”

Ta nói: “Ta cảm thấy biểu hiện gần đây của chàng khá không bình thường...” Thấy hắn nguy hiểm nheo mắt lại, ta nhanh chóng lùi lại một bước sửa miệng, “Không phải loại không bình thường kia, chàng thông minh như vậy làm sao đầu óc không bình thường... Ý của ta là, gần đây có phải chàng oán hận thứ gì hay không? Nhưng mà hình như cũng không đúng nha, với thủ đoạn của chàng, sao có thể có thứ gì dám chắn ngang đường của chàng...”

Tần Liễm nhìn ta, lại khôi phục bộ dáng như cười như không: “Có phải phong thuỷ Nam triều tốt quá hay không mà sao ta cảm thấy nàng thông minh hơn lúc mới đến nhỉ?”

Ta ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: “Gần mực thì đen, chỉ là gần mực thì đen mà thôi.”

Tần Liễm lại cười cười, cầm phỉ thúy trong tay cất vào trong tay áo, nói: “Lại đây.”

Ta cảnh giác nhìn hắn: “Ta không qua.”

Hắn nhanh chóng nheo mắt, thông thả đọc tên ta một lần, sau đó khoan thai nói: “Lá gan của nàng thật là càng lúc càng lớn.”

Xe ngựa này ánh sáng quá yếu, ta trở mắt nhìn hai cánh tay hắn mở ra rồi khép lại, suy cho cùng thì vẫn cuốn ta vào trong phạm vi thể lực. Tiếng rì rào của y phục vang lên, ta nghe thấy giọng nói réo rắt của hắn trên đỉnh đầu ta, miệng lưỡi rõ ràng gọi tên ta lần nữa, sau đó chậm rãi nói: “Hoàng tộc Tô quốc các nàng chính là một ổ hồ ly.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, không khéo đụng phải mũi hắn. Hắn cúi đầu, ngón tay phủ lên cổ tay ta, linh hoạt đến mức tựa như là dây thường xuân, theo khuỷu tay ta uốn lượn mà lên. Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua đến đâu thì tê dại đến đó, nếu không phải hắn kịp thời bịt kín môi ta, ta thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng.

Ta mở to mắt nhìn hắn, cuối cùng cũng lui về phía sau một chút, run giọng lại yếu ớt nói: “Chàng, chàng muốn như thế nào...”

Tần Liễm nói: “Nàng đoán ta muốn như thế nào?”

“Ta làm sao biết...”

Ngón tay hắn lại uốn lượn đi lên, vân vê từng tắc da thịt của ta, trước khi thốt ra thì ta kịp thời cắn miệng, oán hận nhìn hắn, mà hắn cười đến mức vô cùng bình tĩnh hoà nhã: “Ta đang nghiêm hình bức cung.”

“ ... ”

Hắn nói: “Nếu muốn biết lúc nào khai chiến với Kỳ quốc, sao không đến hỏi ta?”

“ ... ”

Hắn còn nói: “Tô Khải còn muốn giữ hai tên ám vệ lại cho nàng, hắn xem Nam triều là cái gì?”

“ ... ” Ta há miệng, sau một lát mới lẩm bẩm nói, “Hoá ra chàng thánh tai thế...”

“Sai rồi.” Tần Liễm thông thả nói, “Ta có thiên lý nhãn. Ta biết đọc khẩu hình.”

“ ... ”

“Cho nên,” hắn vẫn bình tĩnh nhìn ta, “Nàng có muốn nói gì không?”

“ ... Không có.”

“Không có?”

“Ừm.” Ta nhìn hắn, “Một chữ cũng không có.”

Không ngờ hắn cũng không bức bách, nhưng một tay lại chống má nhắm mắt, chậm rãi nói: “Tốt thôi.”

Sau khi Tô Khải trở về Tô quốc thì quả nhiên tức khắc điều động binh tướng tấn công Kỳ quốc. Mà quả thật như lời hắn nói, hắn và Tần Liễm quả nhiên vẫn chưa tự mình xuất chinh, Nam triều phái anh trai Triệu Hữu Nghi Triệu Hữu Thân đi đốc trận.

Nghe đồn ngày cuối cùng khi Kỳ quốc mất nước, gió bắc rét lạnh thổi lá cờ bay phát phới, mà quốc vương Kỳ quốc đứng trên tường thành, lòng đầy căm phẫn chửi rửa hai nước Tô Nam lòng tham không đáy. Hắn nói từ tổ tiên giành được mảnh đất phong này thế nào, nói đến Tần Liễm và Tô Khải vì lợi ích vứt bỏ

tín nghĩa, vì mục đích mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, đây là bản tấu trước lễ tan nhạc võ (1) đương thời. Cuối cùng Triệu Hữu Thần đã không kiên nhẫn nổi, phất phất tay nói hai chữ: “Bản tên.”

(1) lễ tan nhạc võ: Xuân Thu Chiến Quốc là thời kỳ “lễ băng nhạc hoại” (lễ tan nhạc võ), lễ nhạc giáo hoá hư hỏng. đạo đức quy củ, kỉ cương xã hội đổ nát.

Vì thế quốc vương Kỳ quốc cứ như vậy bị mũi tên bắn chết trên tường thành. Tử trạng thật thảm thiết, thậm chí nghe nói thì thể còn bị tướng sĩ hai triều giẫm giày bước qua mấy lần.

Khách quan mà nói, cái thứ chính trị này vốn cũng không có công bằng. Quốc vương Kỳ quốc lúc tại vị cũng toan tính, mà Tần Liễm và Tô Khải cũng vậy. Cho nên đánh giá bọn họ quăng mất nghĩa khí thật sự có chút quá đáng, mặc dù có đôi khi bọn họ hành động thật quá kiêu ngạo.

Lúc tin chiến thắng truyền đến thì Tần Liễm đang nằm trên giường nghỉ ngơi, khuôn mặt bình tĩnh, mang theo chút mệt mỏi. Nửa năm qua tình hình sức khỏe của Thánh thượng ngày càng sa sút, thể lực không thể chèo chống tiếp được nữa, nằm trên giường mấy ngày liền, Tần Liễm gần đây lấy thân phận Thái tử mà coi nước, lại kiêm bận tâm lo nghĩ cho bệnh tình của Phụ hoàng, đã liên tục mấy ngày không chợp mắt. Nay nhìn kỹ lại, đáy mắt thậm chí đã có màu xanh nhợt nhạt. Mà làn da hắc vốn hơi trắng, vì mệt mỏi mà ngày càng rõ rệt.

Hiếm khi ngủ ngon như ngày hôm nay, trong mắt hắc lúc này đều là khí thể bức người, hô hấp đều đặn, sắc mặt điềm đạm, ôn hòa như ngọc.

Song, điều khiến ta buồn bực chính là, Tần Liễm gần đây ngày đêm đảo lộn, thời điểm an tĩnh như vậy thật là quá ít, hơn nữa hắc gần đây lại thêm thói quen mới khá phiền lòng, chỉ cần tỉnh lại, tay sờ sờ lên giường không đụng người, còn chưa mở mắt thì giọng nói kỳ dị cũng đã truyền ra, hai chữ thanh đạm lại làm cho ta cảm giác mình bị lời chú cản cô (2): “Tô Hi.”

(2) lời chú cản cô: Đường Tăng dùng để không chế Tôn Ngộ Không trong truyện “Tây du ký”, ví với việc trói buộc người khác

Ta tự thấy làm người phải rộng lượng, cho nên nếu hắc chỉ gọi ta như vậy cũng không có gì. Nhưng mà sau mỗi lần hắc trở về đều gọi ta đến bên người, bắt đầu sai ta như cung nữ, giúp hắc thay y phục, giúp hắc mài mực, giúp hắc đắp vai, thậm chí còn phải giúp hắc đọc tấu chương nịnh nọt của các thần tử ca tụng công đức, hơn nữa đã sai thì hết cả một ngày, khiến thời gian ta đùa hoa trêu mèo ghẹo Bát Ca cũng bị chiếm mất không còn, cứ như thế, ta có rộng lượng hơn nữa cũng không nhận nổi.

Ngày nọ, ta cự tuyệt tiếp nhận tấu chương hắc đưa qua, tức giận nói: “Tại sao phải bảo ta đọc tấu chương!”

Tần Liễm nói như gió thoảng mây trôi: “Ta xem cả ngày mắt đều mệt mỏi, san sẻ với phu quân, chẳng lẽ không phải là trách nhiệm của Thái tử phi sao?”

“...” Ta đứng ở một góc bàn từ trên cao nhìn hắc, tỏ vẻ phẫn nộ, “Nhưng mà làm Thái tử anh minh, rõ ràng

thấy tấu chương vượt mông ngựa lẽ ra chàng không cần nhìn tới mà ném qua một bên!”

Tần Liễm thản nhiên nói: “Ý của nàng là, ta thân là một Thái tử, lại là một Thái tử ngu ngốc?”

“...” Ta nhụt chí.

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, lại lựa gậy đánh rần (3) mà nói: “Chẳng lẽ ca ca nàng Tô Khải chưa nói với nàng, xem tấu chương nghiêm chỉnh quá nhiều thì cũng cần loại nịnh nọt này để điều hòa một chút?”

(3) lựa gậy đánh rần: lợi dụng cơ hội, sơ hở phản kích đối phương

“...” Ta vốn định nói tiếp theo lời của hắn “Tô Khải không làm chuyện như vậy”, nhưng ngẫm lại hành vi thường ngày của Tô Khải, những lời này chỉ sợ ngay cả bản thân ta cũng không tin, vì thế lời đến khóe miệng lại không thể không sửa lại, “Tô Khải không để cho người ta đọc tấu chương đâu.”

Tần Liễm một lần nữa mở lòng bàn tay của ta ra, một lần nữa đặt tấu chương lên, thờ ơ nói: “Đừng có thay đổi trọng điểm lời nói của ta. Tiếp tục đọc.”

“...”

Sau khi tỉnh dậy thì Tần Liễm biết được tin tức, nhưng vẫn giữ vẻ gọn sóng không sợ hãi. Hắn đuổi thẳng cánh tay để ta mặc áo bào vào cho hắn, sau đó hắn nhéo nhéo cằm ta, cười nói: “Vừa mới đánh thắng trận, sao nàng lại có vẻ không yên lòng?”

Ta nói: “Thắng trận hay không chẳng liên quan gì đến ta. Chàng để ta xuất cung một chút, ta khẳng định lập tức lên tinh thần.”

Hắn sờ sờ tóc ta, lại cười nói: “Chờ nàng khâu xong thứ kia, ta sẽ dẫn nàng xuất cung, có được hay không?”

Ngay lúc tin thắng trận ngày thứ hai nhanh chóng truyền tới, hai quốc gia đang chiến thắng lại xảy ra tranh chấp nội bộ. Kỳ quốc bị tiêu diệt, quốc khố bị tướng sĩ hai nước Tô Nam quét sạch, lúc đó có lẽ có một số của cải phân không đồng đều, nhưng vẫn chưa nảy sinh sơ suất gì lớn; nhưng lúc tướng soái hai nước tranh đoạt văn thư và sách cổ ghi lại tất cả hộ tịch đất đai sông núi Kỳ quốc thì xảy ra bất đồng. Tô quốc khẳng khái tới trước được trước, muốn thu tất cả về mình, mà Nam triều hiển nhiên không đồng ý, vì thế giữa ban ngày ban mặt đã phát sinh âm ỉ, đầu tiên là tranh chấp bằng ngôn ngữ, sau đó là quân thể dùng binh khí đánh nhau, đến cuối cùng không biết là ai rút cây đuốc, đốt sạch tất cả văn thư quan trọng của Kỳ quốc.

Vốn không vừa mắt hai quốc gia tranh chấp, bất luận là chuyện nhỏ cỡ nào đều có thể biến thành chuyện cực lớn, huống chi là chuyện đốt cháy văn thư sách cổ nghiêm trọng như vậy. Nhưng mà ta vẫn thờ phào nhẹ nhõm. Ta vốn có chút lo âu hai triều Tô Nam sẽ có tương lĩnh một bên xúc động, thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị sẵn sàng đã đánh lén, bởi vậy dẫn tới thương vong rồi dẫn tiếp tới chiến tranh hai nước.

Nhưng mà sự thật chứng minh ta lo bò trắng răng; trước đó đã ký kết văn ước phân biên giới, xem ra hai nước đều phải tuân thủ một thời gian.

18. Chương 18

Gần đây thân thể Thánh thượng lúc tốt lúc xấu, nhưng thời điểm xấu chiếm đa số. Nhưng mà ngày đó Triệu Hữu Thần khải hoàn về triều, tinh thần Thánh thượng hiếm khi vô cùng tốt, không chỉ thăm hỏi ngợi khen chư tướng sĩ xuất chinh mà còn bổ sung tinh lực để ban tiệc rượu cho người nhà Triệu gia.

Tần Liễm hôm đó ra ngoài rất sớm, mãi cho đến khi ánh chiều tà ngã về phía tây còn chưa trở về. Ta vốn cho rằng đây chỉ là tiệc rượu hoàng thất bình thường, nhưng lúc treo đèn lên, có tin đồn Thánh thượng tứ hôn cho Tần Liễm lần nữa như gió bắc nhanh chóng thổi vào đông cung, khiến cho ta vốn đang làm bộ tập viết theo chữ mẫu ngẩn người.

A Tịch không nói xạo trước sau như một, nếu nàng nói cho ta biết Tần Liễm sắp sửa nạp trắc phi, tin tức kia hẳn là đã mười phần chắc chắn.

Ngày thường, mấy tin tức liên quan đến Tần Liễm luôn được truyền đi rất ngoạn mục, huống chi là chuyện lấy vợ như vậy. Nghe nói tiệc rượu ăn được một nửa, Thánh thượng được Triệu gia ung dung nịnh nọt trên đũa vô cùng cao hứng, cao hứng hơn cả là cảm thấy Triệu gia một nhà trung thành, hơn nữa nghe Quý phi được sủng ái nhất hiện giờ Triệu Song Nghi nói, vì thế bàn tay vạn kim vung lên, thuận miệng đồng ý cho Triệu gia một phần thưởng, hỏi bọn họ muốn cái gì.

Nhất thời đại diện hoàn toàn yên tĩnh, không ai ngờ rằng Thánh thượng sẽ khen thưởng như thế, ai nấy đều tính toán khối nhân bánh từ trên trời rớt xuống này rồi cuộc nên tiếp nhận như thế nào mới thích hợp, Triệu Hữu Nghi lại tiên phong đứng lên, cúi người theo chuẩn mực trong cung đình, khuôn mặt nhuộm một tầng ửng đỏ, nói giòn giã: “Hữu Nghi mất lễ nghi, muốn khẩn cầu Thánh thượng tứ hôn cho Hữu Nghi.”

Sau đó nàng ta chuyển ánh mắt tới trên người Tần Liễm, nhìn một chút lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, vùi đầu càng thấp hơn, giọng cũng nhẹ không ít, còn mềm mại hơn vừa rồi: “Nguyện vọng từ bé của Hữu Nghi chính là gả cho Tần ca ca, không quan tâm danh phận cao thấp. Xin Thánh thượng tác thành.”

Lời này vừa nói ra, đại diện càng thêm yên tĩnh.

A Tịch nói đến đây, ta nhin không được lại ngẩn người. Thật không hiểu anh trai của nàng ta có phải mang một cái gan báo tử biên cảnh về cho nàng ta hay không, bất kể hậu quả mà to gan bình tĩnh nói trước mặt tất cả người nhà như vậy, trước mặt thiên tử tôn quý nhất cả nước. Theo một mức độ nào đó mà nói, nàng ta thật là tiểu thư quý tộc ngay thẳng nhất ta gặp được từ trước tới nay. Nếu lúc ấy ta ở đấy, nếu người Triệu Hữu Nghi muốn gả cho không phải Tần Liễm, vậy ta đại khái sẽ nhin không được mà vỗ tay cho nàng ta.

Ta nghe xong một lúc lâu vẫn không lên tiếng, A Tịch nhìn sắc mặt ta, châm chọc nhẹ giọng hô “Công

chúa”.

Ta “à” một tiếng, hoàn hồn trở lại, khoát tay: “Ta hiểu rồi. Ta có hơi đói bụng, người đem bánh phù dung lên đi.”

“Công chúa,” A Tịch không nhúc nhích, sắc mặt vẫn thản nhiên, “Người không muốn biết Tần Liễm phản ứng thế nào sao?”

Ta nói: “Hắn còn có thể phản ứng thế nào nữa? Nếu đổi lại là ta, ta cũng tuyệt đối không thể không đồng ý. Ta đói bụng quá, người đi tìm chút điểm tâm đến đây đi.”

A Tịch nhìn ta, vẫn không nhúc nhích.

Ta đẩy tờ giấy ghi chữ theo mẫu ra, ghé vào trên bàn, chậm rãi nói: “Đây là rõ ràng. Bất luận Tần Liễm bây giờ phản ứng thế nào, cuối cùng Triệu Hữu Nghi cũng phải cưới vào cửa. Ừm... Hiện tại có lời đồn nói Thái tử phi Tô Hi có sở trường sử dụng vu thuật, hồ ly háo sắc mê hoặc người khác, khiến cho quyết định của Thái tử ngày càng hòa nhã, xử lý quan hệ hai nước cũng không sầm rên gió cuốn như trước kia. Những điều này ta đều biết. Dù sao bất kể ta làm thế nào thì trong miệng đại thần Nam triều ta khẳng định chính là một mầm tai họa. Thánh thượng anh minh như thế, lại tự biết đại nạn buông xuống, nghe mấy tin đồn này chắc chắn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ. Triệu Hữu Nghi dám nói trên đại đường như vậy, e là không chừng có người âm thầm bày mưu đặt kế chống lưng cho nàng ta, mà nếu nàng ta nói như vậy, Thánh thượng nhất định cũng sẽ biết thời biết thế. Cho dù con thuyền này thật sự bị Tần Liễm chống đỡ nhất thời không di chuyển được, nhưng mà một mình hắn có thể nào ngăn cản được sức lực của mọi người? Còn nữa, nếu Tần Liễm không muốn làm hôn quân tương lai, bản thân hắn cũng phải biết nên cưới trắc phi.”

A Tịch tiến lên một bước, ánh mắt mang theo vẻ buồn rầu: “Công chúa...”

Ta khoát tay, thu lại thần sắc: “Ta đói bụng rồi, đi bưng điểm tâm đi. Đừng để cho ta nói lại lần thứ tư.”

Ta đi ngủ sớm, nhưng vẫn không ngủ được. Nền rối cuộc đã cháy hết, tim đèn “đôm đốp” một tiếng, lập tức căn phòng rơi vào bóng tối. Trong bóng đêm ta nghe thấy tiếng cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, cách khe hở rèm có thể nhìn thấy bóng cây rọi trên cửa, mặt đất hiện lên ánh trắng lạnh lùng, giống như phủ một tầng sương. Mà Tần Liễm đạp ánh trắng đi tới.

Chờ hắn vén rèm lên, ta đã nhắm mắt lại. Tiếng y phục sột soạt va chạm sau, hắn nằm xuống bên cạnh ta, có mùi rượu thoang thoảng. Tóc hắn có một lọn cọ qua cổ ta, ngọn tóc phất qua như có như không, giống như là ngón tay linh hoạt của hắn, phất chốc khiến ta thiếu chút nữa bật thành tiếng, dù sao cũng nhịn xuống được, tiếp tục từ từ nhắm hai mắt giả bộ ngủ.

Sau lưng ta cách rất lâu cũng không có động tĩnh, Tần Liễm hô hấp đều đặn, như là đã ngủ. Ta tỉnh rụi lẩn lẩn vào phía trong giường, không ngờ hắn cũng xoay người vào trong. Ta lại lẩn lẩn, kết quả hắn cách ta càng gần hơn. Cuối cùng ta không thể lẩn được nữa, mà Tần Liễm ở ngay phía sau ta, gần đến mức ta mơ hồ có thể cảm giác được hơi thở của hắn.

Ta vẫn duy trì tư thế nghiêng người, cuối cùng cả người đều cứng ngắc. Rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà lật người, tiếc rằng không gian quá nhỏ hẹp, không cẩn thận liền lăn mình vào trong ngực người nào đó.

Sau đó cả người đều bị khóa lại, một tiếng cười khê vang lên: “Còn giả bộ?”

“Mùi rượu của chàng nồng quá.” Ta dứt khoát mở mắt ra, ngay cả tranh cãi cũng tiết kiệm, “Không rửa mặt đã muốn ngủ, Tiểu Bạch còn biết giữ vệ sinh hơn chàng.”

Tiểu Bạch chính là chỉ con mèo trắng nhỏ kia. Sau khi đến Nam triều thì Tô Khải biết được nó còn chưa có tên, bảo ta đặt một cái. Ta gọi nó là Tiểu Bạch, hắn gọi Tiểu Tuyết, ta khinh bỉ nói Tiểu Tuyết tầm thường không chịu được, hắn cãi lại nói Tiểu Bạch khó hiểu phong tình. Sau khi tranh cãi không ngừng thì biện pháp giải quyết chính là Tô Khải nói phải để cho con mèo tự quyết định mới công bằng. Vì thế A Tịch phụng mệnh ôm con mèo đến giữa hai ta, ta gọi một tiếng Tiểu Bạch, hắn gọi một tiếng Tiểu Tuyết, con mèo nhỏ bốn chân chạm đất nhìn hắn lại nhìn ta, sau đó meo một tiếng chạy tới liếm đầu ngón tay ta. Rồi tiếp đó Tô Khải biện bạch nói đây là bởi vì nó và ta tương đối quen thuộc, vì thế không công bằng, cuối cùng hai ta dựa theo biện pháp cổ xưa nhất bao búa kéo, kết quả vẫn là ta thắng. Cho nên cuối cùng vẫn gọi là Tiểu Bạch.

Tần Liễm “ừm” một tiếng, cánh môi ngậm vành tai ta nhấm nháp, trước khi ta sợ hãi lên tiếng thì hắn buông ra, cười nói: “Tức giận à?”

Ta nói: “Chàng thấy ta tức giận chỗ nào?”

Tần Liễm gãi gãi eo ta, ta chợt muốn trốn, lập tức đụng vào vách tường. Hắn ngược lại cười rộ lên: “Cứng nhắc như một khúc gỗ.”

Ta khẽ cắn môi, từ từ nhắm hai mắt cố gắng ngủ.

Hắn cười thấp giọng, trầm thấp dễ nghe, ngón tay vòng qua dưới cằm ta, dưới ánh trăng hơi mờ, ta miễn cưỡng có thể thấy đường viền chỉ bạc cổ tay áo hắn, xòe ra lay động như cây cỏ tự tại.

Ta chờ đợi hắn nói chuyện, không ngờ hắn lại không mở miệng nữa. Chỉ là sờ sờ tóc ta rồi dừng tay lại, sau đó ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, chờ Tần Liễm ra khỏi đông cung, ta cũng túm A Tịch chạy ra khỏi cung không dấu vết. A Tịch lần đầu thấy ta vượt quá quy củ mà không phản đối, ngược lại còn ngậm đồng ý vô cùng sáng khoái. Nghe ta nói muốn xuất cung, không nói hai lời nằng đã chuẩn bị ngân lượng trợ giúp ta xuất cung.

Xuất cung quá thuận lợi, khiến ta nhịn không được mà hoài nghi có phải Tần Liễm cố ý nhường ta hay không. Nhưng mà xuất cung cũng không có chỗ đi. Ta dẫn A Tịch đi một hồi rồi đến quán trà mà Tần Liễm dẫn ta đến nghe nho sinh khẩu chiến. Chỗ đó vẫn khách khứa ồn ào cả sảnh đường, vẫn không hề ngăn cản bình luận tình hình chính trị đương thời. Hơn nữa ta phát hiện tin tức nơi này còn nhanh hơn tường tượng của ta, chuyện một ngày trước Triệu Hữu Nghi công khai ý đồ muốn gả cho Tần Liễm trên

triều đình bọn họ cũng đã biết.

Ta và A Tịch nhặt được một cái bàn trong góc ngồi xuống, nghe thấy cách đó không xa có một người nói: “Nghe nói gần đây bệ hạ bệnh nặng, Thái tử điện hạ phụng chỉ giám quốc. Triệu gia vốn quyền cao chức trọng, nay nếu Nhị tiểu thư gả cho Thái tử, Triệu gia kia có thể nói quyền khuynh nhất thời, không còn ai hơn nữa. Hơn nữa nghe nói Thái tử điện hạ và Nhị thiên kim Triệu gia vốn hai bên đều có tình cảm với nhau, đến lúc đó tiểu thư Triệu gia lại thổi một chút gió bên gối (1), tương lai Triệu gia quả thật tiền đồ thênh thang mà.”

(1) gió bên gối: người ta thường ví những lời vợ thủ thỉ với chồng như “gió bên gối”

“Hai bên đều có tình cảm với nhau?” Tên còn lại cười khúc khích, “Huynh nghe nói hai bên có tình cảm với nhau ở đâu? Đó đều là chuyện lúc trước, nay Triệu gia thổi gió bên gối sao có thể lợi hại như Thái tử phi?”

Nghe đến chuyện có liên quan đến ta, ta thoáng ngồi ngay ngắn, người nọ vừa lúc liếc qua ta, ta theo bản năng rút một cái, nhưng hiển nhiên ta đã đánh giá bản thân quá cao, ánh mắt người ta không dừng trên người ta nhiều hơn một khắc, vừa nhìn thấy đã đánh trúng vào khẩu vị mọi người, liền lười biếng nói tiếp: “Thái tử điện hạ từ lúc đại hôn tới nay, bị sắc đẹp mê hoặc mà đã làm không ít chuyện hồ đồ. Mấy ngày trước Thái tử Tô quốc đến Nam triều, có người đề nghị trực tiếp giam lại, thử khiêu khích quan hệ phiên trấn với Tô quốc, hiện nay quốc vương Tô quốc lại dần dần già đi, như thế ắt sẽ có nội loạn, ít nhất có thể khiến thực lực Tô quốc yếu đi một nửa. Kiến nghị này Thánh thượng cũng ngầm cho phép, nhưng Thái tử điện hạ cứ khăng khăng đầu lý, cố chấp không chịu tiếp thu. Chẳng những không tiếp thu mà còn chấp tay nhường một tòa thành trì của Kỳ quốc cho Tô Khải trước, khiến Tô quốc chiếm được tiện nghi, thật khiến cho người ta muốn nắm cổ tay không thôi.”

Rất nhanh có người phụ họa: “Cái này ta cũng có nghe thấy. Nghe nói Thái tử phi là đệ nhất mỹ nhân Tô quốc, trời sinh dáng vẻ hoa sen mới nở, dung mạo chim sa cá lặn, mỗi cái nhìn mỗi tiếng cười đều rực rỡ động lòng người, Thái tử điện hạ mới gặp nàng ta lần đầu đã rơi vào hố, sau khi kết hôn thì càng sủng ái Thái tử phi vô cùng, nhân nhượng mọi chuyện, ban thưởng không ngừng, xuất binh đánh giặc cũng không quên giải nhân trong cung, không chỉ dùng bồ câu đưa thư mỗi ngày mà còn đặc biệt mang lụa dạ quang cực phẩm từ Mục quốc về cho Thái tử phi.”

A Tịch nghe xong vẫn không biến sắc, ta nuốt nước trà đến cổ họng thiếu chút nữa là sặc. Trực giác rất muốn xông tới hỏi hẩn xác định người hẩn nói là Tần Liễm sao, vì sao ta nghe chẳng giống gì cả, ngược lại thì càng giống như hôn quân đốt lửa đùa các nước chư hầu (2) trừ danh trong lịch sử.

(2) đốt lửa đùa các nước chư hầu: Bao Tự là mỹ nhân Trung Quốc thời nhà Chu. Truyền thuyết kể rằng Chu U Vương mê say nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười. Quanh đất nhà Chu cai trị vốn xây nhiều tháp dầu để khi có giặc kéo đến thì đốt các cột lửa báo hiệu cho chư hầu đến cứu. Quắc Công khuyên Chu U Vương đốt lửa cho chư hầu đến để cho Bao Tự cười. Bao Tự ở trên đài trông thấy các nước chư hầu kéo đến ngơ ngác nhìn nhau thì bật tiếng cười lớn.

Ngay sau đó liền có người lòng đầy cảm phẫn cao giọng nói: “Đã sớm biết Tô quốc sẽ không có hảo tâm gì! Đưa một con hồ ly tinh như thế đến đây, ý đồ rất rõ ràng! Thái tử phi còn ở đây ngày nào, ta liền không yên ổn ngày đó! Thái tử điện hạ còn u mê không tỉnh ngộ như vậy, tương lai đại Nam triều ta làm sao chịu nổi hử!”

Lời này nhanh chóng được mọi người tán thành kịch liệt, trên mặt mỗi người đều hiện ra vẻ lo nước lo dân, giống như thật sự nhìn thấy Nam triều tận thế.

Ta lặng lẽ ẩn náu trong một xó cùng với A Tịch không nói tiếng nào. Nghe người khác không hề cố kỵ mà bàn tán về bản thân và những chuyện liên quan đến mình, loại cảm giác này thật đúng là... phức tạp quá khó miêu tả. Cuối cùng ta tự mình cảm nhận được sự vĩ đại của lời đồn. Trước kia chỉ đọc cái gọi là hồng nhan họa thủy trong sách, ngoài đầu nhìn mà nghiêng thành, cười đổ nước, lúc cười nhẹ cũng đủ để đảo điên sự hưng thịnh và diệt vong của một nước. Lúc ấy ta ôm mộng ảo tưởng nghĩ rằng đó phải là một cô gái xinh đẹp cỡ nào mới có thể có sức lực lấy nhu thắng cương như vậy. Bây giờ liên hệ với bản thân, rốt cuộc có chút mùi vị trải nghiệm, té ra có đẹp hay không cũng không phải là điểm quan trọng nhất, chỉ cần không cẩn thận xen vào cái gọi là mâu thuẫn dân tộc quốc gia thì bất kỳ ai cũng không thể toàn thân trở ra. Không phải trở thành cái gọi là mằm tai hoạ quyền rũ mê hoặc chủ trong miệng kẻ địch thì cũng trở thành cái gọi là kẻ phản bội thông đồng với địch bán nước trong miệng nhân dân.

Ta ra vẻ bình tĩnh ngồi đó nghe bọn họ dùng hết buổi chiều ở đây dùng văn chương để lên án tội trạng đương kim Thái tử phi Nam triều, liên tục nghe đến lúc ánh chiều tà ngã về phía tây. Một vị thanh niên bên cạnh bỗng nhiên xoay đầu lại, chọc chọc cánh tay ta, cười nhả nhận: “Nơi nào nhiệt như thế, hai vị tiểu huynh đài sao này giờ không nói gì?”

Giọng hắn không nhỏ, lập tức hấp dẫn không ít sự chú ý đến trên người ta. Ta quay đầu nhìn nhìn A Tịch, nàng lập tức hiểu ý, ồm ồm cổ họng nói: “Công tử nhà ta gần đây dây thanh bị tổn thương, không tiện mở miệng. Hâm mộ tiếng tăm mới đến đây, nghe một chút là được.”

Người nọ liếc nhìn vỏ hạt dưa trước mặt hai ta, cười nhẹ: “Dây thanh bị tổn thương còn có thể ăn nhiều hạt dưa như vậy?”

Ta: “...”

A Tịch: “...”

Buổi tối ta không nhắc đến chuyện hồi cung, A Tịch cũng không đề cập tới. Hai ta đợi cả buổi trong phòng khách nhà trọ cũng không có dấu hiệu quan binh soát người, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm mà rửa mặt đi ngủ.

A Tịch thay ta dịch góc chăn, thấy ta còn đang mở to mắt nên nói: “Công chúa điện hạ ngủ không được sao?”

Ta gật gật đầu, trầm mặc một chút, đầu ngón tay nắm chặt chăn, trong lòng cân nhắc hồi lâu, cuối cùng nhắm mắt lại, vẫn còn hăng hái bật thốt lên: “Hôm qua trên yến tiệc rất cuộc Tần Liễm phản ứng như thế nào?”

Ta nói một lèo không ngừng, nói xong cũng khinh bỉ chính mình. Hôm qua lúc A Tịch chủ động nói ta không nghe, không nghe là không nghe, bây giờ còn ngóng trông hỏi riêng. A Tịch lại lạnh mặt, như là đã sớm đoán trước câu hỏi của ta, giọng điệu không hề bận tâm, không nhanh không chậm nói: “Thánh

thượng miệng vàng lời ngọc, chỉ dụ không thể sửa đổi. Thái tử điện hạ lấy có Triệu Hữu Nghi tuổi còn quá nhỏ mà xin kéo dài thời hạn cầu hôn với Thánh thượng, nhưng Thánh thượng không đồng ý. Yếu tiện xong điện hạ hình như lại đi gặp mặt Thánh thượng, nhưng đến sáng sớm hôm nay ý chỉ tứ hôn cũng không có bất cứ sửa đổi nào.”

Ta nhìn nàng, sau một lúc lâu mới “à” một tiếng, há miệng không lên tiếng, A Tịch nhìn ta, mặt không chút thay đổi mà thuận lợi nói ra đáp án của vấn đề ta muốn hỏi lại không dám hỏi: “Trong ý chỉ của Thánh thượng, điện hạ sẽ cưới Triệu Hữu Nghi vào một tháng sau.”

Tâm tư bị người ta đoán được, trong lòng ta có chút kích động không vượt qua được. Nhưng phản ứng chân thật lại là mí mắt nháy dưng, quần mình trong chăn càng chặt hơn, khóe miệng nở một nụ cười: “Trùng hợp Tết âm lịch sao? Ngày tốt thật.”

Ngày thứ hai ta và A Tịch lại đi quán trà kia, những nhân sĩ trí thức này lại có đề tài mới, chẳng qua là về lũ lụt kỳ nước lên, ta không có hứng thú. Thời gian không đến một nén nhang ta liền đi ra, lại không ngờ gặp được Triệu Hữu Nghi ở cửa hàng đối diện.

Ta đoán chừng tuy ta và A Tịch cùng cải nam trang, nhưng rất dễ bị người ta nhận ra không phải nam tử bình thường. Người bình thường nhìn thấy thân cao tướng mạo ta đây lần đầu tiên, khẳng định sẽ cho rằng ta là đào kép, nếu không chính là quan lại hầu hạ trong cung; mà nếu người nọ nham hiểm giả dối như Tần Liễm, đại khái đã có thể nghĩ ra ta chỉ là cô gái nữ phần nam trang.

Nhưng mà nam trang vẫn có lợi, chính là đi trên đường ẩn tượng đầu tiên của người ta vẫn sẽ cho rằng người là nam tử, chẳng qua là nam tử có nghề nghiệp không tầm thường. Khinh thường một chút cũng có vai rồi qua, sẽ không nhìn lại lần thứ hai. Không giống lúc trước mặc nữ trang, mặc y phục bình thường vẫn bị người ta đánh giá, ánh mắt kia khiến ta cảm thấy thật giống như ta chính là một gốc cây bấp bỡ ra hoa mẫu đơn.

Hơn nữa bây giờ còn có một điểm tốt, đó chính là Triệu Hữu Nghi cũng không nhận ra ta. Hay là có thể nói nàng ta chỉ đang chuyên tâm chọn lựa vải vóc, không rảnh bận tâm đến bất kỳ ai bên cạnh, tất nhiên cũng bao gồm ta.

Chọn xong một đồng vải dệt đồ tươi thật to, nàng ta nghiêng ngang mà đi. Vẫn là bộ dáng tiểu thư quý tộc ngẩng đầu ưỡn ngực, trên lông mày lông mi nhuộm vẽ hờn hờ, hiển nhiên chuyện ngày hôm qua còn đang khiến nàng ta hưng phấn không thôi.

A Tịch cau mày, lạnh lùng nói: “Thật ngạo mạn.”

Ta quay đầu nhìn nàng. Nàng nhanh chóng cúi đầu, không nói gì thêm.

Ngày thứ ba ta vẫn kéo A Tịch đi quán trà. Hôm nay lại có đề tài mới, nói là Triệu Hữu Nghi lúc chơi đùa dây không cẩn thận té gãy chân, khóc âm ỉ không ngừng, mãi cho đến khi Tần Liễm tới Triệu phủ. Thương gân động cốt một trăm ngày (3); kể từ đó, muốn hôn lễ không có sai sót gì thì không hề khả thi. Chỉ có thể dời ngày cưới và báai đường. Nghe nói Triệu Hữu Nghi vốn muốn cử hành báai đường đúng thời hạn, bị

tỷ tỷ Triệu Hữu Nga hung hăng phê bình mất tự nhiên, đành phải thông báo cho Lễ bộ kéo dài thời hạn ngày cưới đến ba tháng sau.

(3) thương gân động cốt một trăm ngày: Người Trung Quốc xưa quan niệm, người sau khi bị gãy xương thì đại khái cần 100 ngày để tịnh dưỡng

Ba tháng sau đã đến tiết xuân phân âm áp se lạnh. Dựa theo tình hình phát triển bây giờ, không biết đến lúc đó sẽ là quang cảnh gì.

Quán trà mỗi ngày đều có chuyện mới mẻ. Ngày thứ sáu nhắc tới Tô Khải mấy ngày trước hình như có ý đồ đại hôn, vì thế trước mắt trong đám hoàng thân quốc thích Tô quốc phàm là có con gái chờ gả người người đều xắn tay áo lên, bố trí đủ loại lơ đãng trùng hợp vô tình gặp phải. Tô Khải từ sớm đến tối đều có thể gặp được đủ kiểu mỹ nhân Hoàn béo Yến gầy (4) mà yêu thương nhưng nhớ, cuối cùng hắn phiền không chịu nổi, dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách. Nhưng dù là như vậy, vẫn có người không biết dùng cách gì chui vào tấm cung của hắn, chờ hắn dự dạ tiệc hơi say trở về, thấy có một mỹ nhân sóng nước mênh mông khó khăn lắm mới nằm được trên giường của hắn, hơn nữa còn che miệng anh đào nhỏ nhắn, cao giọng hô “Cứu mạng”.

(4) Dân gian Trung Quốc lưu truyền câu “Hoàn phì, Yến sấu” (Hoàn béo, Yến gầy) để nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đầy đặn.

Ta nghe xong cười ngặt nghẽo. Tô Khải từng oán giận với ta mỹ nhân Tô quốc đều là cạp cái, là loại ăn thịt người không thừa xương cốt. Bây giờ xem ra so sánh với trước đó thật là chỉ có hơn chứ không kém.

Ngày thứ chín đến phiên tin tức có liên quan đến chuyện ta xuất cung. Nghe đồn hình tượng của ta càng thêm xấu xa, không chỉ sắc đẹp hại người mà còn đổ kị thành tính. Vừa nghe nói Tần Liễm muốn nạp trắc phi, ngày thứ hai liền giận dữ xuất cung trốn đi. Hơn nữa trước khi trốn đi còn tranh cãi âm ỉ với Tần Liễm một trận, Tần Liễm tức giận vô cùng mà mặc kệ ta cà lơ phất phơ ở ngoài cung, không hỏi cũng không đón ta về cung.

Lời đồn miêu tả rất có mũi có mắt, miêu tả chi tiết khiến người ta mơ tưởng viễn vông, khiến ta không khỏi cảm khái đây thật là một vùng đất trù phú phong thủy cho các nhóm kịch gia. Những lời này vốn nào có sức hấp dẫn với những văn nhân thư sinh.

Mười ngày trôi qua, ta vẫn chưa trở về cung, mà Tần Liễm cũng không có phái người tìm ta. Đêm ngày thứ mười một, ta chưa đi ngủ, nghe thấy bên ngoài có tiếng xôn xao. Đẩy cửa đi xem, phát hiện đại sảnh lầu một nhà trọ quan binh đã tụ đầy bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Ta đỡ lấy tay vịn cầu thang, nhìn người bên dưới quỳ đầy đất. Mà Tần Liễm mặc một bộ áo màu đen, khoanh tay đứng giữa đại sảnh, tư thái mang theo sự anh tuấn lạnh nhạt ta hiếm khi gặp.

Sau đó như là cảm giác được, hắn hơi xoay người nâng ánh mắt lên, lập tức nhìn thẳng ta vô cùng tinh chuẩn.

Dưới đèn đuốc sáng trưng, đôi mắt hắn thâm thúy khó phỏng theo được, đường nét góc cạnh của khuôn mặt đều rõ ràng. Dù cho địa thế bây giờ ta cao hắn thấp, ta vẫn cảm thấy hắn đang nhìn xuống từ trên cao.

Dưới ánh mắt của hắn, ngay cả hơi tri hoãn ta cũng cảm thấy là đang phạm tội, vừa oán thầm vừa không dám chậm trễ xuống lầu, vừa đến gần hắn thì bị hắn chớp lấy cổ tay. Hắn dựa theo ánh nền, dùng một loại ánh mắt thanh đạm khó phân biệt dò xét ta từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng nét mặt gì đều không có, chỉ hơi giật giật khóe môi, phun ra hai chữ: “Hồi cung.”

19. Chương 19

Hôm nay từ lúc nhìn thấy Tần Liễm lần đầu tiên, đến lúc chúng ta trên đường hồi cung, vẻ mặt của hắn vẫn luôn khó coi. Trong xe ngựa rộng lớn hai ta cũng xếp hàng ngồi, tay trái ta và tay phải hắn cách nhau một thước. Mà Tần Liễm từ sau khi kéo ta vào xe ngựa thì vẫn một tay chống má nhắm mắt nghỉ ngơi, có ánh sáng yếu ớt rọi lên gò má của hắn, phản chiếu hắn nhú mi tâm lại, mũi rất thẳng, cùng với môi mỏng.

Không thể không nói, hai bên mặt quả thật thanh tao.

Trước đây lúc nhàn rỗi nhàm chán nghiên cứu chuyện hoàng thất các quốc gia, ta và Tô Tư từng tổng kết vị quân chủ anh tuấn lại anh minh nhất từ trước tới nay, mà Tô quốc và Nam triều đều có tên trên bảng. Sau đó hai ta lại lên tổng kết tình sử của những vị quân chủ anh tuấn lại anh minh này, phát hiện ra rất nhiều chuyện thú vị.

Quân vương nhiều như vậy, vậy mà chưa tìm ra một người thanh tâm ít ham muốn, không gần nữ sắc, ngược lại người người đều rất cực đoan, không phải phong lưu phóng khoáng thì là rễ tình bén sâu. Mà bất luận nhìn từ chính sử hay dã sử, Tô quốc chúng ta hiển nhiên đều thuộc về về trước. Từ lúc khai quốc đến bây giờ trải qua năm vị đế vương, người người đều là nhân vật lỗi lạc, lỗi lạc từ trong cung ra ngoài cung, lại từ ngoài cung lỗi lạc đến nước ngoài, ầm ĩ tới mức cái gọi là giai thoại tài tử nhiều không đếm xuể, chỉ là con nỏ dôi lại không được mạnh, đến thế hệ Tô Khải thì chỉ còn một nam nhi như hắn lớn lên.

Mà Nam triều thì ngược lại. Từ lúc khai quốc đến bây giờ, ngoại trừ vị đương kim Hoàng thượng này ra thì người người đều là loại si tình, hơn nữa mức độ si tình còn dần dần gia tăng, đến đương kim Thánh thượng này thì ngưng lại. Đế vương các triều đại làm nhiều chuyện đại đột nhiều không đếm xuể, có thể vì người mình yêu mà ghen tuông với đại thần; vì sủng phi bị phong hàn mà từ tiền tuyến chiến hỏa tận trời một đường đêm tối gấp rút trở về; vì một câu nói vô tâm của mỹ nhân mà hưng thịnh một gia tộc, hoặc là mất một quốc gia.

Khi đó ta luôn cảm thấy khó tin, hoàng thất Nam triều phải là một hoàng thất thần kỳ cỡ nào. Từ xưa sắc đẹp như họa thủy, mà họa thủy Nam triều từ lúc khai quốc tới nay sáng rọi trời đất trải qua gần ba trăm năm, lại không có một hôn quân, thật làm cho người ta khó bề tưởng tượng.

Lúc chúng ta thảo luận đề tài này chính là xuân về hoa nở ngập sáng, không ai dự đoán được sẽ có một ngày ta gả cho Tần Liễm, chưa có ai từng nghĩ rằng ta có lẽ có cơ hội biến thành mầm tai họa của Nam

triều, mà đôi mắt đẹp của Tô Tư hơi rử, giọng điệu thản nhiên: “Cũng không biết ai sẽ gả cho hần.”

“Hần” này là chỉ Tần Liễm. Ta và Tô Tư khi đó đã nghiên cứu câu chuyện cuộc đời của hần hết sức sâu sắc, hiểu rõ giống như Tần Liễm thật sự quen biết với chúng ta. Mà ta lúc ấy vỗ vỗ mu bàn tay Tô Tư, cố gắng an ủi nàng: “Thật ra thì cũng không nhất định mà. Nếu vị đương kim quân chủ này không si tình, vậy con trai hần có lẽ cũng đã phế bỏ truyền thống để vương si tình Nam triều, cho nên gả cho hần cũng không có gì tốt.”

Lúc ấy Tô Khải cũng có mặt, hiếm khi hần có thể đồng ý lời nói của ta. Hần chỉ chỉ bức họa Tần Liễm trên mặt sau quạt tròn, rất nghiêm trang nói: “Các muội nhất định chưa thấy qua bức họa những vị đế vương Nam triều trước kia. Ta đã thấy, môi đều rất dày. Chỉ là từ vị quân chủ này mới bắt đầu biến hóa, muội nhìn lại Tần Liễm một chút xem, môi mỏng như hai miếng da bánh chẻo, từ xưa môi mỏng thì bạc tình, đây nhất định là người vô tình.”

Lúc ấy ta nhìn Tô Khải, quyết định thật sự cầu thị (1): “Ca ca, kỳ thật môi của ca cũng rất giống hai miếng da bánh chẻo.”

(1) thật sự cầu thị: thành ngữ này có nghĩa là “giải quyết vấn đề dựa trên tình hình thực tế”, “tìm kiếm bản chất vấn đề từ những thứ xác thực”.

Da mặt Tô Khải dày thật, gió thoảng mây bay ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích, hần chỉ “à” một tiếng, bình tĩnh nói: “Môi của muội lại không giống da bánh chẻo, tròn vo giống như là chà vôi bột nghiền da bánh chẻo.”

“ ... ”

Lúc nhớ lại chuyện cũ ta vẫn luôn ngó chừng môi Tần Liễm, hần vẫn nhắm mắt, thờ ơ, dường như thật sự ngủ thiếp đi. Ta im ắng lại gần một chút, nheo mắt lại, ngón tay cách khoảng không miêu tả đường nét gò má hần. Từ ngọc quan cài tóc, đến cổ áo, dung mạo Tần Liễm đẹp đẽ mà không mềm mại, quả thật là cái tên đứng đầu trên mặt quạt tròn của Nam triều.

Ta đồ theo một hồi thì cảm thấy không thú vị, đang định lui về chỗ cũ nhìn ra ngoài cửa sổ thì tay lại bị hần cầm lấy.

Nay Nam triều đã đến mùa đông giá rét, tay Tần Liễm vẫn thật ấm áp, thậm chí ngay cả cái bấm ngón tay ngọc xanh biếc trên ngón cái kia cũng ấm. Ta ngẩng đầu nhìn hần, Tần Liễm đang như cười như không.

Hần thờ ơ hỏi ta: “Ngoài cung chơi có vui hay không?”

Ta lui về phía sau: “Tương... tương đối vui.”

Tần Liễm nói: “Mười một ngày không trở về cung...”

Hắn còn chưa nói xong liền bị ta ngắt lời, cải chính lại: “Mười ngày rưỡi. Ta là buổi sáng rời cung, bây giờ mới buổi tối, cho nên ngày thứ mười một còn chưa qua hết, chỉ có thể tính nửa ngày.”

Tần Liễm lạnh lẽo liếc ta, nói tiếp: “Mười một ngày không trở về cung nàng còn lý luận? Ta nói nàng có thể ở bên ngoài lâu như vậy lúc nào?”

Ta nhỏ giọng phản bác: “Nhưng mà, chàng cũng chưa từng nói không thể ở lâu như vậy mà...”

“Ta quả thật chưa từng nói.” Tần Liễm chuyển mũi nhọn, cười lạnh một tiếng: “Cho nên thì ra nàng rời cung không về ngược lại là lỗi của ta?”

“...”

Tần Liễm lại chậm rãi lấy một món đồ từ trong lòng ra, mở lòng bàn tay, chất liệu tơ lụa màu trắng lập tức dần ra, chính giữa lộ ra một miếng nhỏ bằng đồng tiền sắc đỏ bắt mắt.

Vừa nhìn thấy thứ này, ta liền bắt đầu tỉnh bơ lui về phía sau.

Tần Liễm nói: “Đây là uyên ương nàng thêu à?”

Ta cười gượng một tiếng, chợt phát lực, muốn đoạt lấy từ trong tay hắn, kết quả vẫn bị hắn nhanh nhẹn né tránh.

Tần Liễm liếc ta, nói tiếp: “Ta có từng nói qua hay không, sau khi nàng thêu xong mới có thể xuất cung?”

Ta lại cười khan một tiếng, gật gật đầu, hai tay bắt đầu chống xuống chỗ ngồi lui về phía sau.

Tần Liễm nghiêng mình về phía trước, như cười như không nói: “Nhưng mà, uyên ương Tô quốc chỉ có một đầu là hoàn chỉnh? Còn chỉ có miệng chim không có mắt, nàng cho rằng uyên ương giống nàng, chỉ biết ăn không biết nhìn là có thể sống phải không?”

Sau lưng ta đã kề sát một góc xe ngựa, không thể lui được nữa. Mà Tần Liễm ngăn ở trước mặt ta, ta thử đẩy hắn một cái, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Về mặt hắn đùa cợt, ta nhìn hắn, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại, bày ra vẻ heo chết không sợ nước sôi, nghênh cổ lên, lớn tiếng nói: “Dù sao ta cũng đã xuất cung, chàng muốn làm thế nào thì làm đi!”

Tần Liễm hừ một tiếng: “Sao, muốn tạo phản?”

Ta nhắm chặt mắt, ngھnھ cảm, một lát sau bốn phía trở nên yên tĩnh im ắng, ta mở nửa con mắt, còn chưa thấy rõ sự vật trước mặt, trong nháy mắt, một cái gì đó nặng nề rơi trên trán ta.

Tần Liễm cũng không bớt lực cánh tay, ta nhất thời đau đến ợa trái ợa phải, nước mắt thiếu chút nữa cũng không cần thận mà bắn ra. Kết quả hấn lại thản nhiên lui về, thản nhiên ngồi ngay ngắn, vỗ về chơi đùa da lông hồ ly trên cổ tay áo, chậm rãi nói: “Ồ bên ngoài nhiều ngày như vậy, thế đã làm gì?”

Ta che trán: “Không có làm gì cả. Chỉ nghe cái đám thư sinh kể chuyện trong quán trà.”

Tần Liễm nhướn mày, hỏi: “Thế nghe được chuyện gì? Nói nghe một chút xem.”

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Những người đó thổi phồng đương kim Thái tử phi Nam triều thành đệ nhất mỹ nhân có ở trên trời dưới đất chẳng có, hơn nữa còn là mầm tai họa số một từ xưa đến nay. Hại nước hại dân, chưa làm chuyện tốt gì cả.”

Tần Liễm không động mi mắt “ừm” một tiếng: “Sau đó thì sao?”

Ta bất bình nói: “Trước kia lúc ta ở Tô quốc bình luận về ta rõ ràng rất tốt. Cho dù so ra thì kém ca ca và tỷ tỷ, nhưng tóm lại cũng không có bình luận xấu như vậy. Ai ngờ đến Nam triều lại đột nhiên có nhiều người thù hấn ta thế, rõ ràng ta căn bản không biết bọn họ, nhưng những lời bọn họ nói nghiêm trọng như thế ta thật sự là Đất Kỷ hiện thế.”

Tần Liễm khẽ cười một tiếng không nói chuyện. Hấn lười nhác dựa vào đệm mềm phía sau, qua một lát mới cong cong khóe môi, lười biếng nói: “Nếu nàng là Đất Kỷ, thế ai là Trụ Vương?”

Lúc Tần Liễm kéo ta ra khỏi nhà trọ ta đã suy nghĩ, vì sao hấn muốn tới đón ta hồi cung. Lần này xuất cung không giống lần trước, dựa theo cách lý giải của ta về cá tính của hấn, cùng với thủ đoạn thành thực hấn dùng để giáo huấn người khác, hấn vốn nên mặc ta ở bên ngoài tự sinh tự diệt, tốt nhất là bị trộm hết tiền của, nghèo túng chán nản không chỗ ở, lại thờ ơ lạnh nhạt thì ta sẽ ngoan ngoãn hồi cung. Nay tự mình đón ta hồi cung như vậy, thật sự không phải là chuyện ngày thường hấn làm.

Mà chờ ta hồi cung rồi, rốt cuộc ta mới biết được nguyên nhân. Trong cung đã đồn đãi sôi nổi. Đương kim Thánh thượng liên tục hai ngày hôn mê bất tỉnh, có lẽ là trong vòng hai ngày sẽ băng hà.

Tần Liễm áp tải ta vào đông cung, còn mình chưa bước qua cửa đã đi qua chỗ Phụ hoàng, hơn nữa từ đó trong vòng hai ngày đều chưa trở về đông cung. Sáng sớm ngày thứ ba ta còn đang ngủ, A Tịch đánh thức ta, thấp giọng nói: “Thánh thượng ợa rồi.”

Đây là chuyện nằm trong dự kiến, cho nên cũng không có bao nhiêu kinh ngạc. Đợi chúng ta đuổi tới thì người người đã khoác tang phục quỳ đầy đất, tiếng khóc rung trời. Triệu Hữu Nga thấy ta trước, cùng phu quân nàng ta Đại hoàng tử Tần Húc ra hỏi thăm ta. Sau đó là Tần Sở đã kết hôn lâu chưa gặp mặt cũng nhìn thấy ta, hai mắt nhanh chóng sáng lên, lập tức ra phía sau ta tìm A Tịch.

Xem ra hần vừa cưới Vương phi mà vẫn chưa từ bỏ ý định với A Tịch. Ta liếc hần, khẽ nhắc nhở hần tình hình bây giờ: “Tam Hoàng tử điện hạ.”

“Ừm.” Tần Sở thờ ơ đáp lại, có lẽ là đang tìm bóng dáng A Tịch, đáng tiếc tìm cả buổi trời vẫn không tìm được, đành phải quay đầu lại buồn bực nhìn ta, thấp giọng hỏi, “Thái tử phi điện hạ, nghe nói hai ngày trước thân thể muội không thoải mái, qua hai ngày có chuyển biến tốt không? Sao không mang theo thị nữ tới?”

Phía sau ta rõ ràng có hai tiểu nha hoàn đứng đó. Ta liếc hần một cái, trong lòng không nói gì. Huống hồ lần này không biết lại ai đồn đãi, rõ ràng thân thể ta rất khỏe mạnh, khẩu vị tốt lại không ho khan. Tam Hoàng tử phi bên cạnh Tần Sở rõ ràng sắc mặt đã trở nên có chút khó coi, nhưng vẫn nhịn xuống, quay đầu lại nhìn lên thêm điện.

Ta cũng theo ánh mắt nàng ta nhìn hướng lên trên, thấy Tần Liễm cách đó không xa. Thân dài dáng ngọc chấp tay sau lưng, sắc mặt nghiêm nghị, có loại khí chất ta không quen thuộc tỏa từ trong ra ngoài. Ta cúi đầu, nhỏ giọng nói với Tần Sở: “Chút tâm bệnh mà thôi, không có gì đáng ngại. Đa tạ điện hạ quan tâm.”

Tần Sở thấy ta không phát biểu thì hậm hực từ bỏ. Một lát sau hần vẫn không cam lòng, quay đầu nói khẽ với ta: “Thái tử phi điện hạ, ta rất nhớ A Tịch cô nương.”

Ta nghiêm mặt nhắc nhở: “Điện hạ, Tiên hoàng băng hà rồi.”

“A, đúng rồi.” Tần Sở làm như tỉnh ngộ ra, nói, “Cho nên Tứ đệ đăng cơ, bây giờ ta có phải nên gọi muội một tiếng Hoàng Hậu hay không nhỉ?”

“...” Phương thức suy nghĩ của ta và hần không cùng một giống loài, đành phải lặng lẽ câm miệng.

Tiên vương băng hà, ai nấy đều bận rộn. Mà trong đó bận rộn nhất đại để có thể coi là Tần Liễm. Mãi cho đến hơn mười ngày trước khi hần đăng cơ, số lần ta nhìn thấy hần không vượt quá hai lần.

Hai ngày sau đại sự của Tiên hoàng, trong cung truyền ra lời đồn. Nghe nói Tiên hoàng ngày đó hồi quang phản chiếu (2), lúc mình miễn thì triệu một mình Tần Liễm yết kiến. Sau khi Tần Liễm tiến vào, một lúc lâu sau lại mơ hồ truyền ra tiếng tranh chấp. Chẳng biết tại sao hai cha con luôn luôn hòa thuận lại cãi vã, sau đó âm thanh càng lúc càng lớn, Tiên hoàng ném vỡ chén thuốc rồi yên tĩnh trở lại.

(2) hồi quang phản chiếu: ý nói tinh thần của một người đột nhiên tỉnh táo, vô cùng ngăn ngủi trước khi chết

Nhóm thị quan khẩn trương chạy vào thu dọn, nhìn thấy Tần Liễm quỳ ở bên giường, hơi hơi cúi đầu, không phân biệt được thần sắc. Mà Tiên hoàng dựa trên đầu giường, phát phát tay mệt mỏi nói: “Ta không quản được con. Lúc trước ta không nên đồng ý hôn sự hai người các con. Con tự giải quyết cho tốt đi.”

Tiên hoàng nhận lời hôn sự với Thái tử, ngoại trừ Triệu Hữu Nghi và Tần Liễm, chỉ còn lại có ta và Tần Liễm. Mà phán đoán theo tình thế hiện giờ, rõ ràng Tiên hoàng hối hận là chuyện của ta và Tần Liễm.

Chuyện này do A Tịch thuật lại, ta nghe xong trong lòng ngũ vị lẫn lộn, không biết nên nói cái gì mới tốt. Ta ôm Tiểu Bạch, cúi đầu chậm chậm sờ lông nó, A Tịch nhìn ta, từ từ suy tính rồi nói ra: “Công chúa, chúng ta có phải...”

Ta chợt nhéo cổ Tiểu Bạch, nó lập tức lấy móng vuốt cào ta tỏ vẻ kháng nghị. Ta đặt nó xuống đất, phải mấy sợi lông trắng trên người, nhẹ giọng nói: “Không.”

Chúng ta sắp dọn khỏi đông cung, A Tịch vội vàng thu dọn sắp xếp, còn lại một mình ta ăn không ngồi rồi trên mèo lừa chim cho cá vàng ăn. Ta đem Tiểu Bạch tới bên cạnh bể cá, thấy nó mắt đầy tò mò định bắt cá trong nước, lại sợ nước, vì thế móng vuốt màu trắng vừa chạm một cái lại nhanh chóng rút trở về, lòng vòng như vậy mấy lần, lại không cảm thấy chán.

Tiểu Bạch thế này khiến ta nghĩ đến cuộc sống thường nhật của mình với Tần Liễm. Bình thường ta bị hấn áp bức thành quen, cũng từng thấy phấn khích, không trêu chọc một chút thì ta liền không cam lòng, nhưng hễ ta có dũng khí trêu chọc thì không có dũng khí gánh vác hậu quả, vì thế liền bị cái tên vô sỉ càng áp bức trầm trọng thêm. Sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu, mà kỳ lạ là mỗi lần tiếp theo ta cũng đều không nhớ lâu được.

Một ngày trước khi đăng cơ rốt cuộc ta cũng gặp được Tần Liễm. Lúc hấn bước vào đông cung thì tỏa khí lạnh ra bên ngoài, quần áo đoan trang nghiêm túc làm tôn thêm vẻ mặt không có biểu tình càng thêm lạnh lẽo. Hấn đứng đó liếc mắt nhìn ta, ta lập tức tiến lên giúp hấn thay y phục.

“Vẫn là nơi này ấm áp.” Hấn thở dài một tiếng, ngược cổ lên cho ta cởi nút thắt, sau đó lấy ngón tay lạnh lẽo nâng cằm ta lên, “Ngày mai sẽ phải chuyển đi cung điện mới, đồ đạc đều thu dọn xong rồi sao?”

“Gần như vậy...” Lời nói của ta còn chưa dứt, chợt nghe phía sau “bịch” một tiếng giòn vang.

Ta sợ hết hồn, mau chóng quay đầu nhìn. Bể cá trên bàn không cánh mà bay, chỗ chân bàn lại có mảnh vụn lá tã đầy đất, nước dọc theo khe hở uồn lượn, một con cá vàng đang giãy giụa sống dở chết dở dưới đất, một con cá vàng khác đang hấp hối liều mạng nhảy nhót trong miệng mèo.

Tiểu Bạch ngậm mình cá, ánh mắt nhìn ta đầy kiêu hãnh. Ngẫm lại cũng phải, đối với hai con cá này nó đã như hổ rình mồi mấy ngày nay; đêm nay được ăn cả ngã về không một kích quá thuận lợi, cũng khó có thể không kiêu hãnh.

Ta buông nút thắt nơi cổ áo Tần Liễm chưa cởi xong ra, đang muốn chạy qua giải cứu thì bị Tần Liễm giữ eo lại: “Mảnh vụn đâm vào tay thì thế nào?” Dứt lời hai cô thị nữ trước đó được hấn sai đến ngoài cửa vào thu dọn.

Hai cô thị nữ vừa vịn nhào qua, Tiểu Bạch nhanh nhẹn muốn chạy trốn, bị thị nữ tay mắt lanh lẹ bắt được

cái đuôi. Lập tức giữ được cầm mèo thì cạy khớp hàm nó ra, Tiểu Bạch bị khiêu chiến hiển nhiên không vui, móng vuốt sắc nhọn không khách khí cào một cái, mu bàn tay thị nữ nhất thời hiện ra một đường hồng thật dài.

Hai người một mèo giằng co ở đó, Tần Liễm vẫn không gọi lại, vừa cởi nút thắt cho mình vừa ung dung mở miệng: “Con cá kia phỏng chừng cũng sống không được, tùy nó đi thôi.”

Hắn nói hào phóng như vậy, ta lại hết sức đau lòng: “Con cá kia còn xinh đẹp hơn con còn lại nhiều ...”

Tần Liễm vô cùng khinh bỉ nhìn ta: “Nàng cố ý để cá trước mặt mèo, bây giờ còn muốn giả từ bi?”

Ta há miệng: “...”

Ta còn đang suy nghĩ hắn còn nói gì hay không, hắn đã không quay đầu lại bước ra sau tấm bình phong, thờ ơ vọng ra một câu: “Ngày mai cho người đi chuẩn bị hai con khác đến cho nàng.”

Buổi tối hôm đó gặp ác mộng, ta há mồm thở dốc tỉnh lại, cảm thấy trong ngực nặng nề. Hơi chéch mắt, ta mới phát hiện cánh tay Tần Liễm vắt ngang ngực ta, ép ta tới hít thở không thông.

Ta thoáng giật giật, phát hiện muốn bỏ cánh tay Tần Liễm vô cùng khó khăn. đành phải nắm ống tay áo của hắn kéo xuống, không ngờ lại thuận tiện đánh thức Tần Liễm, có giọng nói nặng nề trong bóng đêm bỗng bừng vang lên, giọng điệu vững vàng, âm điệu bình thường, tiếng nói không mấy may mang theo một chút buồn ngủ: “Nàng đang làm gì đó?”

Giọng nói này khiến ta kinh hãi như vừa mới bị đôi mắt mèo đoạt hồn trong mộng kia. Ta hít một hơi, bị Tần Liễm kịp thời che miệng lại, muốn phát ra tiếng thét chói tai thì bị hắn bịt toàn bộ vào trong cổ họng.

Ta ra sức giãy giụa, rốt cuộc hắn cũng buông ta ra. Ta vỗ vỗ ngực, mở to mắt nhìn hắn tức giận nói: “Nửa đêm nói chuyện cũng không cho người ta chuẩn bị tâm lý!”

Tần Liễm đổi tư thế, ôm ta vào trong lòng, một lần nữa nhắm mắt lại, giọng nói dần dần dè dặt: “Ai bảo nàng không thành thật. Ngủ đi, ta mệt lắm.”

Ngày kế là đại điển đăng cơ, qua tiếp hai ngày là lễ sắc phong. Trước đó A Tịch từng nói ta được sắc phong làm Hoàng hậu đúng là đạo lý hiển nhiên, ta nói trên đời này không có thứ gì là đạo lý hiển nhiên cả. Kết quả sự thật quả nhiên xác minh lý luận của ta vô cùng chính xác, các đại thần quả nhiên lấy đủ loại lý do bắt đầu phản đối ta được sắc phong làm Hoàng hậu.

Trong triều gần như là xu thế nghiêng về một phía, vợ vet được mười mấy lý do ngăn cản Tần Liễm sắc phong, thậm chí không ngại trực tiếp chỉ ra ta thân là Công chúa Tô quốc, lại mang dáng vẻ hại nước hại dân, gả đến Nam triều nhất định lòng mang mưu nghịch, lấy một nữ tử dị tộc làm Hoàng hậu, khó an lòng người trong thiên hạ. Huống hồ tân đế đăng cơ, lễ sắc phong cũng không cần cấp bách.

Nghe nói lúc ấy bàn luận quyết liệt, các thần tử lòng cảm phần trào dâng cao giọng lớn tiếng đến mức như ném thẳng lên trần nhà đại điện. Mà Tần Liễm vẫn không nói một lời, một tay chống má, ánh mắt ẩn sau vương miện, thần sắc khó hiểu, càng tỏ ra bí hiểm.

20. Chương 20

Tiên hoàng băng hà, dựa theo chế độ của Nam triều thì tân đế cần thủ hiếu ít nhất ba tháng.

Lúc đám thần tử phản đối lập hậu, huynh trưởng Triệu Hữu Nghi Triệu Hữu Thần phát biểu quyết liệt nhất. Triệu gia hai năm gần đây danh tiếng ngày càng thịnh, trên triều đình đã thành ngôn luận của một nhà, mà người ủng hộ cực kỳ đông. Tuy rằng Triệu Hữu Thần luôn mồm khuyên can tân đế lấy đại cục làm trọng cần nhắc việc lập hậu, nhưng mà xét thấy cô em gái hắn luôn cưng chiều sau ba tháng phải gả cho Tần Liễm, cho nên rất khó làm cho người ta tin tưởng hắn không có tư tâm.

Mỗi lần lâm triều, hai bên vẫn tranh chấp như trước, đành phải tạm thời sống chết mặc bay.

Kỳ thật ta cũng cảm thấy Tần Liễm kiên trì một cách khó hiểu, không thể nào lý giải vì sao hắn lại kiên trì lập một cô công chúa Tô quốc làm Hoàng hậu. Nếu là hắn lúc trước thì có thể trưng cầu ý kiến đương sự là ta, vậy ta nhất định sẽ nói cho hắn biết thật ra ta cũng không quá để ý cái danh phận kia. Tuy rằng lời này nghe vào tai thật sự có chút giả dối, nhưng mà đây đúng là lời nói thật của ta.

Bởi vì ai cũng biết rõ, đây chẳng qua là vẽ vờ thêm chuyện.

Chuyện này nếu đặt ở Tô quốc, đổi thành Tô Khải yêu giang sơn còn hơn yêu mỹ nhân, hoặc là Phụ hoàng ta, bọn họ đại khái đều qua loa không có hứng thú, ý nghĩ đầu tiên nhất định là lấy đại cục quốc gia làm lý lẽ quan trọng, lời triều thần làm trọng điểm, biết thời biết thế mà khéo léo trấn an sủng phi mấy câu, ban thưởng mấy món châu báu đắt tiền hiếm thấy, hoặc nhiều lắm là xây một tòa cung điện mới, chuyện này có thể hời hợt lướt qua.

Nhưng mà tâm tư Tần Liễm luôn là kim dưới đáy biển, ta nghiền ngẫm không ra. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ miễn cưỡng nghĩ tới một giải thích. Hắn luôn thích chuẩn bị chu toàn một chút, lại chu toàn một chút, cho đến mức chính xác đến từng li từng tí, không có việc to việc nhỏ nào mà không suy xét.

Cho nên, cho dù là diễn trò thì cũng phải diễn đến nơi đến chốn. Tạm thời che mắt bằng hình tượng hôn quân yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, lấy cái danh không biết trị quốc mà hoạt động bí mật. Đợi cho hoa xuân rực rỡ thì nghe thấy Tô quốc khóc lóc, cũng nghe Nam triều cười châm biếm.

Tuy rằng chưa sắc phong, nhưng ta đã được an trí tại Vĩnh An Điện chỉ có Hoàng hậu mới có thể vào ở. Lúc Tần Liễm chưa thông báo đã lặng lẽ rảo bước vào bậc cửa cung điện thì ta và A Tịch vô cùng buồn chán cùng nhau cho cá vàng ăn. Ta ghé vào trên bàn, nhìn con cá vàng lắc đầu vẫy đuôi trong bể cá, lo lắng nói: “A Tịch, ta đây cho cá ăn có phải nhiều quá...”

A Tịch không lạnh không nóng nói: “Vậy người đừng dứt nữa.”

Ta nói: “Nhưng mà ta đã non nửa tháng chưa dứt nha, ta sợ chúng nó còn chưa ăn no...”

“...” A Tịch thật nhẫn nại nói, “Vậy người lại dứt một chút đi.”

“Nhưng mà ta lại sợ chúng nó no rồi.”

A Tịch: “...”

Mãi đến khi phía sau có tiếng người khụ một tiếng, hai ta mới hồi phục tinh thần lại. Trong tấm điện thị nữ không còn một người, mà ngón trỏ Tần Liễm nhẹ nhàng gõ vào cạnh bàn, con người từ từ liếc qua ta, không nói một tiếng.

Theo ánh mắt đưa hiệu của ta, A Tịch đã lui ra, ta yên lặng đi đến trước mặt Tần Liễm, quan sát ánh trăng treo trên ngọn cây bên ngoài, lại ngửa mặt nhìn hắt.

Ta thật không biết nên nói cái gì cho phải. Trước kia lúc Tần Liễm đến lúc nào cũng kèm theo một câu như là “Nàng đang làm cái gì” để mở đầu, nay hắt lại như mèo không lên tiếng không có hơi thở mà đi tới, còn mang theo vẻ mặt thản nhiên không nói một lời, khiến đầu óc ta nhất thời đình trệ, không biết nên làm cái gì mới tốt.

Tần Liễm ngược lại rất bình tĩnh. Bình tĩnh lấy bức tranh thủy mặc ta tiện tay vẽ lung tung ném ở trên bàn xem một chút, lại bỏ xuống, sau đó bình tĩnh nhìn quanh một vòng tấm điện, cuối cùng xoay người ngồi xuống bên giường, tiếp tục bình tĩnh nhìn ta không nói lời nào.

“...”

Kể từ đó, kết quả cuối cùng chính là ta đi tới, lặng lẽ vòng qua hắt bò lên giường, nhìn đèn đuốc bị tắt, sau đó lặng lẽ nhìn hắt trong bóng đêm dần hai tay ra, hai người dán vào nhau.

Qua một lúc, vạn vật bốn phía đều tĩnh lặng. Ta híp mắt, cố gắng nhìn gương mặt Tần Liễm trong bóng đêm, trán đầy đặn, mũi thẳng, cằm được chạm khắc như nước chảy mây trôi. Thật sự là một gương mặt xinh đẹp lại dễ nhìn.

Thật ra thì nếu nhìn lại chuyện đại hôn ban đầu một chút, lại bỏ qua tương lai đầy ẩn số, ta và Tần Liễm ở chung nay xem như càng ngày càng hòa thuận.

Lúc Tần Liễm làm Thái tử thì xuất sắc không cần phải nói; mà hắt làm phụ quân, đại để cũng coi là tốt, tối thiểu, so với tưởng tượng trước khi ta gả đến Nam triều thì tốt hơn nhiều.

Ta thường suy đoán, những cô công chúa bị hòa thân kia, lúc gả đi xa, vào thời khắc được phu quân vén khăn đỏ lên, rốt cuộc là ôm ấp tâm tình gì; mà những mỹ nhân thân mang trọng trách quốc gia bị đưa đi kia, vào thời khắc yêu kiều quỳ lạy quốc vương nước khác thì nên ôm ấp tâm tình gì.

Ta nghĩ, trong số đó, tuy ta không tính là may mắn, nhưng cũng không tính là bất hạnh nhất.

Có khi ta cũng có chút không cam lòng mà suy nghĩ, thật sự hi vọng đây chỉ là một giấc mộng, mà ta vĩnh viễn không tỉnh lại ở trong đó.

Nhưng mà chung quy nó không phải là mộng. Mà có khi ta cũng không phải không có suy nghĩ ích kỷ, lưu danh sử sách để lại tiếng xấu muôn đời đều là chuyện sau đó, mà những thứ đó kỳ thật cũng không có gì thật sự liên quan đến ta, cho nên vì sao ta không dứt khoát thuận theo tâm nguyện, không để ý gì cả, hưởng thụ hiện tại thật tốt. Nhưng mà ngẫm lại, cho dù ta một bên tình nguyện sẵn lòng đắm chìm trong đó, nhưng mà tổ chim rớt, trứng làm sao lành. Huống hồ nếu ta thật sự ích kỷ như vậy, đại khái vĩnh viễn đều không được yên lòng.

Hô hấp Tần Liễm đều đặn, ta nhìn hắn một lát, lấy tay từ trong chăn ra, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bờ môi hắn.

Làn da không giống những chỗ khác, xúc cảm rất tốt.

Hắn không có phản ứng. Đường nét thân hình vẫn bất động trong đêm tối.

Ta lớn gan hơn một chút, sau đó tiến lại gần, lại gần hơn, ráng sức không phát ra bất kỳ âm thanh gì, sau đó ngồi dậy nửa người thò qua, chống vào gối, hơi hơi nghiêng đầu, im ắng ấn môi lên.

Ta hôn một cái, Tần Liễm vẫn không có phản ứng. Mà cảm giác chạm vào môi còn tốt hơn cả ngón tay tiếp xúc ban nãy, vì thế ta do dự một chút, lại cúi đầu hôn một cái.

Nhưng sức lực lần này không nắm bắt chính xác, rằng ta thiếu chút nữa đập vào hắn. Mà Tần Liễm luôn ngủ không sâu, ta cả kinh nhanh chóng ngã về trên giường giả chết, định thần qua một hồi lâu, không ngờ hắn vẫn không có phản ứng.

Vì thế ta lại từ từ tiến tới ý đồ tiến hành lần thứ ba...

Lần này rốt cuộc không có vận khí tốt. Trong bóng đêm Tần Liễm đột nhiên mở mắt, ta sợ tới mức thiếu chút nữa bật thành tiếng. Hắn kịp thời bịt miệng ta lại: “Đừng kêu.”

Một lát sau ta đã bỏ được cổ tay hắn ra, đang định nằm lên gối ngủ tiếp lại bị hắn đưa tay chụp tới, ta lập tức nằm sấp trên người hắn, lúc định thần lại thì hai tay đã nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, trên lưng còn có hai tay hắn đè nặng trĩu.

“Nàng không ngủ được?”

Ta điềm tĩnh nói: “Ta muốn ngủ...”

“Vừa rồi nàng làm cái gì đó?”

“Chuẩn, chuẩn bị ngủ mà...”

Tần Liễm “ồ” một tiếng, chậm rãi nói: “Vừa rồi hình như có người hôn ta ấy nhỉ...”

Ta tiếp tục điềm tĩnh nói: “Nhất định là chàng nằm mơ.”

Tần Liễm cười một tiếng, tay từ sau lưng ta một đường trượt đến gò má ta, sờ sờ, sau đó ý cười càng thêm sâu, ngay cả giọng nói cũng đầy trêu chọc: “Vậy sao mặt nàng nóng như vậy?”

“...”

Người này căn bản không thể nào nói bừa được.

Nhớ lại trước kia lúc ở Tô quốc, Tô Khải cầm cán quạt nói với ta: “Tô Hi, thân là huynh trưởng yêu quý của muội, ta chân thành đề nghị muội, với loại đầu óc này của muội, về sau nếu muội tìm phu quân thì tìm một người thông minh bình thường là được. Quá thông minh ta sẽ cảm thấy tiền đồ chưa rõ thay cho muội. Muội nói xem muội so chiêu với hần, ngoại trừ ném sạch mặt mũi hoàng thất chúng ta thì còn có thể có cái gì?”

Ta: “...”

Lúc ấy ta còn phản đối, nhưng nay gả cho Tần Liễm, ta rất tán đồng.

Trong bóng đêm ta vô cùng buồn bực tròng mắt một cái, từ trên người hần lăn xuống, xoay người đối diện với vách tường. Tần Liễm từ phía sau dựa lại đây, ôm eo ta, khẽ cười bên tai ta: “Nàng ngủ không được sao?”

Ta cố sức từ từ nhắm hai mắt, cố gắng không để ý tới thân thể dần dần cảm ứng, cắn chặt răng nói: “Không, ta ngủ.”

Hần cười khúc khích, ngón tay như là chiếc lược chải tóc ta, hần chải vừa chậm vừa nhẹ, khiến ta mơ hồ thật sự muốn ngủ, không ngờ đột nhiên có hai miếng mềm mềm ẩm ẩm ịn lên trên gáy ta, mang theo lực đạo và tê dại, khiến ta bỗng chốc mở mắt ra, cả người đều không có khí lực, ngay cả nói cũng thì thào: “Chàng...”

Giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, hoàn toàn xem như không đáng kể. Mà Tần Liễm cũng thật sự không để ý tới, từ sau gáy hôn đến sau lưng ta, lại nhẹ nhàng chạm vào vành tai ta, hai tay cũng không nhàn rỗi, từng chiêu đều có lực đạo và vị trí tinh chuẩn, ta như là uống say, lại tưởng là bị cao nhân chế ngự huyết đạo cả người không thể kiểm soát được. Ta tính liều mạng cắn đầu lưỡi cũng không thể chống đỡ được, cuối cùng từ khóe môi vẫn tràn ra một tiếng hừ hừ yếu ớt.

Ta vốn tưởng rằng tối nay lại bị giày vò một phen, nhưng mà trong lúc tỉnh táo ta ý thức được bây giờ còn trong thời kỳ tân quân giữ đạo hiếu, đang định nói chút gì để thể hiện sự đoan trang hiền thực của ta biết nhận thức đại cục, không ngờ hần đột nhiên thu tay lại.

“ ... ”

Ta nhịn không được quay đầu lại nhìn hần, không ngờ hần hô hấp đều đặn tự nhiên, giống như cái đôi tay bừa bãi mới vừa rồi kia căn bản không thuộc về hần. Hần lại lần nữa nhét hai người vào trong chăn, sau đó vỗ vỗ cánh tay ta trong chăn, hết sức ôn hòa nói: “Ngủ thôi.”

“ ... ”

Ngày hôm sau dậy sớm một chút, nghe tiếng vang bên ngoài mới biết đêm trước tuyết rơi thật dày.

Chờ ta chậm rãi rửa mặt xong, tuyết đọng trong Vĩnh An Điện đã được dọn sạch, lộ ra từng cục gạch lót màu xanh. Ta và A Tịch liếc nhau, nàng nhanh chóng hiểu ngầm bưng một cái lò sưởi tay lại đây, sau đó hai người chúng ta đi đến tây hoa uyển cách đó không xa vốn chưa kịp quét tước.

Ở Tô quốc thì xét thấy mùa đông hàng năm ta chỉ có thể nằm trên giường ho khan, đặc biệt là mấy ngày tuyết rơi, dựa theo lý luận của mấy ông già trong Thái y viện thì ta càng không thể bước ra tắm điện nữa bước, cho nên dẫn đến việc đối với tuyết có thể thấy được mà không thể sờ này ta vẫn luôn trông mòn con mắt.

Lúc còn rất nhỏ ta còn chưa hiểu chuyện, có một lần coi thường thái y không ngừng dặn dò, thừa dịp cung nữ nhất thời chưa chuẩn bị đã lén đi ra ngoài, chân đạp lên tuyết phát ra tiếng vang, cùng với bông tuyết rơi trên đầu ngón tay hình lục giác khiến ta cảm thấy hết sức mới mẻ, vì thế ta một mình trốn trong ngự hoa viên vắng vẻ lén chơi một canh giờ. Nhưng mà ta không ngờ là một canh giờ này lại kéo theo mười mấy canh giờ sau đó đều sốt cao không lùi tri giác chẳng hay, chờ hai ngày sau lúc ta thật sự tỉnh lại thì chỉ cảm thấy cả người đau nhức, hỏi A Tịch mới biết được nhóm thái y gần như là châm cứu cả người ta mới kéo nửa cái mạng nhỏ ta từ quỷ môn quan trở về.

Mà theo A Tịch miêu tả, xét thấy tình trạng ta lúc ấy vô cùng thê thảm, bất luận là thân thể đầu óc hay tính tình đều đã bị Thái tử Tô Khải mười một tuổi hiềm khi nổi trận lôi đình giận dữ, thiếu chút nữa đã giận chó đánh mèo đem toàn bộ cung nữ trong cung điện thọc thành xâu thịt người thiêu trên thanh kiếm tuyết thể của hần.

Từ đó về sau, ta cũng không dám làm càn nữa. Cho nên mười mấy năm qua đối với ta mà nói, tuyết thậm chí còn xa xỉ hơn cả hương liệu Tây Vực tiến cống.

Dưới sự chỉ dẫn của A Tịch, ta vừa làm được một quả cầu tuyết trong lòng bàn tay, chợt nghe thấy tiếng chuông cách đó không xa nặng nề vang lên. Đó là Tần Liễm hạ triều.

Trước kia ta vẫn cảm thấy thời gian họp triều của Tô quốc thật vô nhân đạo, sáng sớm mùa đông thậm chí đến lúc hạ triều thái dương còn chưa kịp lộ ra, quan viên còn phải về nhà ngủ tiếp một giấc mới có thể làm việc phần mình tốt được, vòng vo như thế làm gì. Nhưng mà sau khi ta đến Nam triều mới phát hiện nơi này họp triều thậm chí còn sớm hơn Tô quốc nửa canh giờ, nếu Tần Liễm đầu hôm trêu đùa ta lâu hơn một chút, vậy sau nửa đêm ta vừa mới ngủ hân cũng đã vén chăn lên rời giường.

Trước kia động tác của hân rất nhẹ, căn bản không quấy rầy đến giấc ngủ ngon của ta; nhưng mà nhiều ngày nay hành vi của Tần Liễm tương đối không bình thường, một trong những biểu hiện không bình thường là sau khi hạ triều hân trở nên rất thích ấn bàn tay lạnh lẽo vào cổ ta lúc ta đang mơ màng ngủ, sau đó lại nhấc tay cười như gió xuân nhìn ta kinh hãi kêu một tiếng ngồi dậy. Nụ cười kia thật là không may may tự thấy mình làm việc gì sai, quấy nhiễu giấc mộng của người ta như thế còn có thể hùng hồn như vậy, ngoại trừ Tô Khải thì ta chưa từng thấy người khác da mặt dày đến thế.

Dưới sự chỉ dẫn của A Tịch ta đã nặn ra được một quả cầu tuyết lớn chùng bàn tay, sau đó không chút do dự bỏ vào trong cổ nòng, tiếp đó nhanh chóng lui về phía sau. A Tịch ngăn người, sau đó thuận tay nặn ra một quả cầu tuyết, ném về phía ta.

Ta ném, nòng ném. Sau khi chơi một hồi như thế thì hai người đều thở ra khói trắng, mắt nhìn quả cầu tuyết của A Tịch lần nữa thẳng hướng bay về phía mặt ta, ta tay mất lạnh lẽo lui về phía sau, kết quả không ngờ gót chân lại vướng một cành cây, ta mất thăng bằng, đương nhiên bắt đầu ngã vào trong tuyết.

Trong thời gian này ta nghe thấy tiếng kinh hô chỉnh tề của thị nữ xung quanh.

Nhưng mà chung quy ta không có té đập đầu lên đất. Một đôi tay kịp thời đỡ lấy cánh tay ta, kéo ta từ nơi cách mặt đất một thước lên.

Sau đó ta lại nghe tiếng hít khí chỉnh tề của thị nữ xung quanh.

Theo hoa văn tay áo đẹp đẽ ta nhìn hướng lên trên, cuối cùng thấy được một gương mặt quen thuộc. Chỉ là gương mặt này hiện giờ thoát nhìn không giống như mọi ngày, tuy rằng đường nét ở cằm vẫn xinh đẹp như trước — trên trán Tần Liễm dính một khối tuyết không nhỏ, mà mày hân cũng bởi vậy mà hơi cau lại.

Vừa nhìn đã biết là công lao của quả cầu tuyết A Tịch vốn tính ném về phía ta.

Thị nữ xung quanh lập tức ào ạt quỳ xuống. Tần Liễm nâng mí mắt lên nhìn ta, con mắt hơi động đậy một chút là có bông tuyết từ trên trán rơi xuống. Tay của hân từ cánh tay trượt đến lòng bàn tay ta, sau đó hân lại quan sát ta, chốc lát sau ta trong cơn đờ đẫn cuối cùng cũng hiểu ý, lấy tay phải tuyết trên đầu hân xuống.

Ta vừa mới ném tuyết trong lòng bàn tay xuống, liền có thị quan từ cách đó không xa chạy chậm lại đây,

nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Triệu Hữu Thần Triệu đại nhân cầu kiến.”

Rõ ràng ta nhìn thấy khóe mắt Tần Liễm khẽ giật giật. Sau đó hắn chậm rãi vỗ về cổ áo ta, từ tốn nói: “Tuyên.”

Đây là lần đầu ta nhìn thấy Triệu Hữu Thần ở khoảng cách gần như vậy. Trước kia hắn phần lớn đều xuất hiện trong lời đồn A Tịch kể với ta. Triệu Hữu Thần tuy rằng thân là võ tướng, lại không có thân hình cao lớn uy vũ như võ tướng mà lại có vẻ thư sinh ốm yếu, chỉ là môi thoạt nhìn còn mỏng hơn cả Tần Liễm, khóe mắt tạo thành một độ cong hẹp dài nhướng lên, sự sắc bén trong con ngươi chột lóe, vừa nhìn đã biết đây không phải là nhân vật có thể dễ dàng đối phó.

Chẳng qua nếu không phải trước đó biết hắn còn lớn hơn Tần Liễm ba tuổi, chỉ bằng vào dung mạo của hắn, ta còn tưởng rằng hắn là một thiếu niên mới đầu hai mươi.

Tần Liễm đưa lưng về phía hắn, hơi hơi nghiêng người, bốc một nhúm tuyết nhào nặn trong lòng bàn tay, thờ ơ mở miệng: “Triệu khanh, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay nhỉ.”

Triệu Hữu Thần hơi khom người, giọng nói cũng trẻ như diện mạo của hắn: “Bẩm bệ hạ, đúng vậy. Tuyết rơi đúng lúc báo hiệu năm được mùa, sang năm nhất định sẽ thu hoạch tốt.”

Ta đứng ở một bên, ngửa mặt nhìn khuôn mặt Tần Liễm, rõ ràng thần sắc bình thường, nhưng lại bỗng dưng sinh ra cảm giác uly nghi lạnh lẽo khiến cho người ta không dám nhìn thẳng và thân cận.

Hóa ra ở trước mặt thần tử Tần Liễm là cái dạng này.

Tần Liễm vừa chơi đùa quả cầu tuyết ở trong tay, vừa ung dung nói: “Hữu tướng hôm qua nhắc tới tâm nguyện cáo lão hồi hương, người tới đây là vì việc này?”

Triệu Hữu Thần dừng một chút, vẫn cung kính đáp: “Bệ hạ anh minh. Vị trí Tể tướng một ngày không thể thiếu, lại là vị trí trọng yếu dưới một người trên vạn người...”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Tần Liễm cười một tiếng ngắt lời: “Dưới một người trên vạn người? Ngày hôm qua người nói vị trí Hoàng hậu cũng là dưới một người trên vạn người. Vậy theo lý luận của người, trên đời này phải có bao nhiêu vị trí dưới một người trên vạn người?”

Lời của hắn rõ ràng nói rất chậm, giọng điệu lại không lạnh không nóng, Triệu Hữu Thần nhanh chóng quỳ trên đất tuyết, đầu đập xuống đất: “Thần biết tội.”

Tần Liễm thản nhiên “ừm” một tiếng, kéo tay ta qua, đặt quả cầu tuyết nặn tròn vo vào trong lòng bàn tay ta, sau đó kéo cổ tay ta, cũng không quay đầu lại mà rời đi, chỉ để lại giọng điệu nhẹ bằng ngân vang sau người: “Biết tội thì tốt. Vậy thì tạm thời quỳ đó đi.”

21. Chương 21

Hôm nay Tần Liễm rất nhàn nhã, sau khi cưỡi triều phục xong thì qua Vĩnh An Điện chợp mắt. Hắn ngủ giấc ngủ của hắn, ta xem sách của ta, trong Vĩnh An Điện im ắng một mảnh. Loại im ắng này mãi cho đến gần bữa trưa mới bị phá vỡ, một tên thị quan sau ót đầy mồ hôi lạnh nơm nớp lo sợ tấu Triệu Hữu Thần Triệu đại nhân đến giờ còn quỳ trong Tây Hoa Uyển chưa đứng dậy, tuyết xung quanh cũng tan rồi.

Tần Liễm “ồ” một tiếng, không lạnh không nóng nói: “Trước kia cũng không tự giác như vậy.” Rồi hắn lại liếc ta một cái: “Hi nhi thấy thế nào?”

Ta bị kiểu xưng hô này của hắn làm cho khó chịu, đành học theo hắn giả vờ lấy giọng: “Nếu Thánh thượng thương cảm thần tử, vậy thì cho hắn trở về đi.”

Hắn xoa mũi: “Đừng nói ta, nếu là ý của nàng thì thế nào?”

“Nếu là theo ý của ta, nếu hiếm khi hắn thích thế, vậy thì cho hắn tiếp tục quỳ đi.”

Tần Liễm liếc mắt nhìn ta, đôi mắt ngọc màu đen như không hề bận tâm. Ta lại cúi đầu đọc sách, chậm rãi nói: “Triệu Hữu Thần không phải vẫn thích ngáng chân ta làm thú vui sao. Dù sao bây giờ ta nói tốt cho hắn thì hắn cũng không nhớ rõ, vậy thì đơn giản cho hắn càng hận ta thêm một chút là được.”

Tần Liễm cười một tiếng, quay đầu nói với thị quan: “Vậy thì theo ý Hoàng hậu, tiếp tục quỳ đi.”

Triệu Hữu Thần là đại thần đương kim Thánh thượng tin tưởng nhất, chuyện hắn quỳ giữa trời rét như cắt suốt một ngày hôm đó bị thêm mắm thêm muối truyền ra. Ngày thứ hai Triệu Hữu Thần đương nhiên nhiễm phong hàn, hơn nữa lại liên tục bảy ngày bệnh thương hàn chưa lành. Đợi đến ngày thứ tám rốt cuộc hắn cũng lâm triều được, đối với vấn đề lập hậu thì cả người liền biến thành chày cán bột không nói năng gì cả. Mà đám cựu thần trước kia hay ồn ào theo cũng từ se sẻ mùa hè biến thành ếch mùa đông, vì thế cuối cùng tạm thời yên tĩnh.

Bọn họ vừa ngừng thì Tần Liễm bắt đầu dứt khoát hẳn hoi. Lúc này quyết định ngày tổ chức điển lễ lập hậu, sau đó lại nhanh chóng sai mấy đại thần trước đó ầm ĩ nhiều nhất đi mấy vùng xa xôi thăm hỏi quan binh thị sát dân tình.

Ta đoán chừng Tần Liễm mà làm như vậy thì ngàn lời vạn chữ tích tụ trong lòng chúng thần tử toàn bộ đều hóa thành ba chữ, hôn quân đó.

Chúng thần tử giận mà không dám nói gì, người duy nhất hăng hái chỉ có một mình Tần Liễm. Ngày thứ sáu khi mà hắn đã liên tục năm ngày đứng giờ bước vào Vĩnh An Điện thì ta đứng cách ánh nến, vừa mài mực cho hắn vừa nhìn gương mặt thờ ơ lại hiếm khi yên tĩnh của hắn, thở dài trong lòng.

Ta kỳ kèo một bước ba dịch quẹt qua, cẩn thận phủ ngón tay lên cổ tay trái của hần, kết quả cả buổi trời đều không thấy hần có phản ứng gì, vì thế lại cẩn thận mà nắm ngón tay thật chặt, rốt cuộc cũng khiến cho người nào đó cứ luôn vùi đầu trong sách quay mặt lại.

Hần im lặng nhìn ta, ta thật thành khẩn nhìn hần: “Bệ hạ, ngài đã làm được giấc mộng trở thành Hoàng hậu mà thần thiếp vẫn không dám tưởng tượng, thật là làm cho thần thiếp được sung mà lo cảm động đến rơi nước mắt, thần thiếp nên báo đáp cho bệ hạ thế nào nhỉ?”

Tần Liễm vén ống tay áo mình nhìn một chút, nói: “Nổi hết cả da gà.”

“Chỉ có điều...” Trong chớp mắt, bộ dáng im lặng kia của hần bỗng nhiên tắt cả đều không thấy nữa, lộ ra vẻ như cười như không, ngón tay từ cầm ta một đường đi xuống, đi ngang qua một điểm cao nhất trước người ta, sau đó bóp chặt eo ta, khoe mắt lộ ra vẻ phong tình chỉ mấy kẻ quần là áo lụa mới có, giọng điệu dịu dàng như có thể dỗ người ta đi vào giấc ngủ, “Nếu Hi nhi thật muốn cảm tạ ta, không bằng đêm nay liền...”

Ta cố gắng trốn tránh nhưng không thoát ra được, cười gượng mấy tiếng: “Như vậy bệ hạ cũng quá mệt...”

“Cho nên đêm nay mới chịu tận lực bồi thường sao?” Tần Liễm lợi dụng ưu thế thân hình đặt ta ở cạnh mép bàn. Ta né tránh hơi thở của hần mà lui về phía sau, còn chưa kịp sờ tới mấy món nghiên mực đã bị cầm hai tay trước. Tần Liễm đưa một bàn tay chống lên bàn, ta đập bên dưới hần một cước, hần cúi đầu nhìn, ngẩng đầu lên nói, “Lộn xộn nữa thì bắt đầu ở đây.”

“...”

Ta lập tức bất động. Sau đó ta thấy hần hài lòng cười cười, tay xuyên qua nách ta, nâng cả người ta lên như vớt mìn, còn nhân tiện rút cây trâm trên tóc ta ra, nhất thời tóc như thác nước trút xuống đầy y phục.

Tần Liễm nhìn ta, lại mỉm cười: “Đệ nhất mỹ nữ Tô quốc à. Ta cưới được nàng, có tính là một loại may mắn hay không?”

Trong mắt người bên ngoài Vĩnh An Điện, biểu hiện của bệ hạ Nam triều mấy ngày nay khó mà so sánh với hình tượng vị Thái tử tài đức vẹn toàn trước đó. Một tháng sau điển lễ tế bái Hoàng hậu hoàn tất, lời đồn nổi lên bốn phía. Theo A Tịch thuật lại, trong dân gian Nam triều, hình tượng hồ ly tinh của ta càng khắc sâu lòng người. Xưa có Trụ Vương Đất Kỷ, U Vương Bao Tự, nay có Tần Liễm Tô Hi. Ngay cả cái tên Tô Hi này cũng giành được ý trời, gieo vần đến độ phù hợp với tên hai vị phi tần họa thủy nổi tiếng thời xưa. (1)

(1) Đất Kỷ đọc là “dǎjǐ”, Bao Tự đọc là “bāosì”, Tô Hi đọc là “sūxī”, nhưng âm “sì” trong “Bao Tự” đọc hơi khác một chút

Nghe nói cái vị gọi là Tô Hi đệ nhất mỹ nhân Tô quốc kia, không biết tung ra thủ đoạn mị hoặc gì mà khiến bệ hạ hơn ba mươi ngày qua vào triều đều không tập trung, hạ triều cũng không tập trung, mà trong

một ngày có hơn phân nửa thời gian đều ở tại Vĩnh An Điện; mà vị tân Hoàng hậu Nam triều này chỉ là thuận miệng nói câu nhớ nhà sốt ruột, muốn ăn đặc sản quả hồng sơn tra của Tô quốc, bệ hạ Nam triều liền đặc biệt sai người ra roi thúc ngựa tám trăm dặm khẩn cấp mua trở về từ lãnh thổ Tô quốc; không chỉ như thế, bệ hạ Nam triều còn hạ lệnh tân trang Vĩnh An Điện, mức độ xa hoa tột đỉnh mà quốc vương Nam triều kỳ vọng trước đó theo không kịp, trong bao nhiêu kiến nghị trình lên, chỉ một mình dạ mình châu đã xài hết gần một phần mười quốc khố.

Mà hình tượng Tần Liễm đáp nặn trước kia quá đồ sộ quá chói lọi, nay xem như mọi hành động của hắn đều bị người ta nắm cổ tay, nhân dân cũng tin chắc hắn chỉ là nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc.

Vẫn là câu nói kia, nếu nhân vật chính những lời đồn này không phải là ta và Tần Liễm, chỉ nhìn từ lời đồn dân gian, ta cũng thật sự suyết cảm thấy Hoàng hậu nên bị chém ngàn nhất đao. Nhưng bây giờ đương sự là bản thân ta, ta trở mắt nhìn tin vệt nổi lên, ngoại trừ nói dung mạo của ta thành nghiêng nước nghiêng thành đệ nhất thiên hạ tương đối khiến ta vui mừng ra thì không còn lại bất kỳ lời hay nào, loại tâm tình này, ngũ vị phức tạp.

Ta lách qua đầu giường, nhìn chằm chằm Tần Liễm tự tay đưa sơn tra đến gần bên miệng ta, lại hơi giương mắt nhìn hắn một chút, cuối cùng cũng cắn một cái.

Trong điện yên tĩnh, chỉ có mùi hương đốt nhan nhản, rèm cửa sổ ngày đông lung lay sinh động dưới ánh mặt trời. Ta nhìn Tần Liễm bỏ sơn tra xuống, lấy khăn lụa chậm rãi chà lau ngón tay, nhíu mày điềm đạm, khóe môi cong lên.

Ta bất thành lình mở miệng, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng: “Bệ hạ, ta kể cho chàng nghe câu chuyện lưu truyền trong dân gian Tô quốc có được hay không?”

“Ta lại nhớ rõ Nam triều có tập tục,” hắn không nhận lời ta nói, suy nghĩ một chút rồi nói, “Con gái đã kết hôn nếu thêu một cái túi uyên ương cho trượng phu thì đôi vợ chồng này chẳng những cả đời này mà đời kiếp kiếp đều có thể bên nhau.”

Ta hơi mở to mắt: “Còn có cái này sao?”

Hắn cười cười, cầm năm ngón tay ta: “Cho nên, Hi nhi, cái túi uyên ương hai ngày trước thêu xong sao không đưa cho ta?”

Ta lập tức đáp lại: “Cái túi kia không phải thêu cho chàng. Là của ta.”

“Thật không?” Sắc mặt hắn bình tĩnh, nhướng mày, “Không phải nàng nói có chuyện kể cho ta nghe sao, tại sao không nói?”

“...” Ta phần nộ lên án, “Rõ ràng là chàng cương quyết muốn nói sang chuyện khác, bây giờ ta không muốn nói. Ngủ ngủ.”

“Vậy ta kể nàng nghe một chuyện.” Tần Liễm vẫn cứ kéo chần trên đầu ta xuống, cũng mặc kệ người khác rồi cuộc có muốn nghe hay không, chỉ một mình thông thả nói, “Có một con yêu quái nhìn trúng một cô công chúa, thi triển phép thuật bắt nàng vào trong sơn động. Yêu quái dùng mọi cách lấy lòng Công chúa, nhưng Công chúa vẫn liều chết không theo, tìm cái chết. Yêu quái vừa khổ não vừa thương tâm, lại không cam lòng đưa nàng trở về, có một hôm hấn vì muốn Công chúa cười mà nói cho nàng biết chuỗi hạt bảy viên trân châu trên cổ mình đeo kỳ thật là một vòng cổ phép thuật, cầm viên thứ nhất nói muốn yêu quái biến thành cái gì thì chỉ cần yêu quái đồng ý là yêu quái sẽ biến thành cái đó. Yêu quái nói rất chân thành, Công chúa nghe xong thì có chút tò mò, liền nắm hạt trân châu kia nói con chuột, yêu quái không muốn biến thành con chuột, nhưng vì nụ cười của mỹ nhân mà vẫn vui vẻ thay đổi.”

Ta từ từ nhắm hai mắt, lỗ tai đang nghiêm túc nghe: “Sau đó Công chúa quả nhiên cười một tí. Yêu quái rất hào hứng, lại không nén nổi nụ cười xinh đẹp và mấy câu hỏi dịu dàng của Công chúa mà nói hết công hiệu mấy viên trân châu còn lại cho nàng biết. Viên thứ hai là phép thuật nổi gió, viên thứ ba là phép thuật ẩn thân, mãi cho đến viên thứ bảy, chỉ cần cầm nó nói một tiếng biến, yêu quái kia sẽ dừng lại ngay lúc đó, không thay đổi trở về được nữa.”

Ta đang nghe rất thích thú, không ngờ rằng phần sau còn chưa có xong. Đợi đã lâu mà không có tiếng nói, ta nhin không được mà quay đầu nhìn hấn, vừa lúc thấy hấn tươi cười: “Muốn biết kết cục sau đó không?”

“ ... ”

“Vậy nàng phải đáp ứng cô (2) một chuyện.” Hấn chậm rãi từ trên cổ ta lấy ra một cái khuyên tai ngọc bích trong suốt, “Thứ này, nàng vĩnh viễn không được tháo nó xuống. Nàng ở đâu, nó phải ở đó.”

(2) cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến

“ ... ”

“Vậy cô xem như nàng đồng ý.” Tần Liễm một lần nữa nhét khuyên tai ngọc kia trở về, nói tiếp, “Công chúa kia không phải người ngu. Suy nghĩ một chút, nàng ta cười với yêu quái, yêu quái bị nụ cười sáng chói kia làm cho hoa mắt, nghe thấy Công chúa cầm viên trân châu thứ nhất của hấn nói tiếng con chuột, hấn không chút nghĩ ngợi liền đáp một tiếng, sau đó tất nhiên là biến thành con chuột. Công chúa lại đuổi theo hấn trước khi hấn nắm được viên trân châu thứ bảy, nói tiếng biến, yêu quái liền vĩnh viễn thành một con chuột.”

Tần Liễm thấy ta nghe không chớp mắt thì mỉm cười, nói tiếp: “Sau đó Công chúa ném con chuột vào trong lồng sắt, dưới lồng sắt có một đồng củi lửa, yêu quái cứ như vậy bị thiêu cháy.”

Tần Liễm nhìn ta, ta nhìn hấn. Sau một lúc lâu, hấn sờ sờ tóc ta, mở miệng: “Ngủ đi.”

Hấn xuống giường tắt nến, trong bóng đêm ta trừng lớn mắt nhìn bóng dáng của hấn càng ngày càng gần, kèm theo tiếng chần sột soạt, suy nghĩ có lẽ nên nói cái gì đó. Không ngờ tay Tần Liễm còn nhanh hơn suy nghĩ của ta, che lên mắt ta, sau đó hấn nhẹ nhàng cúi xuống lướt một cái, một tay còn lại kéo ta vào trong lòng hấn, giọng nói mang theo ý cười: “Vẫn là ngủ đi.”

Biểu hiện Tần Liễm mấy ngày nay không thể dùng lễ thường để hình dung, đối với ta mỗi một câu đều tương đương văng lời rầm rập một cách kỳ dị quán triệt đến cùng. Xem ra chủ ý hẳn quyết định là muốn dập nặn một hình tượng bị dục vọng làm cho mất khôn, ta ghé vào trên bàn câu được câu không trêu đùa con mèo Tiểu Bạch, không tập trung nghe A Tịch bẩm báo: “Thánh thượng hạ lệnh toàn Tô quốc vì Thái tử điện hạ mà tuyển chọn Thái tử phi thích hợp, hôm kia đã có kết quả.”

“Ồ.”

“Thái tử phi được chọn là con gái của phiên vương Tống Cửu Thiệu, tên là Tống Tú Tuyền. Tài mạo song toàn, trí tuệ biết đạo lý, Thánh thượng và Thái tử điện hạ đều tương đối hài lòng.”

“Ồ.”

“Diễn lễ đại hôn của Thái tử điện hạ định vào ngày hai mươi sáu tháng này.”

“Ồ.”

A Tịch tiếp tục rầu rĩ: “Hoàng hậu nương nương.”

“Ta đang nghe ta đang nghe. Người đừng gọi bốn chữ này, quá dọa người.” Ta ngẩng đầu nhìn nàng, “Cái gì gọi là tương đối hài lòng, là tình thế cấp bách thôi. Đất phong của Tống Vương là mảnh đất lớn nhất trong toàn bộ phiên trấn của Tô quốc, cái quan hệ thông gia này, chẳng có cái gì là tài mạo song toàn hài lòng hay không. Cho dù Tống Tú Tuyền còng lưng tứ chi không đầy đủ cộng thêm mặt rỗ thì ca ca cũng không thể không cưới nàng ta.”

Ánh mắt A Tịch bị che khuất, khóe miệng nhếch nhẽo lên tiếng: “Công chúa thông minh trong trăm có một, thuộc hạ bội phục.”

Ta nổi da gà run rẩy, khoát tay: “Người kiểm kê một chút, đem đồng vải còn chưa dùng qua đây, cả mấy cây trâm cài tóc không có ký hiệu hoàng thất nữa, chia đều cho bọn thị nữ vẫn hầu hạ rất tốt từ khi ta đến Nam triều.”

“Công chúa đây là muốn...”

Ta vươn một đầu ngón tay về phía nàng: “Một tháng, nhiều nhất là một tháng, ta và người sẽ không còn ở đây nữa.”

Con người A Tịch giật giật, nàng tiếp tục nói như là chuyện không liên quan đến mình: “Bất kể ở đâu, nô tì đều sẽ sống chết bảo vệ Công chúa bình an.”

Ta một lần nữa nằm bò lên trên bàn, trừng mắt nhìn đôi mắt mèo của Tiểu Bạch còn sáng hơn cả hạt trân châu trong suốt, suy nghĩ một chút lại nói: “A Tịch, người theo ta nhiều năm như vậy, còn lớn hơn ta bốn tuổi, đến bây giờ còn chưa lấy chồng nhỉ?”

“Nô tì lấy Công chúa là nhà. Công chúa ở đâu, nô tì ở đây.”

“Nhưng nếu người thật sự bơ vơ sống quãng đời còn lại, cả đời ta sẽ cảm thấy áy náy.” Ta quay đầu, rất nghiêm túc thành khẩn nhìn nàng, “Ta để người gả cho Tần Sở có được hay không? Hắn thích người, người cũng thích hắn. Chỉ là nếu làm thiệp thì quá ủy khuất người, ừm, Khang Vương phi kia, chính thất... Để ta nghĩ biện pháp...”

A Tịch thấp giọng nói: “Nô tì không thích Khang Vương điện hạ.”

Ta bấm vòng ngọc trên cổ tay, chậm rãi nói: “Vậy người lấy tính mạng của ta ra thế, người thật sự không thích Khang Vương tí nào. Nếu nói dối thì ta lập tức chết ngay.”

Thân mình A Tịch run rẩy, trề miệng không nói.

Ta học bộ dáng mẫu hậu vỗ vỗ mu bàn tay A Tịch, cười tủm tỉm: “Người chờ đó, ta nhất định sẽ không bạc đãi người.”

A Tịch ngẩng đầu nhìn ta, mi tâm nhú lại, vẻ mặt như có ý không thể gạt bừa: “Công chúa...”

“Nghe nói Tần Liễm bây giờ không phải rất sủng ái ta sao, sao ta không thừa dịp lúc này lợi dụng một chút, làm sao để có thể xứng đáng với bảo tố phải bị về sau.”

Buổi tối, Tần Liễm quả nhiên đúng giờ giá lâm Vĩnh An Điện. Thời gian Triệu Hữu Nghi gả vào đây chỉ còn lại nửa tháng, trong cung lại không hề có nửa phần ăn mừng. Ta cũng không thấy Tần Liễm để bụng chuyện này.

Sau bữa tối, ta cố ý nhắc tới việc này trước mặt Tần Liễm, không ngờ hắn ngay cả lông mày cũng nhăn lại, cầm chén trà trắng trợn nói sang chuyện khác: “Vĩnh An Điện mấy ngày sau sẽ bắt đầu sửa chữa lại, nàng và A Tịch chuyển đi Nhu Phúc Điện ở mấy ngày trước vậy.”

Ta xẹp miệng trừng hắn.

“Nàng không thích Nhu Phúc Điện?” Tần Liễm nở nụ cười, “Vậy Trường Tín Điện thế nào?”

Ta nhìn hắn cúi đầu uống một ngụm trà, hít vào một hơi: “Bệ hạ, sắp xếp một ngày lành gả A Tịch cho Khang Vương điện hạ nhé?”

Động tác Tần Liễm cầm nắp trà dừng lại, hấn ngẩng đầu nhìn ta, con ngươi đen sâu thẳm, không hề bận tâm: “Nàng chịu sao?”

“Ta không nỡ. Cho nên A Tịch gả qua nhất định không thể chịu ủy khuất. Cho nên...” Ta lần nữa hít sâu một hơi, từ từ nhắm hai mắt nói: “Để A Tịch làm chính thất có được hay không?”

Thật lâu sau vẫn không có tiếng đáp lại. Ta nửa mở một con mắt, Tần Liễm đang một tay chống má cười như có như không nhìn ta: “Hi nhi, đây là muốn khiến cô phế Khang Vương phi hiện tại? Nhưng Khang Vương phi là gả qua theo ý chỉ Tiên hoàng, muốn phế sợ là không dễ dàng.”

Ta ôm lấy một cánh tay của hấn, thấy hấn không kháng cự thì càng ôm chặt lấy, nâng mặt lên, nét mặt tương đối thành khẩn: “Có thể làm được chuyện này, người làm được trong thiên hạ cũng chỉ có bệ hạ.”

Tần Liễm cười cười: “Hi nhi hãy nói lý do có thể thuyết phục được cô.”

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta chăm sóc A Tịch từ nhỏ đến lớn, đức hạnh và dung mạo của nàng đều đủ để phế Khang Vương phi hiện tại kia đi.”

Tần Liễm không động đậy: “Lời này nói ngược rồi. Nàng là do A Tịch chăm sóc từ nhỏ đến lớn mới đúng.”

Ta lần nữa xẹp miệng. Hấn vươn tay kéo kéo gương mặt ta, cười nói: “Sẽ cho nàng cơ hội thứ hai.”

“Nghe đồn Khang Vương phi có tiếng ghen tị, vợ chồng Khang Vương ở chung không hòa thuận. Mà Khang Vương và A Tịch lại vốn có tình cảm với nhau, Khang Vương phi gả cho Khang Vương, khổ cả ba người. Hôn nhân như vậy, không cần cũng được, đúng hay không?”

Tần Liễm vẫn thản nhiên mỉm cười, vừa không tỏ thái độ cũng không nói gì.

Ta phẫn nộ đứng dậy: “Rốt cuộc bệ hạ muốn thế nào mới bằng lòng đáp ứng thỉnh cầu này của thần thiếp?”

“Còn có một cơ hội cuối cùng.” Tần Liễm rất bình tĩnh tóm ta trở về ghế dựa, “Nàng suy nghĩ thật kỹ, nghĩ ra cái gì thích hợp thì hãy nói với cô.”

“Nhưng ta chỉ còn lại nguyện vọng cuối cùng này thôi.” Ta nhìn hấn đầy trông chờ, “Quân tâm khó dò, thần thiếp há có thể đoán bừa. Nếu thần thiếp không tìm được lý do để bệ hạ tín nhiệm, nguyện vọng cuối cùng cả đời này của thần thiếp không thể thực hiện. Nếu không thể thực hiện, cả đời này của thần thiếp có chết cũng còn tiếc nuối.”

Tần Liễm nhắm mắt lại, đôi mắt đen láy nhìn ta, như là có thể nhìn thấy suy nghĩ của ta. Sau một lúc lâu, hấn đặt chén trà lên trên bàn, thản nhiên nói: “Ta đáp ứng nàng là được.”

22. Chương 22

Tần Liễm đáp ứng còn thoải mái hơn tưởng tượng của ta một chút, mà hành động sau khi hấn đồng ý cũng thoải mái hơn tưởng tượng của ta một chút. Ngày hôm sau hạ triều xong, Tần Liễm ngồi với ta trong ngự hoa viên, uống trà nóng ăn điểm tâm chờ Tần Sở đến.

Ta để A Tịch chiết cho ta một cành hoa mai cắm trong tay thưởng thức, Tần Liễm ở một bên chậm rãi lắc nước trà, uống một hớp rồi đặt trên bàn đá nhỏ, một lát sau lại bưng lên uống một ngụm nữa.

Lần trước sau khi Tần Liễm đăng cơ, Tần Húc Tần Vũ Tần Sở đều ở lại kinh thành. Vài ngày trước Tần Húc lấy cớ sủng thiếp ở đất phong bệnh nặng mà thỉnh cầu rời kinh lao tới đất phong, chưa được chuẩn tấu. Lại qua hai ngày, bởi vì sủng thiếp chưa nhìn thấy phu quân mình vốn tâm tâm niệm niệm, không thể gắng gượng nổi mà trừng mắt chết bệnh trên giường, Tần Húc đau xót, thỉnh cầu trên triều chạy tới đất phong lần nữa, hơn nữa có hai đại thần giúp đỡ, Tần Liễm không có lý do kiên định để giữa lại, rốt cuộc cũng chuẩn tấu.

Tuyết ở ngự hoa viên còn chưa tan hết, cung nữ còn thổi ra khí lạnh đầy hiu quạnh. Ta có phần không kiên nhẫn, rốt cuộc thấy cách đó không xa thị quan khom lưng dẫn Tần Sở băng qua bụi cây và một cây cầu nhỏ chậm rãi bước tới. Cái bộ triều phục viền lông chồn đen kịt rạp theo một khuôn mặt trên người của hấn, không ngờ cũng rất có vài phần phong thái.

Ta nhìn hấn, lại nhìn A Tịch, trong lòng vẫn có chút không ổn.

A Tịch dung mạo hơn người, trí tuệ hơn người, thân thủ càng hơn người. Từ lúc Phụ hoàng biết được ta còn có thể sống quá hai mươi tuổi, A Tịch đã che chở ta, tính ra nay đã hơn mười năm. A Tịch ngày xưa gầy yếu như cây mía nay đã trưởng thành như băng tuyết sừng sững nguy nga, ta từng tận mắt chứng kiến nàng luyện võ bước chân nhanh như gió mạnh, từng thấy tận mắt nàng quyết đoán mạnh mẽ lấy một địch mười, cũng từng thấy nàng và Tô Khải so chiêu dững khí không kém chút nào. Ta vẫn cảm thấy một cô gái xuất sắc như vậy từ nhỏ nên được người ta che chở, dù cho không thể gả cho quan to quý nhân thì cũng nên gả cho một người tốt tính cách trung hậu gia cảnh giàu có. Nhưng thân phận thật sự của nàng lại là thị vệ.

Đã là thị vệ bên người Công chúa thì nhất định sẽ thấy máu. Ta không biết lần đầu tiên nàng giết người sẽ có cảm giác gì, nhưng nàng từng trả lời một câu hỏi của ta thế này: “Ngoại trừ Công chúa, tính mạng những người khác đều là rơm rác. Tính mạng nô tì cũng là rơm rác. Trong mắt nô tì chỉ có một mình Công chúa thì giết người cũng chỉ là chuyện bình thường thôi.”

A Tịch từng bởi vì không tận sức bảo vệ ta mà bị Tô Khải ra lệnh cưỡng chế quỳ ở trong tuyết một đêm. Lúc ấy ta cầu tình với Tô Khải, Tô Khải chậm rãi gõ lên bàn nói: “Ta đã hạ thủ lưu tình. Nếu A Tịch là thị vệ của ta thì giờ phút này đã tàn phế.”

“Ca là ca, ta là ta. A Tịch là thị vệ của ta, ta có quyền lợi tự mình giải quyết nàng.”

Tô Khải liếc ta, ra vẻ trẻ con không thể dạy: “Ta đây cũng là vì tốt cho muối.”

“Nhưng mà thấy nàng quỳ ở đó ta rất khó chịu.”

Tô Khải cười: “Tô Hi, muối phải nhớ kỹ thân phận của muối. Hoàng thất Tô quốc trước nay không dễ dàng khó chịu hay vui mừng. Thân là thành viên hoàng thất, vĩnh viễn không thể mềm lòng.”

Dừng một chút, bỗng nhiên hắn lại bày ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chọc trán ta nói: “Ta thật muốn nhét muối vào trong bụng mẫu hậu. So sánh với Tô Tư Tô Hi muối thật là ngoại trừ tướng mạo ra thì không có ưu điểm gì.”

“...”

Tần Sở khom người quy củ hành lễ, vén vạt áo lên ngồi xuống. Thấy ánh mắt hắn nhìn chằm chằm ra phía sau ta, ta nhin không được mà ho khan một tiếng: “Khang Vương điện hạ.”

Hắn hơi chấp tay: “Có thần.”

“Nghe nói Khang Vương phủ mấy ngày qua ban đêm thường xuyên nghe thấy tiếng gổm sứ bể tan tành.”

Tần Sở cũng ho khan một tiếng, có chút khó hiểu, chần chờ một lát mới quyết định bịa chuyện: “Là thế này sao? Đạo gần đây ban đêm thần ngủ rất ngon, chưa từng nghe tới.”

Tần Liễm ngồi ở một bên cười cười: “Ý của Tam ca là Hoàng hậu đang nói láo?”

Tần Sở lại chấp tay: “Thần không dám.”

Tần Liễm thản nhiên cười: “Kỳ thật ý của Hoàng hậu cũng là ý của cô. Hôm nay giữ Tam ca lại, chỉ là muốn hỏi lời đồn này là thật là giả.”

“Cái này...”

Ta ở một bên chen vào: “Khang Vương điện hạ thừa nhận cũng không sao. Chính cái gọi là hoạ là chỗ dựa của phúc, phúc là chỗ nấp của hoạ (1), thơ cổ có câu, núi cùng nước tận ngò hết lối, bóng liễu hoa tươi một thôn làng (2), qua nhà trọ này, nói không chừng còn có gia môn khác.”

(1) hoạ là chỗ dựa của phúc, phúc là chỗ nấp của hoạ: trích từ Đạo Đức Kinh

(2) núi cùng nước tận ngò hết lối, bóng liễu hoa tươi một thôn làng: hai câu thơ nổi tiếng trong bài “Du

Sơn Tây thôn” của Lục Du, ý nói giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng.

Tần Liễm như cười như không liếc mắt nhìn ta, lại quay đầu nói với Tần Sở: “Cô cũng tán thành ý kiến của Hoàng hậu.”

Tần Sở: “...”

Ta phát phát càn hoa mai: “Theo ta thấy, Khang Vương điện hạ da mặt mỏng, cam chịu chính là thừa nhận.”

Tần Sở: “...”

Ta chỉ vào Tần Sở quần như miếng bánh ú, quay đầu nói với Tần Liễm: “Bệ hạ, trời lạnh rồi, nếu Khang Vương điện hạ ăn mặc phong phanh, mà chúng ta cũng hỏi xong rồi, vậy thì cho hẩn hồi phủ đi.”

Tần Sở nhếch môi mỏng, mỉm cười: “Cũng được.”

Tần Sở: “Bệ hạ, Hoàng hậu, thứ cho thần ngu dốt, thần không hiểu lắm...”

Ta nói: “Không sao cả, bệ hạ và ta hiểu là được rồi. Bệ hạ, có phải không?”

Tần Liễm gật đầu nói: “Không sai.”

Tần Sở: “...”

Ta và Tần Liễm đi về phía Vĩnh An Điện, Tần Sở đưa mắt nhìn chúng ta rời đi. Trên đường ta tiếp tục vung càn hoa mai kia, Tần Liễm nhìn một góc phòng Vĩnh An Điện phía trước, lại liếc mắt nhìn ta, bỗng nhiên không lạnh không nóng cười: “Ta công nàng qua đó có được không?”

Bước chân ta dừng lại, thiếu chút nữa té ngã: “Hả...?”

“Đêm qua nàng nói mở hết bài này đến bài khác, cứ nói muốn ta công nàng đi vòng quanh hoàng thành ba vòng, nói ít nhất hơn mười lần. Ta cảm thấy ta không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này, vì thế không có đánh thức nàng.”

“...”

“Nhưng mà tuy rằng không thể đi vòng quanh hoàng thành ba vòng, công nàng đến cửa đại điện Vĩnh An Điện vẫn được.” Tần Liễm cầm lấy cành hoa mai trong tay ta ném cho A Tịch cho tới giờ vẫn không thay đổi sắc mặt, rồi phất phất tay với mấy thị nữ còn lại, “Các người đi theo cách xa một chút.”

Người phía sau thấp giọng xưng “dạ”, ta trừng mắt nhìn mọi người không ngừng lui ra sau nhìn không chớp mắt, lại trừng mắt nhìn về mặt Tần Liễm nhàn nhã chờ ta nằm sấp trên lưng, cắn răng một cái, cuối cùng vẫn phải leo lên lưng hắn.

Tần Liễm nhanh chóng đỡ lấy ta, tay ôm lấy cẳng chân ta, bước đi rất ổn định.

Ta lặng lẽ vẽ phác thảo hình tượng lúc này của ta và Tần Liễm ở trong đầu. Tần Liễm tuy hơi cong lưng, nhưng hắn đi rất thong thả tự đắc, khói trắng thổi ra đều không tăng thêm nhiều, cho nên nhất định vẫn là bộ dáng phong nhã ung dung kia; nhưng ta thì không giống vậy, lúc này ta mặc váy nằm bò trên người hắn, cho dù có là tuyệt thế mỹ nữ thì bộ dạng bây giờ tay chân cùng chum lại... Nhất định là không dễ nhìn.

Nếu là Tô Khải yêu cái đẹp như mạng nhìn thấy hình dáng lúc này của ta, khẳng định sẽ bóp trán khóc ròng, không còn muốn nhận cô em gái này nữa.

Ta ghé vào trên lưng Tần Liễm, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ tính xử lý Khang Vương phi thế nào?”

“Hừm?” Hắn hơi xoay đầu lại, cười, “Yên tâm, sẽ không khiến nàng thất vọng.”

Ta nói: “Thần thiếp chỉ là muốn biết thời gian chính xác bệ hạ gả A Tịch đi.”

Tần Liễm dừng một chút, lại cười: “Nàng sốt ruột thế, vậy thì qua mười ngày sẽ phế truất Khang Vương phi, lại qua mười ngày sẽ gả A Tịch qua, nàng có chịu không?”

Ta ôm lấy cổ hắn, cánh tay nắm thật chặt: “Thật chứ?”

Hắn thở ra một hơi, nói: “Hứa hẹn của cô luôn hữu hiệu.”

“Vậy thần thiếp sẽ chờ tin tốt của bệ hạ.”

Tần Liễm cười cười, nói: “Hi nhi có ý kiến gì với việc sửa chữa lại Vĩnh An Điện không, hai ngày nữa sẽ khởi công.”

“Hết thấy đều theo ý bệ hạ là được rồi.” Ta nói, “Nhưng mà sau đó Triệu Hữu Nghi sẽ vào cung, sao trong cung không thấy vui vẻ?”

“Đã trùng tu Chu Nhan Điện rồi. Nàng ta nói cho cùng cũng chỉ là một phi tử mà thôi.” Giọng điệu hắn có

phần trêu chọc, “Hi nhi đây là đang ghen sao?”

Ta cơ bản đã có thể biết trước, nếu lúc này ta nói mấy lời như là “Thần thiếp không dám” thì Tần Liễm sẽ chặn họng ta. Hẳn chắc chắn sẽ tiếp tục trêu đùa, ồ? Hi nhi còn có chuyện gì không dám sao, ngay cả chuyện cách chức Khang Vương phi cũng dám đề nghị với cô.

Ta nhìn bầu trời âm u; đầu dán lên vai hắn, cái ót kề bên má hắn, chậm rãi nói: “Ta đương nhiên đang ghen chứ.”

Hắn không nói gì, ta tiếp tục nói: “Thánh thượng bây giờ chỉ có một mình ta, ta cũng chỉ có một mình Thánh thượng. Đợi đến khi Triệu Hữu Nghi gả qua đây, Thánh thượng có hai người, ta vẫn chỉ có một mình Thánh thượng. Đến thời điểm cảnh xuân còn đây người đã lão, sầu mới hận xưa đâu là bến cuối?” (3)

(3) Cảnh xuân còn đây người đã lão, sầu mới hận xưa đâu là bến cuối: Hai câu này trích từ bài thơ “Tạ tân ân – Sau khi đình không khách tản người về”, ý nói cảnh cô đơn tịch mịch của một người, cảnh xuân vẫn rực rỡ, nhưng người thì đã già đi, cảnh đẹp trước mắt cũng không còn thu hút.

Tần Liễm cười nhạt: “Sao ta nhớ rõ có người trước kia từng rất cố gắng khuyên ta nạp phi nhi?”

“Tư tâm là tư tâm, công tâm là công tâm. Lúc ở Tô quốc có người trước kia từng chỉ bảo thần thiếp phải biết đại thể, gia quốc làm trọng, xem nhẹ những ham muốn bản thân. Khi đó thần thiếp chẳng qua là hết sức hiểu chuyện mà thôi.”

“Ồ? Lúc đó là hết sức hiểu chuyện, vậy lúc này thì sao?”

Chúng ta bắt tri bắt giác đã đến Vĩnh An Điện, Tần Liễm một mình công ta mãi cho đến tận cung. Hắn đặt ta lên giường, ta bắt lấy cánh tay hắn không buông ra, nhìn đôi mắt đen như ngọc của hắn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta nói rồi ta rất ghen tị đó. Hơn nữa Triệu Hữu Nghi rất không tốt. Lần trước lúc ca ca đến Nam triều, eo ta bị trọ là vì nàng ta đấy.”

Đôi mắt kia của hắn vẫn không gợn sóng, chỉ là khóe môi cong lên cười cười. Sau một lúc lâu hắn mở miệng: “Cho dù nàng ta vào cung, nàng cũng vẫn là nàng, không có gì thay đổi.”

Ta ngửa mặt nhìn hắn, nói: “Nhưng ta vẫn không muốn chàng cưới Triệu Hữu Nghi.”

“Ngày hôm qua nàng nói A Tịch gả cho Tần Sở là nguyện vọng duy nhất của nàng.” Hắn thu lại nụ cười, chậm rãi mở miệng, “Nhưng không có nói chính bản thân nàng.”

“Ta không muốn chàng cưới Triệu Hữu Nghi.” Ta lặp lại một lần, “Chính là như vậy.”

Yêu cầu này rất quá đáng, ta biết. Ta rất không rõ phải trái, mặc kệ ta lặp lại bao nhiêu lần nó cũng sẽ

không thực hiện được, ta cũng biết.

Ta rất ít khi tùy hứng như vậy, nhưng ta muốn, chỉ là bởi vì trước đó ta bị ủy khuất chưa đủ nhiều.

Ta cũng không muốn tùy hứng như vậy, nhưng ngoại trừ ngoài miệng nói như vậy, ta cũng không có biện pháp nào khác xoa dịu. Ta đã sắp nhịn không được.

Tần Liễm nhìn ta, bỗng nhiên cúi người xuống, nghiêng đầu chạm lên môi ta một cái.

Ngay sau đó ta còn chưa phản ứng kịp thì đã bị đẩy ngã lên giường. Tay Tần Liễm cầm lấy mười ngón tay ta, ta trở mắt nhìn hắn cúi người xuống, sau đó dùng đầu lưỡi cạy khớp hàm ta ra, tiến quân thần tốc, mút vào dây dưa.

Ta chóng mặt muốn nhắc nhở hắn hiện giờ là ban ngày ban mặt, hắn đã một tay hạ rèm che xuống.

Kỳ thật từ lần trước sau khi Tô Khải đến Nam triều, đã rất lâu chúng ta không sinh hoạt vợ chồng. Lúc Tần Liễm còn ở đông cung thì đại khái hơn mười ngày tâm tình trở nên rất tồi tệ, lúc ấy ta không dám trêu chọc hắn, hắn cũng không trêu chọc ta, chỉ ngày ngày trải qua trong thư phòng, lâu dần sau đó thì không biết đi ngủ miệng ai tai nấy từ lúc nào.

Trên đời này tin đồn thì quá nhiều, ngay cả chân tướng cũng như giả. Bên ngoài đều đồn đãi Tô Hi nịnh hót lấy sắc mê hoặc chủ, lại không biết trong đó có đoạn thời gian chúng ta ngủ riêng; mấy ông già thói nát kia nơm nớp lo sợ e ngại Công chúa Tô quốc đang hưởng thụ ngàn vạn sung ái sẽ sinh hạ con nối dõi cho Nam triều, lại không biết từ lúc giả cho Tần Liễm ta vẫn âm thầm uống thuốc tránh thai.

Lúc trước khi Tô Khải giao thuốc cho ta, hắn nhìn ta thờ dài, trên mặt là vẻ mặt hiếm khi không nhàn nhả ung dung như vậy. Lúc ấy vẻ mặt ta rất thoải mái tự đắc, đại khái là bởi vì từ bé ngoại trừ uống thuốc ra thì chưa từng chịu khổ, cho nên đối với cảm giác đao cùn cắt thịt thì chỉ gọi là lý luận suông mà thôi, đơn giản cho rằng đều là người thì ai cũng muốn có con cháu ngàn năm, vì sao không thể có Tô Hi có sát tâm. Cho dù đến lúc đó có mê luyến Tần Liễm thế nào, cắn răng nhẫn nhịn một chút cuối cùng cũng sẽ qua.

Nhưng bây giờ ta phát hiện cũng không dễ dàng như vậy, ta có chút hối hận.

Nếu như sớm biết rằng sẽ là như thế này, lúc trước không nên cầu xin đùa mà thành thật, lúc trước không nên đáp ứng yêu cầu của Phụ hoàng, lúc trước nên thông minh học Tô Tư mà dừng tay.

Chỉ tiếc, cho dù thật sự có nếu như, làm lại một lần nữa, đại khái ta vẫn sẽ nhịn không được mà lại đùa mà thành thật, lại đáp ứng yêu cầu của Phụ hoàng, lại lần nữa ăn quen bén mùi không nỡ thu tay lại.

Còn nhớ thầy số từng bói toán mệnh của ta sau khi ta sinh ra, nói ta sau khi cập kê nhất định sẽ có một kiếp đại hung, nếu vượt qua kiếp nạn này thì cả đời không lo, nếu không vượt qua thì đành phải đi đày Phạt. Sau này ta biết được chỉ lo giấu cột câu này với Tô Khải, nhìn như huyền diệu nhưng thật ra lại vô

nghĩa nhằm nhí, chỉ nói sau khi cập kê, chẳng lẽ nói ta mãi đến khi cuối đời mới có thể biết được rốt cuộc lần khó khăn nào mới thật sự được coi như hung kiếp.

Mà bây giờ ngẫm lại, rốt cuộc ta cũng cười không nổi. Đại khái lúc này đây chính là kiếp nạn đã định trước trong số mạng của ta.

Cái tên Tô Khải được công nhận thông minh nhất Tô quốc này từng chỉ dạy ta sắp xếp âm mưu thế nào tính kế lòng người thế nào, lại không dạy ta nên tránh thích một người thế nào. Chỉ có điều sau này ta nghĩ lại, hẳn coi như thật sự từng dạy ta, đại khái cũng không hiệu nghiệm. Bởi vì chính hẳn còn chưa hề thật sự thích một người, coi như bất quá cũng chỉ là lý luận suông, có lẽ hẳn cũng không biết cái gì gọi là đao cùn cắt thịt, mình đầy thương tích.

Ngược lại là lời của Tô Tư giờ phút này với ta mà nói là hữu hiệu nhất, hồi ức chỉ tăng thêm phiền não, thế nào đi nữa cũng không thể khóc, chỉ có thể cười. Nếu thật sự cười không nổi, cũng phải tỉnh lại mà cong cong khóe miệng.

Ta và Tần Liễm đều không ăn bữa trưa và bữa tối, ở trên giường từ lúc mặt trời lên cao cho đến khi ánh chiều tà ngã về phía tây. Tần Liễm chưa bao giờ luống cuống như hôm nay, lấy lực đạo và kỹ xảo vượt quá phong cách hẳn để trêu đùa ta. Quần áo và chăn đều rớt xuống dưới giường, ta bị hẳn cuộn lại như chiếc khăn ướt, lại bị hẳn trở mình như lá cây khô giữa gió thu, tóc hẳn tán loạn trên trán và bả vai, tiếng hít thở nặng nhọc, môi khê mím, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng, cuối cùng lúc dừng lại hai người đều như mới vớt từ trong nước ra.

Trước kia mỗi một lần tiến hành đều không như bây giờ. Trong thời gian hơn nửa năm ta chung đụng với hẳn, mỗi lần lên giường hẳn cũng đã quen khắc chế nhẫn nại, bởi vì Tần Liễm trêu đùa mà ta không thể không kêu gào vô cùng thê thảm, mà hẳn vẫn khê nhếch miệng cười bình tĩnh dịu dàng. Hẳn và Tô Khải có vài chỗ quá mức giống nhau, lúc nào cũng đều là vẻ mặt bình tĩnh ung dung, tựa như bất cứ lúc nào đều có thể bứt ra, quốc sự làm trọng người thì thoải mái, không chấp nhận được chút xíu bùn cát.

Quân vương anh minh nên là như thế này.

Cuối cùng ta mơ màng bị Tần Liễm ôm đi tắm, lại trở về giường sớm đã được bày chăn đệm mới tinh. Ta vừa buồn ngủ vừa mệt, Tần Liễm hai tay ôm ta moi từ trong chăn ra, vỗ vỗ mặt ta: “Ăn chút gì trước đi.”

“ ... ”

“Không ăn gì thì nửa đêm sẽ đói.” Hẳn nhất quyết không tha mà tiếp tục gây rối, giọng nói vô cùng hòa nhã, “Hi nhi ăn một miếng có được hay không?”

“...” Ta cũng bị ngữ điệu tương đối đặc biệt này của hẳn làm cho không tự chủ được mà run rẩy. Miễn cưỡng mở mắt ra, quả nhiên thấy bốn phía tầm cung đều là thị nữ đứng rũ mắt cúi đầu.

Tần Liễm một tay bưng chén canh, một tay cầm muỗng đến gần bên miệng ta. Ta nhìn xung quanh: “...”

Đa tạ bệ hạ, thần thiếp tự mình uống là được.”

Ta muốn nhận lấy cái muống, hắn cũng không buông tay. Ta liếc hắn một cái, lại tính nhận lấy cái muống, không ngờ hắn vẫn không buông tay. Ta lại liếc hắn một cái, lúc này hắn cười cười: “Ngoan, mở miệng.”

“...” Dưới cặp mắt đen như mực kia của hắn, ta thật sự ngoan ngoãn mở miệng.

23. Chương 23

Tần Liễm hiếm khi có lúc thật sự nhân nhã như vậy, tuy rằng bình thường hắn luôn bày ra bộ dáng vô cùng nhân nhã. Suốt hai ngày nay, lúc ta ngủ hắn nằm bên cạnh ta vuốt ve tóc ta, đến lúc ta tỉnh lại hắn vẫn nằm bên cạnh ta vuốt ve tóc ta. Thấy ta mở mắt ra thì hắn liền cúi người xuống, sau đó kéo cả người ta dậy như vớt mì, lướt nhẹ lên lọn tóc mỏng trên trán, sau đó từ trán đến mắt tới mũi, rồi đến khóe miệng, môi mềm ẩm như là cánh hoa phớt qua, hôn hết sức dịu dàng.

Tần Liễm chưa bao giờ tuyệt đối dịu dàng như vậy. Ánh mắt dịu dàng, động tác cũng dịu dàng, ngay cả nói chuyện cũng nhẹ giọng thăm thì, giống như là một chén mật ong ấm áp, ngọt vừa phải, đặc cũng vừa phải. Hai ngày nay ta không thấy hắn phê tấu chương, cũng không thấy hắn triệu kiến đại thần, thậm chí không thấy hắn vào triều sớm, hắn vẫn luôn ở Vĩnh An Điện, một bước cũng không ra ngoài.

Lúc Tần Liễm có hành động như thế, thần sắc hắn vẫn lơ là. Ta nhìn hắn, cũng chỉ làm theo vẻ lơ là như vậy.

Giả sử thân là một Hoàng hậu tiêu chuẩn, lẽ ra ta nên dùng lý lẽ để đả động, vừa đâm vừa xoa trăm phương ngàn kế thậm chí lấy cái chết uy hiếp thỉnh cầu Hoàng đế đi chủ trì triều chính, nhưng ta cũng không muốn làm một Hoàng hậu tiêu chuẩn. Tần Liễm để ta ngồi trên đùi hắn tô theo bảng chữ mẫu, dạy ta chơi đàn cổ chỉ có ở Nam triều, ngồi kể mĩ cho ta trước cửa sổ, và dẫn ta đi tây uyển chơi bòn, ta đều nhất nhất nghe theo.

Ta từng dè dặt hi vọng xa vời như vậy, mà nay từng việc được thực hiện trước mắt, ta không có lý do gì để từ chối.

Huống chi thời gian không còn nhiều.

Lúc Tô Khải phe phẩy cây quạt, lời nói chỉ phân thành hai loại, một loại là nói hưu nói vượn, một loại là chân ngôn chí lý. Trước khi ta đến Nam triều thì Tô quốc vừa mới đến mùa có thể đóng đưa quạt, mà lời Tô Khải phe phẩy quạt nói ra năm đó thật là một kiệt tác: với trí tuệ của Tô Hi muội thì không cần so trí với Tần Liễm. Bất kể Tần Liễm nham hiểm không chừng quỷ kế đa đoan cỡ nào, muội chỉ cần lấy bất biến ứng vạn biến.

Ta làm theo, sau đó sự thật chứng minh Tô Khải nói rất chính xác.

Lúc Tần Liễm đại hôn, ta giả vờ bản thân ngoại trừ cái gọi là cầm kỳ thi họa ra thì chẳng biết cái gì khác; lúc Tần Liễm giám thị ta và A Tịch, ta vẫn giả vờ bản thân ngoại trừ cái gọi là cầm kỳ thi họa ra thì chẳng biết cái gì khác; lúc Tần Liễm dụ dàng, ta vẫn giả vờ bản thân ngoại trừ cái gọi là cầm kỳ thi họa ra thì chẳng biết cái gì khác; đợi đến lúc tin đồn căm dỗ Tần Liễm được gieo rắc, ta vẫn giả vờ bản thân ngoại trừ cái gọi là cầm kỳ thi họa ra thì chẳng biết cái gì khác.

Dưới ánh mặt trời, có cái gì đó thì luôn bị dễ dàng phát hiện hơn là chẳng có gì. Giả vờ hoàn toàn không biết gì cả thì dễ dàng hơn giả vờ thâm sâu khó dò nhiều.

Nhưng mà giả vờ lâu quá, thiếu chút nữa ngay cả cái gì là thật ta cũng muốn quên. Ta chỉ thấy Triệu Hữu Nghi đối với Tần Liễm nhớ mãi không quên, thiếu chút nữa là quên ý nghĩa việc Triệu Hữu Nga tặng con Tiểu Bạch cho ta. Nếu không phải đột nhiên nghe thấy tin tức Tô Khải muốn liên hôn, thiếu chút nữa ta đã quên ý nghĩa mình đến Nam triều.

Phụ hoàng từng không ngừng dặn dò, con gả đi Nam triều, không vì quan hệ thông gia, không vì tình yêu nam nữ, cũng không phải là làm Hoàng hậu, chỉ vì giết Tần Liễm, những loạn triều cương, phụ trợ Đại hoàng tử Tần Húc trèo lên ngôi vua.

Khi đó ta quỳ trên mặt đất, tự dừng cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Trước đó, ta cũng không hiểu được Phụ hoàng khi nào thì liên lạc với Tần Húc, ta cũng không hiểu được Phụ hoàng dùng cái gì mà có thể chắc chắn ta có năng lực lớn như vậy, có thể giết Tần Liễm những loạn triều cương, bằng sức của bản thân mà kiếm được nửa giang sơn cho ông ấy.

Nhưng mà trên đời này thứ ta không hiểu thì quá nhiều, không thể hỏi rõ ràng mình bạch từng việc được.

Ngày thứ ba Tần Liễm rút cuộc cũng lâm triều. Sáng sớm ta dậy cho Bát Ca ăn và chơi đùa với Tiểu Bạch, chờ sau khi nghe được tiếng chuông lên triều lần thứ hai, A Tịch lặng lẽ đến sau lưng ta, thấp giọng nói: “Công chúa, hôn kỳ của Thái tử điện hạ bảy ngày sau sẽ cử hành.”

Ta nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Biết rồi.”

Đợi lâm triều xong, ta lại biết được một chuyện khác. Triệu Hữu Thần trên triều đình đột nhiên liệt kê thập đại tội trạng Dư Khánh Vương kết đảng tham ô nhận hối lộ, Tần Liễm nổi trận lôi đình, triệu ba ti nghiêm khắc xem xét, hai ngày sau tấu lên triều.

Tần Liễm hạ triều xong thì không đến Vĩnh An Điện nữa. Ta ghé vào trên bàn dựa theo danh sách của hồi môn A Tịch sắp cần, A Tịch ở phía sau nhần nhịn, lại nhần nhịn, rốt cuộc vẫn không chịu nổi mà thấp giọng gọi: “Công chúa.”

“Cái gì?” Đầu ta cũng không nâng, “Người yên tâm, chuyện này của Dư Khánh Vương vốn chính là vụ án mà Tần Liễm và Tiên hoàng Nam triều đã sớm muốn giải quyết. Hai ngày sau kết quả nhất định là nhận cung, lúc Tần Liễm đến nhất định sẽ xét nhà nghiêm trị, nếu Diên Hân Như thông minh thì có lẽ cũng sẽ

thắt cổ tự sát, nếu nàng ta không đủ thông minh, Tần Liễm cũng sẽ thêu dệt ra một đồng tội danh cho nàng ta nhận tội. Tần Sở bỏ vợ là chắc chắn. Người nhanh chóng sẽ được gả qua, nếu ta không chuẩn bị của hồi môn cho người thì sẽ trễ.”

A Tịch lại thấp giọng gọi: “Công chúa.”

Ta ngẩng đầu nhìn nàng.

“Công chúa là vì muốn ta qua giám thị Tần Sở sao?”

“Tần Sở có cái gì tốt để giám thị?” Ta bỏ danh sách trong tay xuống, “Hắn chẳng qua chỉ là một tên vương gia ung dung tự tại không có thực quyền mà thôi.”

“Vậy Công chúa nhất định phải gả ta đi là vì sao?”

“Không phải ta từng nói sao? Người theo ta lâu như vậy, ta nhất định không thể bạc đãi người. Tần Sở ái mộ người, lại là Vương gia, xem như là một người tốt để chọn. Người không tin lời của ta?”

A Tịch rũ mày, mặt không chút thay đổi: “Vì sao Công chúa muốn gả ta đi vào lúc này? Bây giờ là thời điểm đặc biệt, một chút sai lầm thì sẽ thua sạch.”

“Ta có chừng mực.”

“Lúc Công chúa đến Nam triều chỉ dẫn theo một mình ta, nếu ta đi Khang Vương phủ, một mình Công chúa ở trong cung nhất định không có chỗ nương tựa.”

Ta nâng cằm nhìn nàng: “Vậy tự người nói xem, sau khi đến Nam triều, người đã giúp ta làm những gì? Người thân là đệ nhất thị vệ, nhưng có từng giúp ta chặn đao, giết người chưa? Lúc ta bị Triệu Hữu Nghi đụng vào hòn núi giả, người ở đâu? Lúc tin đồn nổi lên, người có từng ngăn chặn nó lan xa chưa? Ở trong này, hai người hay một người đều như nhau.”

Thật lâu sau A Tịch vẫn không nói, một lát sau thì thấp giọng lên tiếng: “Đến lúc Công chúa cần dịch dung xuất cung, dù sao cũng phải có người giả trang thành Công chúa ở lại trong cung.”

Lúc này đến lượt ta thật lâu sau cũng không nói nên lời, một lát sau mới thở dài: “Vậy người coi như gả qua là vì giúp ta giám thị Tần Sở đi.”

“Công chúa...”

“Vì sao người nhất định phải bắt ta nói thật?” Ta dùng bút lông nặng nề vạch xuống một nét mác trên tờ

giấy trắng như tuyết, từ từ thu gom lại cầm trong tay, “Phụ hoàng đã để cho ta tới đây thì chưa bao giờ nghĩ rằng ta có cơ hội trở về. Người ở trong cung chẳng qua chỉ là chết nhiều hơn một người mà thôi.”

Vào ban đêm lúc lên đèn, ta nằm nhắm mắt trên giường, trong đầu tất cả đều là sự mơ hồ của hơn hai năm trước. Trong hình ảnh vẫn có một đôi tay óng ánh nhẵn nhụi khẽ vuốt dây đàn, mà một người ở bên cạnh vỗ trống câu được câu không. Rèm sa bị gió thổi mà nhẹ nhàng phát phơ, hoa chuối tây ngoài cửa sổ nở rộ từng đóa lớn.

Đang lúc ta nửa tỉnh nửa mơ, đôi mắt bỗng nhiên bị người ta nhẹ nhàng phủ lên. Lòng bàn tay người đó hơi lạnh, hơi thở đến gần lại rất ấm áp, phất qua hai má ta khiến ta run rẩy, ngay sau đó ta liền nghe thấy hắc cười một tiếng: “Nàng mơ thấy gì đó? Còn cau mày?”

Ta vẫn từ từ nhắm hai mắt, nhỏ giọng nói: “Ta nhớ Tô Khải...”

Cách đó không xa đồng hồ nước nhỏ một giọt nước, Tần Liễm buông tay ra, ngồi một bên giường vén vạt áo ngồi xuống, lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Ca ca nàng sắp đám cưới.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắc, ánh mắt vương vấn trên mặt hắc, trở đi trở lại: “Lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta cảm thấy chàng rất giống ca ca.”

“Sau đó thì sao?”

“Lại không giống.”

Hắc hơi cong môi, cầm lấy một quả táo trên bàn đặt trong bàn tay vuốt nhẹ, một lát sau lại buông ra, rồi sau đó đột nhiên ôm lấy ta, đặt ở trên đùi.

Ngón tay hắc chùi bên môi ta, khoe miệng đảo qua một nụ cười trong veo: “Ca ca nàng phúc khí tốt hơn ta nhiều.”

Ta nhìn hắc, nói: “Cũng không chắc chắn...”

“Sao không chắc chắn?” Hắc hơi nghiêng đầu, ngón tay bắt đầu lượn lờ bên cổ ta, mở từng nút thắt, môi dịu dàng dán lên, lời nói trong miệng mơ hồ không rõ, “Ít nhất Thái tử phi Tô quốc lúc đại hôn sẽ không tới quỳ thủy.”

“...”

Thầy đồ lúc trước không phải không dạy ta từ “triền miên đến chết”, tránh né ánh mắt báo cho ta biết, ý của nó chỉ một loại chống cự dây dưa đến chết. Mà khi đó ta tuổi còn nhỏ; còn có tâm lý biết thì sẽ nói hết, phàm là học được một từ tự cho là hiếm gặp, sau đó trong vài ngày nhất định sẽ trăm phương ngàn

kể vắt hết óc nhắc tới trong đối thoại hằng ngày. Nhưng mà cái từ triền miên đến chết này trong cung Tô quốc thật khó có thể mà đặt câu, mãi cho đến khi quân đội Tô quốc viễn chinh khải hoàn mà về, mà một vị tướng quân bị mũi tên gây thương tích, lúc không ngừng chảy máu sắp sửa tử vong, ta mới có cơ hội chạy đến trước mặt Tô Khải, vênh váo đắc ý đặt câu: “Chu tướng quân trên giường triền miên đến chết, thật là một vị tướng quân đáng được tôn kính.”

Ngay sau đó trà trong miệng Tô Khải đều phun hết ra, thẩm ướm cây chiết phiến mới tinh thượng hạng của hần hơn phân nửa. Đợi cung nữ thu dọn sạch sẽ lui xuống rồi, dưới ánh mắt cần cù cầu xin của ta hần mới ho khan hai tiếng, ra vẻ đạo mạo nói: “Muội muội, cái từ này không phải dùng như vậy.”

“Thầy đồ nói nó có nghĩa là chống cự đến chết, chẳng lẽ ta dùng sai sao?”

Tô Khải suy nghĩ một chút rồi nói: “Thầy đồ nói như vậy với muội là đúng, nhưng tự muội nói thì là sai. Nhưng mà nếu ta nói thì cũng đúng, nhưng nếu lại giải thích cho muội nghe thì là sai. Muội hiểu chứ?”

“Ta không hiểu...”

“Muội không hiểu là tốt nhất.” Tô Khải vui mừng, lấy chiết phiến gõ gõ bờ vai ta, quyết đoán ngăn chặn lời nói tiếp theo của ta, “Tóm lại nhớ kỹ cái từ này tương tự như mấy từ không hay của mấy tên cận bã khốn kiếp, về sau muội chớ dùng là được.”

“...”

Vì thế ta cứ như vậy mà bị gạt rất nhiều năm, mãi đến khi ta rút cuộc không hề lấy lời của hần làm chân lý tối thượng, tự có năng lực phân biệt của mình thì mới biết hóa ra triền miên đến chết không phải cận bã khốn kiếp gì, Tô Khải mới là thế.

Ta nghĩ, nếu bây giờ ta đặt câu “Chuyện phòng the đêm nay của ta và Tần Liễm được coi như là triền miên đến chết”, đại khái sẽ không bị chỉ là sai.

Buổi tối hôm nay ta dùng hết toàn lực, lúc đảo khách thành chủ ngăn chặn Tần Liễm lại, trong ánh mắt hần lóe lên một chút sững sốt, rồi sau đó lúc nhìn thấy ta vất vả cởi bỏ nút thắt của hần, hần thần nhiên cười một tiếng: “Muốn giúp đỡ sao?”

Ta cẩn thận nhớ lại thường ngày Tần Liễm làm thế nào. Tình huống số một là ngón tay hần linh hoạt với tốc độ nhanh hơn ta gấp mười lần cởi ra từng nút thắt, tình huống số hai là sẽ không kiên nhẫn dùng tay xé ra. Ta nhìn hần, suy nghĩ một chút, cầm lấy chiếc áo tơ lụa một bên che hai mắt của hần, sau đó phần còn lại đặt ở dưới gối.

Tần Liễm đêm nay phối hợp lạ thường, ta vốn cho rằng hần rút cuộc cũng sẽ có ý phản kháng, không ngờ rằng hần lại ngoan ngoãn như Tiểu Bạch nằm tại chỗ cho ta xé thịt. Ta không để ý tới hần hơi cong môi, lại tiếp tục cẩn thận nhớ lại động tác ngày xưa Tần Liễm khiêu khích ta. Sau đó ta rạp khuôn theo, ngón tay ấn lên cầm hần, rồi tiếp đó cúi người phủ thân lên.

Tiếp đó ta nghe thấy có người thở dài một hơi, nói: “Nàng đổi thành con mèo nhỏ sao? Cắn đau thật.”

Sau đó tay của hắn trong bóng đêm chuẩn xác cầm lấy năm ngón tay ta, kéo đến nơi cổ họng hắn, lại nói: “Hôn ở đây.” Dừng một lát, hắn lại bổ sung thêm một câu, “Nhẹ một chút.”

“...” Hóa ra cho dù là bây giờ, người bị xẻ thịt vẫn là ta. Ta buồn bực nhìn hắn một lát, cúi đầu dán môi lên vị trí đã định, nếu không thể dùng răng cắn thì đành phải hơi há miệng, lấy đầu lưỡi chạm vào.

Rất nhanh ta chợt nghe thấy tiếng rên rỉ, tiếp đó là mấy tiếng nghiêng răng hư hư thật thật, Tần Liễm thấp giọng nói: “Ô Hi, nàng chính là số mệnh của ta.”

Ta sửng sốt một chút, cảm thấy ta đã nghe lầm rồi. Cho dù là nghe đúng thì ta cũng hiểu sai ý. Mà khỏi cần cái tên Tần Liễm này trước mặt ta cơ bản không nói thật lòng, cho dù là lời thật lòng thì nay cũng vô ích.

Ta chỉ đang nghi ngờ vì sao hắn lại nói dư thừa một câu này. Cho dù hắn không nói những lời này, từ lâu ta đã bỏ ý định giết hắn, mà nếu ta thật sự tính toán giết hắn, vậy hắn nói những lời này có ích lợi gì đâu?

Tần Liễm chưa cho ta thời gian nghĩ tiếp nữa, hắn nhanh chóng cầm cổ tay ta, một giây sau ta lại bị hắn đặt bên dưới như thường ngày. Rõ ràng mới vừa rồi hắn còn chỉ trích ta dùng răng cắn hắn, nhưng bây giờ rõ ràng hắn đang nắm cầm ta, hung hăng cắn môi ta.

Lực đạo hắn rất lớn, khiến ta nhanh chóng cau mày, bật ra một tiếng nức nở. Hắn ngừng một lát, chậm rãi trở nên dịu dàng, đầu lưỡi cạy khớp hàm ra, phớt qua răng và hàm trên, cuối cùng trần trở nơi khóe môi, như thủy triều cứ lên lại xuống.

“Ô Hi,” Thấy ta nước mắt rùng rùng, rốt cuộc hắn cũng ngừng lại, ngón tay xoa xoa mặt ta, chậm rãi nói, “Nàng quả thật không nói với ta sao?”

Dưới ánh mắt của hắn, ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Chàng có thể từ bỏ tính kế Tô quốc không?”

Hắn mím môi im lặng nhìn ta, một lát sau mới nhẹ giọng nói: “Không thể.”

“Chàng có thể để cho những người bị chàng châm ngòi lên phiên trấn Tô quốc lui binh không?”

“Không thể.”

“Chàng có thể không cưới Triệu Hữu Nghi không?”

“Không thể.”

“Chàng có thể đừng giết ta không?”

Lần này hắn ngừng trong chốc lát, tránh né ánh mắt của ta, vẫn nói: “Không thể.”

Nước mắt ta rơi xuống: “Vậy chàng muốn ta nói gì?”

24. Chương 24

Tần Liễm giật giật cổ họng, một lát sau mới cúi đầu, dịu dàng hôn ta.

Tối nay không có trăng, những đốm sao nhỏ như hạt vừng điểm xuyết toàn bộ bầu trời như chiếc mâm. Đai lưng xiêm y của ta và Tần Liễm được vắt lên, sau nhiều lần ta ngăn chặn hắn hắn ngăn chặn ta ta lại ngăn chặn hắn, rốt cuộc ta đã được đặt trên người hắn như ý nguyện.

Tay ta giữ lấy bờ vai hắn, nước mắt sau khi rơi năm sáu giọt thì không còn rơi xuống nữa, ta tự an ủi sức kiềm chế của bản thân tương đối tốt hơn so với khi mới gả đến Nam triều, ta thậm chí còn cong khóe miệng cười một chút, sau đó tay đề lên lồng ngực hắn, sờ soạng đến chỗ trái tim đang đập của hắn, vươn móng tay ra gãi gãi, lại thấy hắn khẽ mỉm cười.

Lúc Tần Liễm cười rộ lên luôn dễ nhìn như vậy. Có một chút dịu dàng, có một chút nuông chiều, còn có một chút phong nhã khó mà chạm vào được.

Ta lại nhắc nhở bản thân lần nữa, làm sao ta có thể yêu một người có lòng dạ lạnh lẽo như vậy. Nhưng mà, chỉ là cái bộ dạng này của hắn, làm sao ta có thể không yêu hắn.

Lúc ta đang ngẩn ra thì Tần Liễm đã xoay người đè ta ở phía dưới, ngón tay linh hoạt kéo hết một chút y phục còn sót lại của hai người.

Sau đó hắn ấn môi lên, cạy hàm răng ta mút lấy trần trọc. Cảm giác ôn nhu lại càng rõ, giống như đóa hoa sen trên đỉnh rèm kia đang nở rộ, trời đất ngả nghiêng.

Sự tình diễn ra trong ngày kể có chút sai lệch với dự đoán của ta. Điền Hân Như quả thật thất cổ tự sát, rồi lại được Tần Sở cứu kịp thời. Điền Hân Như được châm cứu thì dần dần tỉnh lại, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy Tần Sở là rút dao xông tới, lớn tiếng kêu gào hắn phụ bạc nàng ta.

Lúc ta nghe được câu chuyện chân thật này thì có chút ngờ vực. Đầu tiên, ta rất khó tưởng tượng Điền Hân Như rốt cuộc là có được loại sức mạnh ghê gớm nào mới có thể từ trên giường trống không biến ra một thanh đoản kiếm; tiếp theo, phụ bạc Điền Hân Như thậm chí phụ bạc cả nhà nàng ta dù sao cũng không nên quy tội hết lên đầu Tần Sở, nếu nàng ta mở miệng nguyên rửa toàn bộ hoàng thất Tô quốc ta có lẽ còn có thể hợp lẽ một chút.

Quan hệ thông gia chính trị của Tần Sở và Điền Hân Như vốn là một kế hoãn binh. Nếu chủ đề của quan hệ thông gia này là chính trị, Điền Hân Như dù sao cũng nên có một chút tự giác hi sinh vì chính trị.

Tô Tư từng nói, cái lời ai phụ bạc ai đa số thời điểm đều có thiếu sót. Nếu người tự nguyện thì cũng không nên trách tội người khác là chuyện đương nhiên. Cái chuyện tình yêu này, vốn không khác gì đánh bạc cả, trước khi dốc hết tâm huyết thì nên tính toán xem có đáng giá hay không, kết quả nếu thật sự vốn gốc không về, chỉ có thể nói vận khí của người quá kém, không có lý do gì chỉ trích người khác có nên báo đáp người hay không.

Điền Hân Như đại để không có một người chị chỉ bảo những lời này với nàng ta như vậy, mà chính nàng ta lại không thể giác ngộ, vì thế kết quả là lúc nhìn thấy Tần Sở chẳng những không khuyên giải nàng ta, ngược lại còn bắt đầu viết hư thư thì chỉ muốn đem hết toàn lực đập đầu vào cột giường, nếu không có người bên cạnh lôi kéo, suýt nữa cũng đã chết tại chỗ.

Ta cảm thấy Điền Hân Như làm như thế rất thiếu cân nhắc, rất không tốt. Mà trong bất kỳ trường hợp nào, cho dù thật sự là tự sát, ít nhất cũng phải tự sát cho đẹp mặt. Ta nghĩ, nếu Tô Khải ở đây, hẳn nhất định sẽ đứng đưa quạt, lại còn cong khóe môi, đổi sang vẻ mặt thương xót, nói: “Người Nam triều nhất định là không có văn minh chưa được khai hóa, quá xúc động. Tự đứng lại bị tình cảm khổng chế lý trí, khó trách đều ngu xuẩn như vậy.”

Mấy ngày nay ánh mặt trời giống như là côn trùng bay vào trong thư phòng, chỉ trong chớp mắt đã từ phía đông bay đến phía tây.

Tần Sở viết hư thư không lâu, chiếu thư của Tần Liễm đã nhanh chóng đến Khang Vương phủ.

Thị quan đứng trong sân, đọc hết một đoạn dài dòng, kết quả ý tứ chỉ có một câu: sáu ngày sau A Tịch gả cho Tần Sở làm Khang Vương phi.

Sáu ngày sau, cũng là thời điểm Tô Khải đại hôn.

Lúc nghe được tin tức ta đang chán chường nâng cầm ngắm chiều tà, chỗ đó đổ rục một mảnh, yên tĩnh bình thản, không có bất cứ dấu hiệu nào muốn thay đổi.

A Tịch vẫn im lặng đứng cách ta không xa, ta lấy lại tinh thần, cười cười với nàng: “Người xem, Tần Liễm thông minh bao nhiêu. Ta chưa từng đề cập thời gian cụ thể sẽ gả người ra ngoài, hẳn đã an bài cho người sáu ngày sau, không nhiều không ít.”

A Tịch giật giật môi, thần sắc dần dần tích tụ thành một mảnh đau thương, không nói gì. Ta suy nghĩ một chút, lấy cái túi thêu từ trong tay áo lúc Tô Khải đến Nam triều mang tới cho ta ra, đưa qua.

“Không biết về sau còn có thể gặp lại hay không.” Ta nói, “A Tịch, về sau người hãy giữ gìn sức khỏe.”

Nàng nhìn ta, đột nhiên trừng mắt, trước khi nước mắt rớt xuống thì nhanh chóng quay đầu.

Thời gian sáu ngày nhanh chóng trôi qua. Giờ lên đèn, A Tịch mặc hôn phục màu đỏ đến bái biệt ta. Ta nhìn nàng được bộ xiêm y ánh đỏ cả khuôn mặt, ra về thở dài một hơi, nói: “Nhớ ngày đó lúc ta đại hôn...”

Lời còn chưa nói hết, phía sau đã có người thổi phù một tiếng bật cười. Ta nhìn lại, người khắp phòng đã quỳ đầy đất.

Tần Liễm đi đến trước mặt ta, cầm tay ta, cười nói: “Lúc nàng đại hôn làm sao? Ta bạc đãi nàng?”

Ta cúi đầu nhìn tay hắn, ngón tay thon dài, lộ ra từ tay áo bào rộng lớn, sạch sẽ mà ấm áp. Ta lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hắn, khoe miệng ngậm cười, mặt mày sáng sủa, vẫn là bộ dáng ta thích nhất.

Ta giật giật môi, giọng điệu bình thản: “Nhớ ngày đó lúc ta đại hôn, theo ta đến Nam triều tổng cộng có bốn thị nữ, nay người thì chết người thì xuất giá, không còn ai cả. Đến bây giờ vật sống còn ở bên cạnh ta, chỉ còn lại cái con Bát Ca trên sân kia.”

Ta nói xong, chúng thị nữ trong phòng vừa mới thẳng lưng cũng lặng lẽ quỳ xuống.

Ngay cả A Tịch từ trước đến giờ cố gắng làm bộ như ngoan ngoãn cũng nâng đầu nhìn về phía ta.

Ta biết không nên nói lời này trong hoàn cảnh như vậy, lại càng không nên vô cớ đụng chạm dưới tình hình như thế. Nhưng ta đã giả ngây giả dại lâu như vậy, thật muốn tung một chiêu trước khi bị người ta tiên hạ thủ vi cường.

Tần Liễm nhìn ta, môi hơi mím chặt, nụ cười chậm rãi thu lại. Một lát sau, ta tự nhận rất tự biết mình biết ta mà rút tay từ trong lòng bàn tay hắn ra.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp.

Ta ngẩng đầu nhìn Tần Liễm, nét mặt Tần Liễm không chút thay đổi. Ta rũ mắt xuống, hai tay lồng vào tay áo trước người, nhìn ống tay áo hắn rũ xuống, phất vạt áo lui về phía sau mấy tấc, rồi sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Ta khẽ thở dài, nhắm mắt lại, lại mở ra, nói: “Giờ lành sắp tới rồi. Phủ khăn lên cho tân nương thôi.”

Lúc khăn được phủ xuống thì A Tịch vẫn đang nhìn ta. Nàng nâng tay người bên cạnh, từng bước một cẩn thận đạp xuống bậc thang, vào bước cuối cùng thì dừng một chút, cách lớp khăn đỏ quay đầu lại, nhìn một lát về phía ta, lại quay đầu đi.

Ta nhìn nàng rời đi, mãi cho đến khi kiệu rời khỏi tầm mắt. Nàng sống với ta mười mấy năm, cuộc sống mấy thập niên kế tiếp rốt cuộc có thể thật sự thuộc về chính nàng.

Mà xem ta sống mười tám năm, lại không hiểu được ngày nào thật sự thư thái. Ta dồn tâm huyết học binh pháp, học đánh đàn, luyện thư pháp, còn chưa kịp khoe khoang cho người khác xem thì đã phải rời khỏi người ta yêu, rời khỏi thế gian này.

Nếu sớm biết như thế thì chỉ nên ăn uống vui đùa, mặc sức buông thả, cũng không uổng công ta xuất hiện trên cõi đời này một lần.

Nhưng mà, vận mệnh lúc nào cũng cao hơn người.

Ta đuổi sạch đám người còn lại đi, A Tịch vừa rời đi thì trong sân chỉ còn lại một mảnh tiêu điều. Ta quay về phía ẩm trà, lấy miếng ngọc Tần Liễm từng tự tay đeo lên cho ta từ trong ngực ra, vân vân trong tay mấy chục lần. Vô cùng buồn chán, giờ đây ngoại trừ nơi này, đại khái rất nhiều nơi đều rất náo nhiệt: A Tịch và Tần Sở bận bái thiên địa vào động phòng ở Khang Vương phủ, Tô Khải và Tần Tú Tuyền bận bái thiên địa vào động phòng ở Tô quốc, nhóm phiên vương Tô quốc bận đóng cửa từ chối tiếp khách âm mưu nổi loạn, Tần Liễm và Triệu Hữu Thần bận châm lửa cho Tô quốc sứ đầu mề trán, Triệu Hữu Nghi thì bận bái thiên địa vào động phòng nửa tháng sau.

Chỉ có một mình ta là nhàn rồi, thật là có lỗi.

Nhớ ngày đó ở Tô quốc Tô Tư từng chế nhạo Tô Khải, nói nàng thân là muội muội hán mà đã xuất giá hơn một năm, còn hán vẫn là một kẻ cô đơn. Hán phe phẩy cây chiết phiền nga voi được người khác cung phụng dâng lên, cười nói, gấp cái gì, không quá hai năm, các muội nên gọi Tần Tú Tuyền là tẩu tẩu.

Khi đó ta còn không biết Tần Tú Tuyền là nhân vật phương nào, hỏi Tô Khải, hán lại tiếp tục cười nói, không có gì, một người mà thôi. Nàng ta là ai không quan trọng, quan trọng là, muội gả đến Nam triều là để khơi mào mâu thuẫn, nàng ta gả cho ta là để bình ổn nội chiến.

Lúc tán gẫu Tô Khải hiếm khi nhắc tới chính sự, ngày ấy hán lại chịu mở miệng vàng, bù lại rất nhiều chuyện triều đình cho ta và Tô Tư. Hán nói phụ thân Tần Tú Tuyền Tần Cửu Thiệu biết triều đình sớm hay muộn sẽ phải tước phiên, tự mình tạo phản trước. Chẳng những đã tâm phỏng lên mà còn bị quỷ ám, lại bảo hồ lô da giao dịch với Nam triều. Nếu Tần Liễm có thể giúp lão ta đăng cơ, lão sẽ nhận lời cắt đất đai một phương Tô quốc nhường cho Nam triều.

Ta thèm thuồng miếng ngọc bội khả ái đeo trên người hán, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm, thuận miệng nói, cắt nhường đất đai? Lão ta nghĩ như thế nào?

Tô Khải cầm chuỗi quạt trong tay chơi đùa, cười ung dung nói, lão ta đây là có chủ ý một vốn bốn lời. Đợi đến khi xong chuyện, quyền lực và lãnh thổ của lão ta còn gấp trăm lần khi còn là Hầu vương, đâu còn so đo cho Nam triều một mảnh đất kia. Về phần thua chuyện... Dục vọng một người một khi phá đất này mầm thì đâu còn có thời gian suy xét thất bại gì nữa.

Ta lại nói, vậy lão ta không nghĩ tới ô danh bán nước là phải để lại tiếng xấu muôn đời?

Tô Khải liếc mắt nhìn ta, nói, hai chữ lương tâm này cũng giống như thể diện, kéo xuống nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ. Đối với Tần Cửu Thiệu mà nói, những thứ cầm chắc trong tay mới đáng nói, để lại tiếng xấu muôn đời thì liên quan gì.

Từ đó, ta càng cảm thấy, ý tưởng của nam tử và nữ tử thật khác biệt. Ta thật sự không nghĩ ra, nếu một người có thể ăn no mặc ấm, cuộc sống an nhàn thì tội gì hao tổn tâm cơ đi mưu cầu ích lợi nào nữa. Tô Khải như thế, Tần Cửu Thiệu như thế, Tần Liễm cũng như thế. Mà Tô Khải thì thật sự không nghĩ ra, hoàng thất Tô quốc từ trước đến giờ ưa thích việc xâm lược, sao lại sinh ra một công chúa như ta đây thích yên ổn không chịu tiến thủ. Rõ ràng Tô Tư không như vậy, mẫu hậu không như vậy, Thái hậu cũng không như vậy.

Sau này hẳn đơn giản gọn gàng dứt khoát phán đoán suy luận về ta, đối với sự phát triển hoàng thất ta thật không có điểm nào tốt.

Nhưng mà sự thật chứng minh, đây là một trong những câu nói bậy Tô Khải hiếm khi nói. Ta không chỉ có chỗ hữu dụng, còn tương đối hữu dụng. Bất kể là hỗ trợ hay là làm trở ngại chứ không giúp gì, tóm lại cái chuyện ta đến Nam triều đối với sự phát triển hoàng thất đúng là đưa đến ảnh hưởng xúc tiến hoặc là trở ngại nhất định.

Mỹ nhân hoàng thất Tô quốc sinh ra, chẳng qua chỉ là công chúa giống ta gánh vác sứ mệnh gả xa cho nước khác. Trên triều không có tiền lệ bất tuân, nhưng nếu truy xét đến lịch sử, nhóm tên hồng nhan họa thủy có thể lôi ra một chuỗi thật dài. Nhóm mỹ nhân sống mất bay bay, lúm đồng tiền say say là có thể khiến đấng quân vương cười, từ đó khó có thể vào triều sớm, trong đầu đã bị rèm uyên ương phù dung quần lấy chẳng biết ngày đêm, lục phủ ngũ tạng tứ chi bách hài phía dưới chậm rãi tê liệt theo.

Đây vốn là một thủ đoạn vô cùng độc địa nhưng lại mềm mỏng nhất. Nếu thất bại trong gang tấc thì chẳng qua là đánh mất tính mạng của một người con gái, chẳng đáng là gì so với ngàn vạn xương khô trên chiến trường; nếu một chiêu đắc thủ, vậy tất nhiên sẽ thu lợi vô hạn, từ nay về sau mỹ nhân là hồng nhan được hăng say nhắc tới trong nước mình lại là họa thủy trong nước bọt của địch quốc, bên này muôn thuở để lại tiếng thơm đồng thời bên kia để lại tiếng xấu muôn đời.

Ta sờ miếng ngọc, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Tần Liễm ở Tô quốc, đến bây giờ đã hơn ba năm.

Khi đó ta còn chưa biết thân phận của hắn, hơn nữa cho rằng hắn thích Tô Tư, còn từng có hảo ý nhắc nhở hắn, người tỷ tỷ tương lai phải gả cho nhất định phải là người quyền quý, nếu huynh chẳng có công danh lại không tiền không thế, vậy thì trước thời hạn làm ra chút thanh danh cho thỏa đáng.

Khóe môi hắn mỉm cười, trong mắt lại đầy hứng thú, hắn hỏi ta, vậy nếu như muốn cưới cô nương thì sao?

Nụ cười của hắn đầy tao nhã, ngón tay thon dài giấu trong tay áo rộng, một tay cầm quạt, hơi nghiêng người, đứng cách ta không đến một thước nhìn ta, ta nhất thời chỉ thấy trên mặt như ráng chiều đang cuộn cuộn thiêu cháy, ta cúi đầu tránh tầm mắt của hắn, kim nén hồi lâu mới nói, vấn đề này ta còn chưa nghĩ

tới.

Thật ra thì cũng không phải chưa bao giờ nghĩ tới. Có một lần tán gẫu với Tô Khải, ta từng nói, về sau người ta phải gả cho có thể không cần quyền quý như vậy, nhưng tốt nhất là bộ dạng tương đối dễ nhìn, ta thích hần hần cũng thích ta, bất cứ việc gì đều có thể nghĩ đến ta, có thể cùng ta pha trà nấu rượu, ta giúp hần giải sầu hần giúp ta giải buồn, lúc mang ta ra ngoài chơi thì phải tình nguyện, vĩnh viễn không được lợi dụng ta.

Tô Khải bật cười, nói, muội đây không phải là đang nói ta sao?

Ta nói, bộ dạng của ca đẹp mắt không? Chẳng qua là nam tử Tô quốc đa phần xấu, bộ dạng của ca có vẻ thuận mắt một chút mà thôi.

Tô Khải cười nói, nếu lời này truyền đi, muội cũng đừng suy nghĩ đến chuyện xuất giá nữa. Lại nói, ai mà có mạng tốt như vậy, không chỉ muội thích người ta người ta còn thích muội, hai cái này chỉ thỏa mãn một cái đã là tốt rồi. Nếu người ta vừa không thích muội muội cũng không thích người ta thì nên làm sao bây giờ?

Ta nói, như vậy là thảm nhất, ta còn chưa xui xẻo vậy chứ?

Tô Khải suy nghĩ một chút, lập tức lại mỉm cười, nói, cũng phải, chuyện ta làm thẹn với lòng còn nhiều hơn, có thể thỏa mãn ta một điều thì đã không tệ. Nhưng muội bệnh từ nhỏ đến lớn, lại chưa từng đụng tới mạng người, gan nhỏ như bông vải, có lẽ ông trời sẽ chiếu cố, để cho muội mất cái này được cái khác, lừa được một gã phu quân cũng không chừng.

Đến bây giờ ta mới hiểu, thảm nhất không phải là người ta không thích ta ta cũng không thích người ta, mà là người ta thích ta ta cũng thích người ta, lại không thể sống lâu dài với nhau; chẳng những không thể sống cùng nhau, ngược lại còn phải đề phòng lẫn nhau, thậm chí không thể không giết chết đối phương.

Ta gần đây thường xuyên nghiền ngẫm bốn chữ ý trời trên người. Nghĩ rằng nếu ta không hề ngã bệnh thì không có cách nào khác xuất cung an dưỡng, như thế cũng sẽ không có ngày gặp được Tần Liễm; nếu lúc trước không gặp được Tần Liễm, tất nhiên cũng không có ngày đến Nam triều; nếu như không đến Nam triều thì cũng sẽ không có ngày âm mưu phải giết chết Tần Liễm.

Nhưng mà ta sinh bệnh, gặp được Tần Liễm, gả đến Nam triều, hơn nữa còn bày mưu sát hại Tần Liễm rồi lại luyện tiếu, đành phải trở mắt ngời nhìn Tần Liễm sai khiến Tần Cửu Thiệu làm loạn Tô quốc, chờ hần ngày mai ra ý chỉ giam cầm ta, hoặc là trực tiếp ban chết.

Bất luận như thế nào, đều không có ngày ta và Tần Liễm viên mãn, đành phải đổ lỗi là ý trời trên người.

Ta nắm miếng ngọc xanh biếc trong suốt kia trong lòng bàn tay, buông ra rồi lại siết chặt, hoa đăng bỗng nhiên đùng đùng một tiếng, ta hoảng sợ, miếng ngọc trong suốt rơi xuống. Kinh hồn bạt vía cúi đầu, miếng ngọc xanh biếc trong suốt kia thế nhưng không bị vỡ vụn, chỉ là cùng rơi đi với cái khung bạc hoa sen, lăn

hai vòng, ung dung nằm bên chân ta.

Nhanh chóng có thị nữ nghe thấy chạy đến, chưa ra lệnh đã trực tiếp quỳ xuống nâng lên. Ta nhìn hai mắt nàng ta, nói: “Cho ta một ấm trà nóng, ta muốn đi gặp bộ hạ.”

Thị nữ do dự một lát, lại không chịu đứng lên. Ta lại nhìn nàng ta: “Lời ta nói người nghe không hiểu sao?”

Nàng ta cúi lưng thấp hơn nữa: “Bộ hạ có chỉ, đêm nay người không được rời khỏi tấm điện này nửa bước.”

Ta sửng sốt một chút, lập tức cười một tiếng: “Sợ ta lên lút qua lại tin tức với người ta sao?”

Nàng ta không nói một lời.

“Ta còn tưởng rằng phải chờ tới ngày mai chính thức hạ chỉ mới có thể bắt đầu.” Ta ra sức mềm giọng, “Vậy nếu ta nhất định muốn rời đi thì sao? Các người còn muốn giết không cần hỏi không?”

Thị nữ khẽ trán lên mu bàn tay, mu bàn tay dán trên nền gạch, vẫn không nói một tiếng.

Ta nhìn nàng ta trong chốc lát, nói: “Mà thôi, đã như vậy, mang chút bánh phù dung ngọc lộ đến cho ta, có thể chứ?”

25. Chương 25

Lần đầu nhìn thấy hắn, ta chỉ cảm thấy, trên đời này có bao nhiêu bàn tay vẽ, đại khái cũng không vẽ ra ba phần hấp dẫn của hắn. Ngày kế quả nhiên có ý chỉ truyền tới Nhu Phúc Điện, nội thị liếc mắt nhìn ta, ta đứng sau cánh cửa, trước khi hắn mở miệng đã chặn hắn lại: “Ta đang nghe.”

Ta vốn cho là hắn sẽ khẳng khái để ta quỳ xuống, đã chuẩn bị cả vú lấp miệng em rồi. Không ngờ hắn lại cho rằng ta bình thường, vẫn thì thầm với không khí: “Hoàng hậu không tuân theo giáo pháp, giam ở Nhu Phúc Điện, không có lệnh không được ra.”

Ta gật gật đầu, rất là thức thời xoay người trở về phòng, từ sáng đến tối cũng không bước ra một bước.

Chỉ là giam lỏng luôn phải có đạo lý, đạo lý Tần Liễm chọn lại chẳng ra ngô ra khoai gì thế này. Thật ra thì ta đã khắc sâu bốn chữ mị sắc họa quốc vào lòng dân Nam triều rồi, dù cho hắn thật sự nói như thế cũng không có gì ghê gớm.

Huống chi ta còn nhận lấy con mèo con Tiểu Bạch Triệu Hữu Nga đưa cho, tuy rằng chưa làm chuyện mưu

hại tính mạng, cái tội danh cầu kết Tần Húc vẫn có thể tăng lên, huống chi đây vốn là một trong những sứ mạng ta đến Nam triều. Có lẽ nếu đổi thành Tô Khải, hẳn nhất định sẽ không do dự thiếu quyết đoán như thế, nhất định sẽ viết từng thứ có thể nghĩ đến, dù sao lúc này ta chẳng qua là một đồng bột nhào, muốn vo tròn nặn thành thớt viên toàn phải xem ý tứ của hắn.

Nhưng mà ta đã bị giam lỏng, cũng khó có thể biết được tình hình bên ngoài thế nào. Không biết Tô Khải đã thuận lợi đại hôn hay chưa, Tần Cửu Thiệu đã mưu phản hay chưa, Tần Húc có không nhẫn nhịn nổi mà cử binh quá sớm hay không.

Chỉ xác định được hai chuyện, lại không phải là tin tức tốt. Một chuyện là Triệu Hữu Nghi hẳn là sẽ gả qua mười lăm ngày sau, ta vốn đang hi vọng suy nghĩ chút biện pháp khiến nàng ta kéo dài chút thời gian, nay bản thân lại khó bảo toàn, cũng đành phải thôi; một chuyện khác là ta vẫn bị tay trộm chuông làm như không nghe thấy hai nước phân tranh rồi cuộc cũng không bùng phát được, sắp sửa xung đột vũ trang.

Ta trêu đùa cái con Bát Ca Tô Khải đặc biệt đưa cho ta theo ta từ Tô quốc đến Nam triều giải sầu, thở dài, nhỏ giọng nói: “Ta thật là được việc không đủ bại sự có thừa, ta thật xin lỗi Phụ hoàng và ca ca.”

Nghĩ đến trước khi ta đến Nam triều, ta từng quỳ trước hoàng cung to lớn nhất Tô quốc Vị Ương Cung, thề lời son sắt cam đoan với Phụ hoàng, ta chắc chắn sẽ không yêu Tần Liễm. Ta chỉ muốn hỏi ông ấy một vấn đề, chỉ thế thôi.

Mà Phụ hoàng hỏi ta, nếu con thật sự yêu thì sao?

Ta suy nghĩ một chút rồi nói, dù cho ta yêu hắn, ta cũng sẽ lấy xã tắc Tô quốc làm đầu, cho hắn uống rượu độc.

Phụ hoàng liếc mắt nhìn ta, ánh mắt kia u ám sâu xa, như không nhìn thấy tận cùng. Cuối cùng ông ấy vung ống tay áo, chưa nói một lời đã xoay người vào đại điện.

Mà Tô Tư đi tới, kéo ta từ trên nền gạch màu xanh lên, nhìn ta cả buổi trời, thở dài một hơi.

Khi đó ta không hiểu vì sao Tô Tư lại thở dài, liền truy vấn, giống như ta nhiều lần thay đổi biện pháp hỏi tỷ ấy vì sao tự nguyện gả cho con trai Tể tướng, rồi sau khi kết hôn thì suốt ngày không thấy nụ cười. Mà mấy ngày trước khi ta đến Nam triều Tô Tư rồi cuộc cũng chịu mở miệng vàng, đồng thời trả lời hai vấn đề này với ta: “Ta gả cho con trai Tể tướng, mặc dù có thể không quá hạnh phúc, nhưng cuộc sống của ta có thể dễ dàng như trước. Ta có thể sẽ không hòa hợp với hắn, nhưng có thể tôn trọng nhau như khách. Tuy rằng phải hi sinh một chút hạnh phúc, ta lại có thể làm chính ta như cũ. Ta có thể không uống hơi sức bảo vệ phần kiêu ngạo và tôn nghiêm này, hơn nữa cả đời đều có thể như vậy.”

“Mà muội gả đến Nam triều, muội sẽ không còn là muội, muội phải làm con gái Phụ hoàng, Công chúa một nước, gánh vác trọng trách, không làm chủ được bản thân. Tuy rằng muội luôn miệng nói cho dù muội yêu hắn cũng có thể hạ độc trong rượu hắn, đến thời điểm đó lại không nhất định sẽ thật sự làm như vậy. Muội sẽ khó xử, trần trọc trần trở. Nếu muội hạ độc, cho dù muội sống sót thì cả đời này cũng sẽ không còn vui vẻ nữa; nhưng nếu muội không hạ độc, muội lại có lỗi với toàn bộ Tô quốc.” Tô Tư nhẹ nhàng hất cánh hoa

trên bả vai ta, dịu dàng nói, “Mà Tô Hi muội, nhất định sẽ yêu hấn. Khi đó muội nên làm sao bây giờ?”

Ta nói: “Yêu cũng không sao. Tỷ cũng từng thích Tần Liễm, không phải sao? Nhưng càng về sau tỷ lại không thích hấn nữa. Ta cũng có thể như vậy.”

Tô Tư nhìn ta, thật lâu sau lại thở dài một tiếng.

Khi đó ta suy nghĩ sự tình quá đơn giản, vì thế không nghe vào bất cứ lời khuyên nào. Ta cố chấp muốn gả đến Nam triều, lòng tràn đầy hi vọng muốn tái kiến Tần Liễm một lần, vội vàng tới mức không muốn lo lắng quả đắng có thể ném phải sau này.

Mà ta hiện tại, quả thật đã ném quả đắng.

Nay cẩn thận nghĩ lại một lần, ta nghĩ, nếu có thể quay lại thời gian ba năm trước, ta thà rằng vĩnh viễn chưa từng gặp gỡ Tần Liễm.

Mùa đông trước khi gặp gỡ Tần Liễm, Tô Tư chưa xuất giá, đối với việc tính kế Nam triều Tô Khải chỉ nói trên đầu môi một chút mà thôi, mà ta còn đang trong sự lo lắng đề phòng của mọi người ở Thái y viện, không còn ho khan như thái y dự đoán mười mấy năm trước lúc ta vừa ra đời nữa.

Dựa theo cách nói của ngự y, chỉ cần ta an dưỡng hai năm kế tiếp là cả đời có thể phúc thọ an khang. Tuy rằng ai cũng biết phúc thọ an khang và cung chúc Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế đều là lời nói khách sáo, nhưng cái lời nói khách sáo này lại hướng tới việc uống thuốc như uống nước, Thái y viện đã quen giầy vò ta, nhưng lại là lần đầu tiên phá lệ trong mười lăm năm qua. Cho nên khi Đường đại nhân đức cao vọng trọng của Thái y viện run rẩy bật ra bốn chữ này, ngay cả Tô Khải trước sau không hề để ý cũng chợt ngồi thẳng người, hơn nữa còn lộ ra chút nụ cười.

Phụ hoàng rất vui vẻ, Tô Khải rất vui vẻ, ta cũng rất vui vẻ. Tâm tình mà tốt thì ta liền có hứng thú nghiên cứu một vài thứ trước đây chưa từng nghiên cứu. Nói thí dụ như vào năm đó ta bắt đầu thử trồng hoa cỏ trong tiểu viện dưỡng bệnh.

Đầu tiên là sai người đào cái ao, trồng hoa sen. Sau này Tô Tư đến thăm, nhìn nhìn cổ đuôi chó đung đưa trong gió xuân ở góc tường, mím môi mỉm cười: “Vì sao ở đây không trồng mấy thứ? Chút hoa tường vi cũng tốt mà.”

Ta nghe theo đề nghị của tỷ ấy trồng hoa tường vi. Ta gọi Tô Khải tới, để hấn đào đất, ta đến trồng, sau đó để hấn lấp đất, ta lại sai thị quan mang thùng nước tới.

Tiếp đó ta lại để cho Tô Khải tưới nước, lúc này rốt cuộc hấn cũng nổi giận: “Sao muội không tự làm?”

Ta nhanh nhẹn nói: “Ta làm ngay đây.” Dứt lời ta liền đi lấy cái múc nước, vừa lấy vừa che ngực làm ra vẻ yếu đuối mỏng manh.

Tô Khải vươn chiếc giày trắng bẩn thỉu che trước mặt ta, không nói gì nhìn ta cả buổi trời: “... Quên đi. Nếu muội tuổi tiêu nguy hiểm đến tính mạng, tội này ta không chịu trách nhiệm nổi.”

Lúc hoa tường vi ra chiếc mầm xanh đầu tiên, số lần Tô Tư đến thăm tiểu viện của ta dần dần nhiều lên, hơn nữa mỗi lần qua hiển nhiên đều chải chuốt tỉ mỉ. Nhưng mà thời gian mỗi lần theo ta nói chuyện phiếm thì lại không lâu, chỉ ngồi một lát đã rời đi. Ta tự nhận từ hoàng cung đến chỗ này cũng không tính là quá gần, mà Tô Tư cho dù thân thiết như chị ruột, nhưng nàng luôn lười biếng như ta, bây giờ đột nhiên lại cần cù như thế, mà thời gian lại ngắn như vậy, ngay cả so sánh ta cũng cảm thấy lỗ vốn cho tỷ ấy. Sau này rất cuộc ta phát hiện ra một manh mối, ta và A Tịch nhìn nhau, khẳng định nói: “Tô Tư nhất định là mượn chuyện đi gặp ta xuất cung tới gặp những người khác.”

A Tịch gật gật đầu, nói: “Vậy ta đi xem xem.”

Không quá thời gian uống cạn chun trà nàng đã trở về, bẩm báo: “Đại Công chúa quả thật không có trực tiếp hồi cung, mà là đi gặp một vị công tử trẻ tuổi.”

Nước trong miệng ta thiếu chút nữa phun ra ngoài: “Tô Tư thích một nam tử?”

A Tịch không đáp, tiếp tục nói: “Tòa trạch kia ở ngay ngoài một con phố.”

Ta suy nghĩ một chút, có phần hưng phấn: “Vậy người lại đi điều tra xem đó là gia đình nào. Người nơi này không phú tức quý, phần lớn có thể môn đăng hộ đối, nếu tỷ tỷ thích, sao không trực tiếp bẩm báo Phụ hoàng cầu thân chứ?”

A Tịch “ừm” một tiếng, đứng tại chỗ không chịu đi. Ta khó hiểu nhìn nàng: “Sao vậy?”

Nàng nói: “Dáng vẻ vị công tử kia rất đẹp mắt.”

“Đây không phải chuyện tốt sao?”

“Vấn đề là,” A Tịch chậm rãi nói, “Vị công tử kia rất xinh đẹp.”

Ta khó có thể tưởng tượng một vị công tử xinh đẹp sẽ có dung mạo như thế nào. Trước đó ta một mực muốn phủ nhận rồi lại bất đắc dĩ thừa nhận, Tô Khải là nam tử xinh đẹp duy nhất ta từng gặp qua, chưa có ai ngang hàng. Ngoại trừ hắn thì những nam tử kia đều chỉ có thể được xem như là dễ nhìn thôi. Song khi ta hỏi A Tịch là Tô Khải đẹp mắt hay là vị công tử kia đẹp mắt thì nàng lại cau mày khổ não suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng khó xử nói cho ta biết, hai người đều đẹp mắt.

Ta không thể nào tưởng tượng một nam tử có bộ dạng anh tuấn giống hay không giống Tô Khải thì trông như thế nào. Ta khó chịu muốn tận mắt nhìn thấy, rồi lại bị nhóm thái y thận trọng nhắc nhở không được ra ngoài. Tiểu viện ta an dưỡng tuy rằng chiếm diện tích không lớn, thủ vệ lại tương đối nghiêm ngặt. Bởi vì khi còn nhỏ ta từng chạy trốn nhiều lần, mà ta lại không biết sáng tạo, dẫn đến việc biện pháp ta có thể

nghĩ ra để chạy trốn sớm bị bọn thị vệ rõ như bàn tay, tiện đà phá hỏng, trừ phi ta khai phá ra bước tiến mới, bằng không bất luận là trên trời dưới đất hay là cửa sau chuồng chó, ta đều không chạy trốn ra ngoài được.

Ta suy nghĩ ba ngày ba đêm, sau khi mọi biện pháp hỏa thiêu ngâm nước giả chết đều bị A Tịch phủ định từng cái, rốt cuộc cũng nghĩ ra một phương pháp mới.

Ta bắt đầu thỉnh cầu với Phụ hoàng trước tiên học tập chế tác mặt nạ da người thế nào.

Bên ngoài hoàng thất Tô quốc vẫn có chút thần bí. Có người nói tổ tiên hoàng thất từng để lại cho đời sau một phần của cải xa hoa không gì sánh nổi, đang giấu kín trong một xó xỉnh nào đó; có người nói hoàng thất Tô quốc mỗi một thế hệ đều sẽ kỳ quái sinh ra một vị hoàng tử có thể biết trước tương lai; còn có người nói nhóm công chúa Tô quốc có khả năng cải tử hoàn sinh.

Ta lại biết những điều này đều không phải là sự thật. Nếu kiên quyết muốn nói nó có chỗ nào thần bí, vậy chỉ có thể miễn cưỡng nói, mặt nạ da người được chế tác tinh xảo vô cùng mỏng như cánh ve, là chỗ đặc thù so với những hoàng thất khác.

Giống như đúc kiếm phải phân giữa thượng đẳng trung đẳng hạ đẳng, mặt nạ da người cũng phải phân rõ tốt xấu. Mặt nạ da người chế tác ở những nơi khác quả thật có thể phỏng theo khuôn mặt giống như đúc, nhưng mà tinh xảo thì vẫn không thể nào sánh bằng hoàng thất Tô quốc làm ra. Mặt nạ hoàng thất làm ra tương tự đến cực điểm, từ dung mạo làm giả đánh tráo là chuyện rất dễ dàng, bất luận cẩn thận quan sát hay là đưa tay sờ đều sẽ không cảm thấy dấu vết gì. Lịch sử Tô quốc lưu truyền lại có truyền thuyết bí mật, trước khi chết, Vạn Huyền Đế do lo lắng chúng hoàng tử vì tranh quyền mà tự giết lẫn nhau mà từng lệnh cho một vị ám vệ thân tín đội mặt nạ da người đóng giả mình, mãi cho đến khi diệt trừ nội bộ chọn người bên ngoài xong mới tuyên bố băng hà.

Nhưng mà cái này chỉ có công chúa đế vương Tô quốc mới có thể học, hơn nữa nhất định phải học. Tương truyền nguyên nhân tạo nên quy củ này là do Huệ Quốc phu nhân Vạn Huyền Đế sủng ái lúc tuổi già biết chế tạo mặt nạ da người, trước khi chết lại biểu diễn tài nghệ giúp hân đại ân, vì thế sau khi hân hạ chỉ lập Thái tử thì lại hạ một ý chỉ, từ nay về sau nhóm công chúa Tô quốc vô tội đều bị bắt lâm vào hoàn cảnh vừa chẳng hiểu ra sao lại vạn kiếp bất phục.

Ta tin, Phượng Khuyết Vũ và chế tạo mặt nạ da người là kẻ thù mỗi một vị công chúa hoàng thất Tô quốc đều sẽ nghiêng rặng. Hai loại tài nghệ này chiếm cứ phần lớn thời gian, vừa lao tâm lao lực, lại không có nhiều chỗ dùng với bản thân. Người đi trước ai nấy đều biết lại khó gặp, yêu cầu nhóm công chúa trước khi cập kê phải học xong; người đi sau thì hoàn toàn giữ kín không nói ra, yêu cầu nhóm công chúa nắm chắc sau khi cập kê.

Lúc ta muốn đi xem vị công tử trẻ tuổi xinh đẹp kia thì đang vào tuổi chưa cập kê lại vừa cập kê. Ta nóng sốt ruột, muốn hỏi cung đưa ra thỉnh cầu này với Phụ hoàng. Nhưng mà ông trời chưa bao giờ thông cảm cho tâm nguyện của ta, khi đó đang lúc Phụ hoàng xuất cung tế tổ, bảy ngày sau mới có thể trở về.

Trong cung chỉ còn lại Tô Khải có thể giám quốc quản sự. Ta do dự một chút, rốt cuộc vẫn nói với hân.

Tô Khải nhìn ta như quỷ nhập người, nâng cằm nói: “Muội nói cho ta biết lý do trước.”

Ta nói: “Không có lý do gì.”

Hắn không nhanh không chậm trả lời ta: “Vậy cũng đừng mong ta phê chuẩn.”

Ta thử dùng phép khích tướng làm hắn trúng kế: “Không phải đâu. Nhất định là ca không có cái quyền này, không dám phê chuẩn mà thôi.”

Tô Khải mỉm cười, “xoẹt” mở chiết phiến, tựa vào vị trí Thái tử mà ung dung nhàn nhã: “Vậy ta không có cái quyền này, xin muội trở về chờ Phụ hoàng quay lại thôi.”

Ta lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay hắn: “Ca ca, ta sai rồi...”

Hắn “ừm” một tiếng: “Vậy thì ngày mai giao cho ta một phần tấu chương thư xin lỗi của muội và thỉnh cầu, nếu muội viết chân thành thì ta liền đồng ý. Nếu làm qua loa...”

Ta rầu rĩ nói: “Ca biết rõ tài văn chương của ta rất kinh khủng...”

Hắn lười biếng nói: “Chính là vì biết tài văn chương của muội rất kinh khủng.”

“...”

Nhưng mà cuối cùng Tô Khải vẫn đáp ứng thỉnh cầu của ta, khi mà ta chưa viết được chữ nào — chỉ là ta giả vờ bị hắn làm cho tức giận đến tái phát tật ho khan, khiến thái y ra vào tiểu viện của ta như dòng chảy mà thôi. Khi đó ta vừa nén thở giả bộ khó chịu đau đớn, vừa tổng kết trong lòng, không ngờ Tô Khải giám quốc lại dễ đối phó hơn Phụ hoàng nhiều, ít nhất ngoại trừ làm nũng và dùng khổ nhục kế ra, ta còn dám bịa đặt lừa gạt hắn.

Đầu tháng tư, khi bụi hoa tường vi đầu tiên trong góc tường hé mở, ta vừa dựa theo sách nghiên cứu bí quyết làm mặt nạ, vừa lệnh cho A Tịch vẽ ra bộ dáng cụ thể của vị kia công tử trẻ tuổi kia. Nhưng mà kỹ năng vẽ của A Tịch thật sự là còn kém hơn cả ta, nếu như nài vẽ thành cái dáng vẻ kia, trong phạm vi mười dặm ta đều có thể tìm được một trăm người.

Giữa tháng tư, hoa tường vi trong góc tường lần lượt nở rộ, rốt cuộc ta đã dựa theo miêu tả trong sách làm ra tấm mặt nạ da người đầu tiên. Cho dù không quá thuần thực, mặt nạ cũng có vẻ thô ráp, cũng không thể thật sự mang ra ngoài, nhưng vì tiếp cận việc chạy trốn thành công gần thêm một bước lớn mà ta hết sức cao hứng.

Giữa tháng năm, khi hoa tường vi trong góc tường trêu hoa ghẹo bướm vô số, rốt cuộc ta đã phỏng theo bộ dáng một thị nữ mà miễn cưỡng làm được một mặt nạ da người có thể đựng nước béo cò.

Sáng ngày kế, ta lệnh cho A Tịch đánh thị nữ kia hôn mê, lại khăn cấp đeo mặt nạ lên, theo A Tịch dắt ra tiểu viện, không rảnh rỗi chú ý đến những thứ khác, chạy thẳng tới căn nhà bên ngoài thoát nhìn quá phổ thông thậm chí còn có chút mộc mạc kia.

Ngày đó ánh mặt trời óng ánh mà tươi đẹp, trước cánh cửa chính tề sạch sẽ kia lại không có người canh chừng, ngay cả cửa chính cũng mở rộng.

Ta lạnh chanh liều lĩnh bước vào, cách đó không xa có nam tử nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên, chậm rãi bỏ quyển sách trong tay xuống.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Tần Liễm.

Lần đầu tiên gặp Tần Liễm, ta cảm thấy, trên đời này có bao nhiêu bàn tay vẽ, đại khái cũng không thể vẽ được ba phần hấp dẫn của hắn.

26. Chương 26

Ta không thể nào quên dáng vẻ ngày đó. Hắn từ trên ghế nằm đứng dậy, mặc một bộ thường phục màu nhạt, đai lưng màu trắng bạc, hai tay phủ trong tay áo bào rộng rãi, thật cẩn thận quan sát ta. Chưa được một lát, khóe môi khẽ nhếch, hắn chỉ chỉ cổ mình, chậm rãi nói: “Tiểu cô nương, mặt nạ da người của cô nương là ai dán thế? Ở đây dán chưa chắc.”

“...”

Ta lập tức quỳnh lên, gương mặt đỏ ửng dưới lớp mặt nạ từ trán mãnh liệt chạy đến lỗ tai. Thấy hắn không có chút ý tứ tránh hiềm nghi, ta chỉ có thể ra vẻ điềm tĩnh xoay người, nghe rằng dùng sức đè lên nơi cổ, hơn nữa còn cố gắng lấy áo che lại. Nhưng mà xiêm y nữ tử Tô quốc từ trước đến giờ cổ áo đều nghiêng một chút, cho dù ta cố gắng bao nhiêu lần, kết quả vẫn là thất bại. Cuối cùng ta đành phải lấy ra một chiếc khăn lụa mỏng trong suốt từ trong ngực, vội vàng che lên mặt, phủ lên tóc xong mới quay đầu lại.

Nào biết lần này Tần Liễm lại càng thêm buồn cười nhìn ta, rất vô tình tiếp tục vạch trần ta: “Nếp sống Tô quốc phóng khoáng, nữ tử ra ngoài cũng giống như nam tử vậy. Không biết vì sao cô nương không muốn để lộ khuôn mặt thật, không biết cái bộ dạng bây giờ càng khiến cho người khác chú ý hơn trước.”

Ta hắng giọng một cái, nói: “Ta là người cực kỳ xấu xí. Không dám dọa người ta.”

“Ồ?” Ngay cả bộ dáng nhướng mày của hắn đều đẹp mắt mười phần, khóe môi cười nhạt như nước trong, nhìn lại hết sức thấm vào ruột gan, hắn nói, “Người nói mình xấu xí bình thường đều không thể nào xấu đâu.”

Ta rất trịnh trọng nhìn hần: “Ta thật sự rất xấu.”

Hần vẫn mỉm cười, lại gật gù đầu không truy vấn nữa, chỉ hỏi: “Tốt thôi. Cô nương là ai? Vì sao tìm được nơi này?”

Ta trợn mắt nói dối: “Ta lạc đường.”

Hần nói: “Vậy nhà của cô nương ở đâu?”

Ta đương nhiên nói: “Đã nói là lạc đường mà. Biết đường về nhà còn có thể lạc đường sao?”

Khóe miệng hần giật một cái, đại khái là bị trình độ vô sỉ của ta làm cho kinh ngạc, đành phải nhắm mắt, xoa xoa thái dương nói: “Tiểu cô nương, nói dối là hành vi không tốt.”

Ta suy nghĩ một chút, vô cùng khẳng định nói: “Nghe nói chỗ của huynh mấy ngày trước thường xuyên có một tỷ tỷ rất xinh đẹp đến thăm.”

Khóe môi hần mỉm cười, trả lời ta rất chắc chắn: “Không có.”

“Nhất định có. Huynh đang nói dối.”

Sắc mặt hần không thay đổi, thu dọn quyển Tuấn Mã Đồ đang nửa mở trên ghế nằm kia, thản nhiên nói: “Cô nương nói dối trước, hai ta huề nhau.”

“...”

Không ngờ rằng hần vậy mà đạt tới cùng trình độ vô sỉ như ta, ta há hốc mồm nhất thời nói không nên lời. Hần liếc mắt nhìn ta, lại hỏi: “Vừa rồi cô nương còn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc cô nương tên là gì.”

Ta suy nghĩ một chút: “Ngọc Đà.”

Hần lại nhíu mày: “Ngọc Đà?”

“Đúng vậy. Ngọc Đà Hoa Ngọc Đà.”

Hần cười cười: “Cô nương họ Ngọc sao? Cái này họ ở Tô quốc hình như không thường gặp.”

A Tịch phía sau đột nhiên lên tiếng: “Công tử tên là gì?”

Hắn có phần kinh ngạc, ngẩng đầu lên: “Các người không biết tên ta là gì?”

Ta nói: “Vì sao bọn ta phải biết huynh tên là gì?”

“Đã không biết tên ta là gì còn dám xông vào trạch viện của ta?” Hắn một tay chống cằm, liếc mắt nhìn như cười như không, “Hai người thật là to gan.”

Mặt ta vẫn không đổi sắc: “Vậy huynh tên gì chứ?”

Hắn lại cười cười: “Cô nương có thể gọi ta là Hòa Văn.”

Ở Tô quốc, họ Hòa càng không thường gặp bằng họ Ngọc, ta hết sức hoài nghi nhìn hắn: “Huynh họ Hòa sao? Hòa trong cây mạ?” (1)

(1) Hòa: – hé, cây mạ là – hémiao

Hắn cũng đồng dạng như ta: “Đúng vậy.”

“ ... ”

Dù cho là tên giả, ta vẫn cảm thấy cái tên Hòa Văn này tương đối không thích hợp với hắn. Trong cảm nhận của ta, một nam tử như hắn, ung dung, thờ ơ, mà cái tên này lại đơn giản như thế, thế cho nên không thể nào chịu nổi một nhân vật kín đáo phong lưu như vậy.

Lần đầu tiên gặp mặt của ta và vị Hòa công tử này cũng không kéo dài được bao lâu. Góc áo ta thậm chí còn chưa dính vào ghế đá thì A Tịch cũng đã âm thầm thúc giục ta trở về. Mà lúc ta quay đầu nhìn Tần Liêm, năm ngón tay hắn đã buông ra khỏi chén trà, không hề che giấu ngáp một cái.

Rõ ràng không có ý giữ ta lại.

Dù sao ta còn chú ý đến thể diện của vị Công chúa này, đành phải tìm cách bỏ da mặt dày xuống, theo A Tịch trở về. Trước khi đạp bước cuối cùng ra ngoài, ta dừng lại, suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi hắn: “Mỗi ngày huynh đều ở nhà sao?”

Hắn mỉm cười: “Cũng không hẳn.”

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Cũng không hẳn.”

“Vây... Huynh là người hay là quý?”

Hắn nhìn ta đầy hứng thú, lại nhìn nhìn ánh thái dương trên trời, chậm rãi nói: “Cô nương cảm thấy thế nào?”

Trên đường trở về ta đều mất hồn mất vía, kỳ thật ta cảm thấy bất kỳ một đứa con gái nào nhìn thấy một nam tử như vậy hẳn là đều có chút mất hồn mất vía. Ta hỏi A Tịch: “Ngươi cho rằng tên thật của hắn là gì?”

A Tịch im lặng không đáp lại.

Ta lại nói: “Vì sao hắn không nói thật chứ? Ngươi cảm thấy hắn hẳn là có ẩn tình gì chăng?”

A Tịch tiếp tục im lặng không đáp lại.

Khi ta định hỏi nàng vấn đề thứ ba, A Tịch bỗng dừng ngừng bước, thấp giọng nói: “Nhị Công chúa, Đại Công chúa đến.”

Ta vừa ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Tô Tư đang ngồi giữa đại sảnh, đang rũ mắt uống một ngụm trà lài.

Ta và A Tịch cùng dừng lại, cứng người, không thể động đậy.

Tô Tư cũng không giương mắt, chỉ thản nhiên nói: “A Tịch, đi lĩnh phạt mười trượng. Tô Hi, sau khi tháo mặt nạ xong thì tới tìm ta, ta có chuyện muốn nói.”

Ta bắt lấy góc áo A Tịch: “Không được phạt!”

Tô Tư ngẩng đầu, ánh mắt đột nhiên sắc bén: “Ta cũng biết muội học cái loại tài nghệ này là vì muốn đi ra ngoài, trang thứ nhất trong sách dạy thế nào, muội đều quên mất! Đây là bí mật bất truyền của hoàng thất, muội lại rêu rao khắp nơi như vậy! Lần sau còn như thế, ta sẽ chặt hết đầu bọn thị nữ, muội có tin hay không? A Tịch, ngươi còn đứng đó làm gì, còn không đi lĩnh phạt!”

A Tịch cuối cùng vẫn cúi đầu khom người lui ra ngoài, ta đứng tại chỗ, Tô Tư cầm một chiếc khăn lụa đã ngâm trong dung dịch đi tới, lạnh mặt lau mặt ta kỹ càng, xong rồi lại đổi một chiếc khăn lụa tẩm rượu, lại lau mặt ta một lần, xong rồi lại đổi một miếng vải bông mềm mại chỉ thấm nước, lại lau mặt ta lần nữa.

Lúc này, mặt nạ rốt cuộc đã vênh lên một góc nhỏ. Ta từ từ nhắm hai mắt, cảm giác được ngón tay nàng ấn vào chỗ nào êm ái chỗ đó, rồi chậm rãi kéo mặt nạ từ dưới lên trên.

Ta mở to mắt, Tô Tư đã ngồi trên ghế dựa bên cạnh chiếc giường, sắc mặt vẫn lạnh lùng. Nàng lại vờ

chén trà trong tay, nhếch miệng, thản nhiên hỏi: “Muội đi đâu?”

Ta nói: “Ta đi ra con phố phía trước, nhìn thấy nam tử mấy ngày trước tỷ vẫn đi thăm.”

Tay Tô Tư run lên, chén trà thiếu chút nữa rơi khỏi lòng bàn tay.

Nàng chau mày ngẩng đầu lên, sau một lúc lâu mới nói: “Tô Hi, ta đi chỗ đó không phải như muội nghĩ.”

“Ta nghĩ như thế nào chứ?”

“Chẳng qua muội cho rằng ta thích hấn.” Ta không ngờ Tô Tư không hề nháy mắt nói lời này ra, hơn nữa nàng còn nói tiếp, “Ta quả thật thích hấn, nhưng đó là chuyện trước kia.”

Ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng: “Vì sao?”

Nàng bình tĩnh nói: “Bởi vì không có tương lai. Đau dài không bằng đau ngắn.”

Ta vẫn nói hai chữ kia: “Vì sao?”

Tô Tư cắt mắt nạ da người kia ra thành mảnh nhỏ, chậm rãi nói: “Nếu muội qua đó thì cũng có thể nhìn ra lúc nói chuyện hấn giấu giếm rất nhiều. Một người như vậy, tự xưng không có công danh tiền tài trong người, nhưng cách nói năng và tướng mạo lại đứng đầu, như vậy hấn không phải vừa thật sự không có tiền không có tiếng tăm, cũng không có nguyện vọng tìm kiếm công danh tiền tài, chính là bởi vì mục đích nào đó mà ở ẩn nơi đây, thực tế bản thân rất nổi tiếng và giàu có, nhưng lại không phải là nước trong cùng một ao với chúng ta.”

“Sao tỷ biết hấn không phải là nước trong cùng một ao với chúng ta?”

Tô Tư cười cười: “Trong đám thân tín dưới tay của Tô Khải và Phụ hoàng, không ai giống như vậy. Mà ngoại trừ những người này, muội cho rằng trên đời này còn có ai có thể là nước trong cùng một ao với chúng ta?”

Ta đang định bác bỏ không chừng hấn còn chưa kịp bị Phụ hoàng và Tô Khải phát hiện, Tô Tư đã mở miệng trước: “Tóm lại về sau ta sẽ không đi chỗ đó nữa, muội cũng không thể ra ngoài nữa, càng không thể đi chỗ đó.”

“Ta sẽ không làm gì nữa...”

Tô Tư cẩn thận dò xét ta, sau một lúc lâu mới nói: “Ta cũng từng cho rằng ta sẽ không làm gì cả, ta thậm chí còn thề ta vĩnh viễn sẽ không thích hấn.”

Buổi chiều Tô Tư còn chưa hồi cung thì Tô Khải lại đến thăm tiểu viện. Câu đầu tiên Tô Tư nói khi nhìn thấy Tô Khải là xin hẩn bố trí xung quanh tiểu viện nhiều hơn năm tên thủ vệ, nàng còn chưa nói nguyên do, Tô Khải đã phe phẩy chiếc quạt ngà voi đầy hiên ngang, chưa thềm suy tư đã cười hỏi: “Tô Hi, muội chạy ra ngoài chơi à? Còn mang theo mặt nạ?”

“Rõ ràng Tô Tư cũng giống vậy...” Ta còn chưa nói ra chuyện phát hiện một mỹ nam tử, Tô Tư đang cầm con cờ đột nhiên ho khan một tiếng, ta há hốc mồm, đành phải ủy khuất nuốt cái đuôi trở vào.

Tô Khải híp mắt nhìn hai chúng ta, nói: “Hai muội có chuyện gạt ta. Nói ta nghe một chút xem.”

Tô Tư nói: “Ca nói cho ta biết một chút ân oán gần đây của Tô quốc và Nam triều trước đi.”

Tô Khải chỉ khoan thai cười: “Đánh lớn đánh nhỏ gì hàng tháng đều có, có gì để nói. Đơn giản chính là Nam triều phái một sứ giả thái độ ngạo mạn không biết điều lại đây, dùng lời châm ngòi không tử tế không biết thu mình, chúng ta giữ hẩn lại, Nam triều phái người đến thương lượng, chúng ta không thả người, bọn họ liền đến cướp ngục, chúng ta có tướng sĩ võ nghệ rất cao cường, nhất thời không tịch thu đao kíp, không cẩn thận đâm vào ngực sứ giả kia, trọng thương không trị, chết trong lao ngục, Nam triều liền nổi giận, thế thôi.”

Tô Tư dùng ngón tay khép ống tay áo, nói: “Cái này của ca là một phiên bản, sao ta còn nghe thấy một phiên bản khác nhỉ? Nói là Nam triều thật ra không có cướp ngục, mà là chính ca an bài tay chân, chỉ để giết sứ giả đối phương trút giận nhỉ?”

Tô Khải nói không chớp mắt: “Sao muội có thể nói như vậy, ta là loại người lạm sát kẻ vô tội sao? Tháng trước Tô quốc đánh hạ Thịnh quốc, bị người Nam triều thừa nước đục thả câu cướp hai cái thành trấn ta còn chưa nói gì, ta lại vì mấy câu không có đầu óc của một tên sứ giả đã muốn giết hẩn? Buồn cười.”

Tô Tư nói: “Trước mặt người khác ca bày ra lời lẽ danh thếp thế này là đủ rồi, không cần ở trước mặt ta và Tô Hi còn miệng đầy trung hiếu tín nghĩa. Người dính dáng đến chính trị kết quả chỉ còn lại hai loại, một loại là ngục quân tử, một loại là tiểu nhân. Mà Tô Khải ca, ở trước mặt ngục quân tử thì là ngục quân tử, ở trước mặt tiểu nhân thì là tiểu nhân, về phần tại sao tuy rằng ca miệng đầy thư hoàng (2) lại vẫn có rất nhiều người lựa chọn tín nhiệm ca, chẳng qua cũng chỉ là bởi vì ca giả bộ tốt hơn những người khác mà thôi.”

(2) thư hoàng: dùng để tẩy xóa chữ viết

Tô Khải thu chiết phiền lại, cười nói: “Lời này của muội nói vừa đúng vừa không đúng. Người dính dáng đến chính trị có ai tâm địa còn có thể sạch sẽ? Những người miệng đầy nhân nghĩa liêm sỉ gắn với trăm họ lo nước lo dân kia, không phải là những tên thư sinh vô dụng không để ý đến chuyện bên ngoài không biết cúi gạo đất chết người thì chính là loại ma quỷ đáng thương cả đời không làm được chức quan cao hoặc là vừa làm được chức quan cao thì lập tức liền toi mạng. Dính líu đến quyền thế cũng phải mang theo chút đối trá, hơn nữa quyền thế càng to, người phải càng đối trá. Mà bọn họ biết rõ ta không phải vạn năng còn muốn lựa chọn tín nhiệm ta, phần lớn là bởi vì ta vừa có thể thừa nhận ta đối trá, lại còn cất giữ một chút sự đồng tình hợp với mặt ngoài. Cho nên trước mặt ngục quân tử ta là tiểu nhân, trước mặt tiểu nhân ta là ngục quân tử, hẩn là nói như vậy mới đúng.”

Tô Tư nói: “Ta mặc kệ ca là tiểu nhân hay là ngụy quân tử, ngẫm lại Tô quốc sao lại truyền ra một lời đồn bất lợi với mình mới là chuyện nghiêm túc.”

Tô Khải miễn cưỡng nói: “Mật thám Nam triều phái tới đô thành cũng chỉ có mười mấy người, gieo rắc một chút tin đồn coi như là trách nhiệm của bọn họ ở đây, mấy ngày nữa là tự động lắng xuống, không có gì ghê gớm.”

“Trong miệng ca thì chẳng có gì ghê gớm.”

Tô Khải mở hai tay ra, nói: “Nếu không thì muội còn có thể khiến ta nói như thế nào? Ta là Thái tử một nước, muội còn muốn ta diệt uy phong của mình à? Đây chẳng qua là muối đốt, chẳng lẽ muội còn muốn ta đao to búa lớn?”

Đối với những việc chính sự này từ trước đến giờ ta đều vào tai trái ra tai phải, mà Tô Khải và Tô Tư lúc nhất trí ăn ý tranh cãi thì tự động không chú ý đến ta. Ta miễn cưỡng ghé vào trên bàn đá, bỗng nhiên nghĩ đến sáng hôm nay chẳng những xem như không thu hoạch được gì, ngược lại còn làm người ta chán nản càng thêm nghi vấn. Trước kia ta chỉ muốn biết bộ dạng hần như thế nào, hôm nay sau khi trở về, ngay cả hần từ đâu tới trong nhà mấy miệng ăn trong mấy mẫu đất có mấy con bò đều muốn lý giải cho rõ ràng.

Cũng may cái sự ử rữ này không duy trì lâu lắm, ngày thứ ba ta lại lên chạy ra ngoài. Lần này ta thay đổi biện pháp ổn thỏa hơn, đầu tiên là giữ thị nữ giả làm bộ dáng của ta ở trong nội thất trước, cũng để cho A Tịch canh chừng nàng ta, ta lại giả trang thành dáng vẻ của thị nữ kia, sau khi mặc vải thô rộng rãi tầm thường thì bước ra cửa, mãi đến cái tiểu viện nam tử tự xưng Hòa Văn kia ở.

Lúc này đây khi tay của ta chống lên cửa chính nhà hần thì hần đang nhìn một bức tranh không biết tên; khi ta rón ra rón rén rảo bước tiến qua bậc cửa thì hần đã cuộn bức tranh lại thu vào tay áo, ánh mắt cũng dừng trên người ta, đưa mắt nhìn trong chốc lát, khóe miệng dần dần cong lên.

Hần rũ ống tay áo, cười nhẹ, như có như không: “Cô nương lại lạc đường sao?”

Ta hắng giọng một cái, nhìn nghiêng mực tờ giấy trên bàn đá, nói: “Huynh đang vẽ sao? Tính vẽ gì thế? Có thể giúp ta vẽ một bức không?”

Lần này rốt cuộc hần cũng chịu mời ta ngồi trên ghế đá, khiến ta phải cẩn thận dùng ánh mắt nghiêm túc miêu tả khuôn mặt của hần một lần, sau đó lại nghe thấy hần ung dung mở miệng: “Ta sẽ vẽ, cô nương muốn ta vẽ gì?”

Ta phục hồi tinh thần lại, chỉ chỉ vào mình, trợn mắt nghiêm túc nói: “Vẽ ta được không?”

Hần dừng ngón tay đang vờ vẽ chén trà lại, chậm rãi nói: “Nhưng bây giờ gương mặt này không phải của cô nương. Ta có vẽ thì cũng không phải vẽ cô nương.”

Ta hùng hồn nói: “Không phải người ta đều nói vẽ đẹp thì có thể xuyên thấu qua ý niệm để bắt lấy khí chất bên trong một người sao? Chẳng lẽ huynh không thể làm được sao?”

Hắn rất nghiêm túc suy nghĩ, mỉm cười nói: “Cô nương nói cũng có lý, vậy ta sẽ cố gắng. Nhưng ta vẽ tranh phải thu tiền công.”

Ta cúi đầu đi tìm túi tiền, không ngờ hắn lại nhanh chóng ném sang một câu khác hết sức thoải mái: “Tiểu cô nương, ta không thiếu tiền, cho nên ta không thu bạc. Ta chỉ nhận cái khác.”

Trước đó ta đã nghe qua không ít chuyện kinh khủng cố ý dùng để làm ta sợ từ chỗ Tô Khải, không phải lấy người nuôi cổ độc thì là dùng tiền lấy mạng, hoặc là lấy chân đổi lương thực, còn lấy mạng ra để đánh cược, vì thế ta lập tức cảnh giác nhìn hắn: “Huynh nhận cái gì?”

Hắn buồn cười nhìn ta: “Phải xem cô nương. Nếu cô nương có tuyệt kỹ đặc thù gì có thể khiến ta cảm thấy vui thì ta liền vẽ bức tranh này. Nếu như không có, vậy thì rất xin lỗi. Mặt khác, ta bổ sung một câu nữa, bức tranh ta vẽ tuyệt đối là một vật siêu giá trị.”

“ ... ”

Mặc dù biết rõ hắn đang mè nheo khen mè nheo dài đuôi, ta vẫn thận trọng suy nghĩ một chút. Sau này ta nghĩ lại, đại khái khi đó ta cũng đã không chống đỡ nổi nụ cười hết sức đẹp mắt của hắn.

Rõ ràng là một ly rượu độc, lại không màu không vị thanh đạm như nước.

Biết khó mà lui là Tô Tư, uống rượu độc giải khát là ta.

Cuối cùng ta vẫn nhảy Phượng Khuyết Vũ chỉ có ở hoàng thất Tô quốc. Điệu múa này rất đặc quyền, chỉ có cái gọi là hậu duệ thiên hoàng quý tộc mới có thể học, hơn nữa đã học thì cũng phải tám năm trở lên. Điệu múa này cũng rất đặc biệt, rất ít người từng xem qua nó, người biết nó là vũ đạo chỉ riêng của hoàng thất Tô quốc còn ít hơn. Trước đó ta chỉ nhảy hoàn chỉnh một lần, là nhảy cho Tô Tư thân là sư phó xem.

Phượng Khuyết Vũ là một điệu múa có độ khó rất cao, nhìn thì đẹp, học thì nhàm chán. Gió cuộn nước vào trong tay áo, tiếng chuông nhỏ như có linh tính đánh thẳng lên đồ ngọc, có thể khiến cho âm thanh trong vạt kia lượn quanh xà nhà ba ngày mà không dứt; mũi chân kiễng lên xoay tròn, chân lúc thẳng lúc cong, thân thể cân bằng giống như buộc trên một tơ nhện nguy hiểm.

Lúc ta bị bắt học nó, trăm loại không tình nguyện, chỉ cảm thấy rất khổ thân. Nhưng mà đến lúc ta nhảy cho hắn xem, ta lại cảm thấy, lúc trước gắng gượng chịu đựng hết thảy cũng đều vô cùng đáng giá.

Đến lúc gần kết thúc, ta nhìn trộm từ sau tay áo che mặt, nhìn thấy ngoại sam hắn màu xanh da trời, thêu vài đường viền hoa văn, đai lưng màu xanh nhạt, ngọc bội tề giắc. Hắn lười biếng nửa dựa vào bàn đá, ngón tay gõ lên thân kiếm lúc có lúc không, leng keng vang dội.

Góc tường có có sắc hoa tường vi màu lửa đỏ đang nở rộ, đẹp đẽ đầy kiêu ngạo, nhưng khóe mắt hần hẹp dài, khóe miệng khẽ nhếch lên cười, dáng vẻ hòa hoãn, không ngờ còn đẹp mắt gấp mười lần màu sắc kia.

Chờ ta múa xong một khúc, hần nhẹ nhàng vỗ tay hai lần, mỉm cười gật đầu: “Đa tạ điệu múa của cô nương. Ngày mai hãy tới lấy tranh.”

Ta từ từ nhích đến bên cạnh hần, ngồi xuống vị trí cách hần không xa không gần, bữu môi nói: “Huỳnh không thể vẽ ngay bây giờ sao?”

Hần thản nhiên trả lời ta: “Lúc ta vẽ tranh không thích bị người khác nhìn.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-hao-sac>